

thơ

LÃNG THANH

TIỆM HOA GÃ KHỜ

(TẬP I)

LOVE, 2026

thơ

LÃNG THANH

TIỆM HOA GÃ KHỜ

(TẬP I)

tranh bìa: họa sĩ Aryan Eko Purwanto

phụ bản: tác giả sưu tầm

trình bày bìa & layout: Võ Phú

ISBN 978-1-105-85082-0

Imprint: Lulu.com

Published by: LOVE Publishing, 2026

©by Steven Nguyen

Atlanta, GA

January 2026

liên lạc: **Steven Nguyen**

e-mail: freedomsteven_01@yahoo.com

LÀN SÓNG VÔ THANH

Mình đi qua cõi nhân gian với bao nhiêu hệ lụy buồn vui.

Con người ta trong cõi này thường mặc định trăm năm, tuy nhiên để mấy ai đạt được? Suốt cuộc trăm năm ấy mình quanh quẩn, loay hoay mưu sinh. Kẻ thì say danh vọng, người cần tiền tài, danh lợi... nhưng cũng đâu dễ được. Số người được như chóp nón còn số người không được thì như vành nón. Cũng trong cuộc trăm năm ấy nhưng có không ít kẻ lại suốt đời đi tìm cái đẹp trong đời, để rồi tạo tác cái đẹp, để dâng cái đẹp cho đời. Bọn họ có thể là những tay du tử soạn nhạc, vẽ tranh, tạc tượng, viết văn, làm thơ... Bọn du tử này suốt đời đi tìm cái đẹp. Ở đây chỉ nói đến những kẻ thật sự yêu cái đẹp, đi tìm cái đẹp, hiến dâng cái đẹp... còn những kẻ nhân danh đi tìm cái đẹp nhưng thực chất là tìm danh vọng, tìm lợi lộc, xu phụ quyền thế, khom lưng uốn gối thì không cần nói đến làm gì!

Từ xưa đến nay, từ Đông sang Tây... bọn du tử đam mê cái đẹp, đi tìm cái đẹp, sống chết với cái đẹp chẳng bao giờ chấp nhận cái lũng nhốt cho dù đó là cái lũng bằng vàng, sọt xích bằng vàng. Bọn du tử yêu tự do, vì tự do cũng chính là hiện thân của cái đẹp. Bọn du tử không làm chính trị, không can dự vào chính sự nhưng khi chính trị bại hoại, chính sự hà khắc thì bọn họ cũng cất lên tiếng nói tự do, cất lên tiếng nói vì dân tộc, vì quốc gia, vì nhân văn, vì thiên nhiên... Tiếng nói ấy cũng chính là cái đẹp đồng mãnh và kiêu hùng trong muôn vàn vẻ đẹp.

Bọn du tử đi tìm cái đẹp như con tầm nhả tơ, chấp nhận gầy hao, chấp nhận cùng kiệt để cho ra những sợi tơ vàng óng ả. Nhạc, họa, điêu khắc, văn, thơ... là phương tiện chuyển tải cái đẹp, cái

đẹp không hề phù phiếm vì cái đẹp ấy do con người, của con người, vì con người.

Thời đại công nghệ cao, kỹ thuật tân tiến, trình độ phát triển vượt bậc với IT, AI (trí tuệ nhân tạo)... có thể làm thay rất nhiều việc cho người, trong số ấy bao gồm cả sáng tác, tạo tác cái đẹp. Vậy thì liệu cái đẹp còn có giá trị gì chẳng? Liệu có còn những gã du tử đi tìm cái đẹp chẳng? Những tác phẩm nhạc, họa, văn, thơ do AI (trí tuệ nhân tạo) làm ra liệu có phải là cái đẹp đáp ứng được nhu cầu thưởng thức của tâm hồn người chẳng?

Xin thưa với bạn văn, AI (trí tuệ nhân tạo) là máy móc, là vật chất vô tri vô giác. AI (trí tuệ nhân tạo) không có ý thức hay nhận thức; không có tâm hồn hay tư tưởng. AI (trí tuệ nhân tạo) chỉ làm cái việc sử dụng nguồn tư liệu khổng lồ có sẵn trên mạng NET rồi lọc, lựa, cắt, ghép, nén, ép... lại thành tác phẩm theo chủ đề mà con người yêu cầu. Tóm lại AI (trí tuệ nhân tạo) không có sáng tác, đó chỉ là sản phẩm nhái, hàng giả....Đó không phải là cái đẹp, không phải là nghệ thuật!

Xin thưa với bạn văn, khi nào mà con người còn tâm hồn, còn nhận thức, còn tình cảm, còn trái tim, còn biết rung động với cái đẹp, còn biết cảm thông với nỗi đau của tha nhân, còn biết yêu đất nước – con người... thì thế giới này vẫn còn những tay du tử đi tìm cái đẹp, tạo tác cái đẹp để sống và để hiến dâng cho đời. Khoa học kỹ thuật có phát triển cao cỡ nào đi nữa cũng không thể thay thế được tâm hồn con người. AI, IT có thể mổ não, thay tim người nhưng không thể thay được tâm hồn, không thể thay được sự rung cảm trong tình yêu, tình người, tình đời.

Thế giới này dù bên Đông hay bên Tây, dù xưa hay nay, thời nào và ở đâu cũng có những tay du tử rong chơi giữa đời. Bọn họ lạc loài giữa cõi nhân gian, đến đi lững thững không bến bờ, thán

ngày tràn mộng mơ yêu cái đẹp, đi tìm cái đẹp, chế tác cái đẹp. Những gã du tử như kẻ mở tiệm hoa giữa thảo nguyên hoa cỏ. Cứ ngỡ vô tích sự, mơ mộng viễn vông nhưng có ai ngờ chính nhờ tiệm hoa ấy mà thảo nguyên kia trở nên có hồn hơn, đẹp hơn, mang dáng dấp cõi người ta hơn. Gã khờ mở tiệm hoa giữa thảo nguyên hoa cỏ nào phải để bán mua, bốn mùa trồng trái, nằm dài trên hoa cỏ, hái cỏ hoa đại tết làm vòng đội đầu cho em. Đời có thể nào đi nữa, xã hội có ra sao đi nữa vẫn không bao giờ thiếu những gã du tử như thế.

Người phương Tây nói “năm mươi sắc thái”, người phương Đông nói “thất tình lục dục”. Những bài thơ trong tập thơ này đủ các thứ tình ấy dù nó rất vụng về y như bản thân kẻ viết. Những bài thơ thiếu trau chuốt, chưa bóng bẩy, chẳng có bút pháp, không chút làm màu cứ thật thà tựa tánh tình y... Tất cả chỉ là như những vết chân trần trên cát, vết hài trên thảo nguyên hoa cỏ. Những bài thơ như vòng đội đầu tết bằng chính hoa cỏ thảo nguyên để tặng người thương trong buổi chiều Hạ biếc, trong nắng vàng Thu, trong buổi Xuân sang, trong mùa Đông băng giá... Dĩ nhiên cũng có thể là một tiếng chuông chùa trầm mặc, có thể là một vệt đèn vàng trong quán rượu nơi góc phố chiều hôm, một giọng ca thánh thót, một bóng dáng gọi lên ký ức... Cái đẹp ẩn tàng khắp mọi nơi, chỉ cần một chút rung động của những gã du tử thì nó sẽ tuôn trào, sẽ bùng lên, sẽ tỏa ra như những làn sóng vô thanh trong đất trời, trong tâm hồn người đồng điệu.

LĂNG THANH

Ất Lăng thành, 0126

ÂM VANG QUÁ KHỨ

Tràng pháo nổ giòn giã ngoài hiên
Mùi thuốc pháo hăng hăng
Bao con người hân hoan
Xem đoàn lân vờn quanh
Hy vọng đầu năm
Trời lạnh căm căm
Không ngăn được những tà áo dài tha thướt
Như hoa, như bướm trước thềm xuân
Chỉ thiếu cây nêu và câu hò xứ Việt
Trời ngoại phương vào tết
Giữa mùa đông giá tuyết lạnh băng
Cửa chùa rộng mở đón người về cầu phúc
Cầu tài lộc và cả cầu duyên
Khói trầm thơm hóa hiện

Như cung trời cổ tích ngày xưa
Tết Cổ quận
Ngoại rim gừng mùi thơm bay khắp xóm
Mùi sên đường ngọt quá
Mẹ khéo tay cắt đu đủ làm hoa
Thì thụp tiếng chày quét chả, quét nem
Ba lật lá mai, đánh bóng lu đèn
Tháng chạp rộn ràng mệt mà vui
Sáng mồng một thử thời vận hên xui
Đặt tiền chơi bầu cua cá cọi
Hội chợ xuân hô lô tô, hát bội, bài chòi
Ngày tết không ai làm bánh hỏi
Ăn bánh tét củ kiệu thế thôi
Ngày mừng năm rủ nhau trẩy hội
Cờ Tây Sơn rục rỏ mùa xuân
Nhớ tiền nhân lòng thoáng những băng khuâng
Xuân dân tộc, một mùa xuân hiển hách
Thắt khăn vàng cưỡi voi trận vào thành
Rạng rỡ oai hùng lịch sử sang trang

Tết ngoại phương ngập tràn tuyết trắng
Nhớ cội nguồn lòng những mang mang
Ơi cố quận! Mùa xuân tha thiết
Đã muôn đời tộc Việt đón chào xuân
Mùa xuân son hà vĩnh viễn
Người trong ngoài yêu thương
Cháu con thịnh vượng
Đất nước của dân mình đâu có lúc nhiều nhưng
Tết Việt tộc, tết của quê hương
Nối ngàn xưa với ngàn sau âm hưởng

ÂM ƯƠNG

Thời đại đồng tiền số
Thiên hạ giàu làm sao
Bitcoin giá cực cao
Khiến người ta lao nhao

Tiền Pi thật rù quẩn
Nhưng vô thường xuống lên
Thắng thua như cược bạc
Đầy may rủi xui hên

Bao nhiêu loại tiền số
Chân tướng thậm hư vô
Làm người ta sướng khổ
Canh bạc trò ú tim

Người Dow Jones, Nasdaq
Ta nát bét như tương
Đòi hậu đậu âm ương
Năm tháng tận cùng đường

Ta tính buôn, không vốn
Toan chơi thử, không tiền
Cứ suy nghĩ liên miên
Đành làm thơ tiêu khiển

ÁO TRẮNG XUÂN THÌ

Mùa xuân em mặc áo hồng
Tung tăng trẩy hội cho lòng xuyên sao
Khai trường áo trắng biết bao
Bạn bè gặp gỡ nói chào mến thương

Hạ vàng khoác áo hoa dương
Màu lưu luyến lắm dễ thương thiết tha
Áo xanh về giữa giang hà
Tắm giòng nước mát mà ta phi lòng

Áo thu cúc tím nội đồng
Sắc màu chung thủy em trông khóm hoa
Mùa đông lạnh cả sơn hà
Áo len đỏ ấm thịt da ửng hồng

Áo hoa tươi thắm cầu vồng
Bốn mùa bảy sắc vẫn không nhớ gì
Mỗi màu áo trắng xuân thì
Học trò một thuở còn ghi khắc lòng

BÀI THƠ TÌNH KHÔNG TÊN

Em quên nhưng tôi nhớ
Vì tôi là gã khò
Trái tim nhiều ấp ủ
Chuyện du thủ Ngây thơ

Em mắt biếc tình cò
Lạc vào trong tâm thức
Tháng ngày hoài ray rức
Đòi mộng mị tương tư

Em xinh đẹp hiền từ
Một lần cầm tay nhỏ
Mà chưa hề bày tỏ
Dồn hết vào trang thư

Lỗi tại tôi tất cả
Liên lụy đến người ta
Đèo bồng chi chẳng đặng
Nhớ thương dù chia xa

Tôi nhớ mà em quên
Dấu kín vẫn hờ hênh
Gã đa tình khò khạo
Bài thơ tình không tên

BẢO RẰNG

Bảo rằng mê
 ấy là tôi
Bao nhiêu sắc tướng rõ rồi đắm say
Tắm thân kia
 ánh mắt này
Tâm tư lạc
 kể từ ngày
 biết yêu
Thần hồn lấm đận liêu xiêu
Vì chung em đẹp đến điều thiết tha

Bảo rằng buông
 hãy tỉnh ra
Biết bao giờ mới gọi là...
 em ơi
Con người ta
 sống ở đời
Sắc trần dụ hoặc từ thời hỗn mang

Dù xa diệu vợi con đường
Bỏ buông bao bận lòng càng xoắn xang
Bảo rằng đây
 thử đá vàng
Cứ nhìn hiện tại rõ ràng thế sao

Dẫu cho sống ở xứ nào
Đính vào ngũ dục thấp cao biết liền
Hãy xem những bậc thiện hiền
Sống đời đơn giản sống riêng một mình

Bảo rằng thôi
 chớ ưu phiền
Để gì một buổi tự nhiên
 ví dầu...
Gốc còn bền chặt thâm sâu
Mỗi ngày một chút dài lâu mới là.

BẾN TRE

Phà Rạch Miễu đưa người qua sông rộng
Tiếng máy rền xình xịch giữa mênh mông
Trên trời mây dưới con nước xuôi dòng
Tôi ngẩn ngơ bênh bồng trông bất tận

Oi Hàm Luông đã về chơi mấy bận
Nước phù sa đủ tôm cá nuôi dân
Chợ Giồng Trôm lòng dạ mãi băng khuâng
Thương người lắm đời nhọc nhằn vất vả

Miền sông nước nhiều trái cây hoa lá
Chân Lạp xưa nay đã thuộc sơn hà
Dòng Mê Kông bồi đắp lắng phù sa
Đất phương nam từ phương xa góp lại

Hồn con nước muôn phương đâu ngăn ngại
Trên cao nguyên Tây Tạng nút ngàn kia
Nhập dòng xuôi muôn ngàn nhánh chẻ chia
Từ thượng nguồn về Ba Lai cửa bể

Đến đủ thương để rồi đi lại nhớ
Lời ngọt ngào rất chân thật dân quê
Giọng chả chót khiến tôi phải đắm mê
Trong tâm tưởng người Bến Tre yêu dấu

Lưu dân xưa bó rằng: " Qua thương bậu..."
Và câu hò điệu lý đậu trong tâm
Lâu lắm rồi biệt biệt bấy nhiêu năm
Chưa về lại một lần thăm đất cũ

Người đi xa lòng hoài mong ấp ủ
Về rong chơi Lũng Cú tới Cà Mau
Người chia tay người vẫn cứ thương nhau
Bến Tre ơi đã từ lâu xa cách

Em có còn ở Mỏ Cày, Chợ Lách
Chiều đồng quê buồn thử thách tâm hồn
Tiếng côn trùng trong đêm vắng nỉ non
Thôn ấp lạnh mờ ánh đèn le lói

Mái nhà tranh mỏng manh phơ phất khói
Giữa vườn dừa cao hứng gọi tên em
Đất dẫu nghèo nhưng sao quá êm đềm
Trong tim ta chữ tình thêm sâu lắng
....

BIÊN CHIỀU NGHIÊNG

Nằm trên cát dưới trời xanh vụn lý
Biển thì trào dòng hải lượng hồ nghi
Hay tiếng lòng tâm sự có điều chi?
Người nhập cuộc kể từ khi nhân thế

Từng vô tận lừng khùng đi với ở
Đòi khổ đau đòi cũng đẹp nên thơ
Tình đọa đày tình lắm lúc mộng mơ
Người lặn độn đến bao giờ em hỏi?

Biển tự tại chẳng hề chờ chẳng đợi
Mặc con tàu ngang dọc khắp trùng khơi
Gã thủy thủ dẫu lang bạt muôn nơi
Lòng lưu luyến đường chân trời cố quận

Nhủ rằng quên nhưng thật tình vương vấn
Bóng hình em lãng đãng với hương thân
Dù xa xôi sao vẫn thấy thật gần
Tình đâu dễ được một lần trọn vẹn

Biển từ xưa chưa một lần hò hẹn
Người vô tình vồ vập ngõ thân quen
Ngày rạng rỡ đêm lạc lõng tối đen
Hoàng hôn xuống bình minh lên vô sự

Cuộc thịnh suy lay lòng người lữ thứ
Con ái ân còn cứ tưởng tương tư
Giữa trùng dương thủy thủ viết tâm thư
Trong lòng biển mỹ nhân ngư quyến rũ

Tình biển cả muôn đời chưa từng cũ
Mặt trời quang hay mây xám âm u
Hè sôi động đến lạnh lẽ tàn thu
Tâm lượng lớn người ngao du muôn hướng

Biển chiều nay rì rào bao âm hưởng
Sóng nước dâng buồm ngút đỉnh trời sương
Cung trời nào in bóng dáng quê hương
Trôi trùng khơi ngoài đại dương hải phận

Giọt nước tan mùi hương trời vô tận
Vẫn còn đây vẫn tươi mát thanh tân
Và hiện tượng lừng lững thủy triều dâng
Biển nghiêng nghiêng người muôn phần lưu luyến

BIẾT BAO LÀ HỆ LỤY

Lao碌 kiếm tiền
Nghe mùi vị sao mặn chát
Cuối tuần nhận cái ngân phiếu mỏng lét
Vài con số vô tri
Nhưng là sự sống của cả nhà
Người ta bảo tiền có sức mạnh vạn năng
Chìa khóa mở mọi cánh cửa
Thế giới có bao điều mà người ta ghét hoặc không ưa
Duy chỉ đồng tiền không ai từ chối
Giới nhà giàu thượng lưu
Tiền nhiều như lá mùa thu rụng
Chẳng làm gì vẫn sống sung sướng ung dung
Vói bọn họ tiền là quyền năng tối thượng
Người nghèo hèn tiền bạc thật thảm thương
Dân gian nói: “Gió vô nhà trống”
Có dăm đồng thiếu trước hụt sau
Tiền là cả nỗi đau
Người lao động tay chân cực khổ
Mặn đắng thấm đẫm mồ hôi
Trần thân làm nhưng khi nhận còn lắm những ỉ ôi
Tiền những cô gái ăn sương
Nồng tanh tinh khí khách làng chơi
Lắm tả toi và khóc cười tủi nhục
Nặng bao lời sỉ vả
Tiền bọn giang hồ xã hội đen vay trả
Đánh, đấm, đâm, chém không góm tay

Lỡ dính vào sẽ nhận lấy hậu quả ngay
Người sợ sệt đêm ngày trốn chui trốn nhủi
Tiền giới lái buôn vũ khí
Tanh máu người nhầy nhựa thịt xương
Mùi chết chóc vô cùng kinh khủng
Tiền bợn chúng rền âm khúc tử thần
Bợn đầu cơ lừa lọc làm ăn bất chính
Gạt người vợ vết sạch sành sanh
Cổ phiếu, đầu cơ vô số trò ma mãnh
Những đồng tiền với sắc màu xanh đỏ
Có thể biến màu khi mục đích khác nhau
Tiền gây ra lắm nỗi thương đau
Nhưng cũng có thể cho ta ngồi trên đầu thiên hạ
Tiền sử dụng vào mục đích cao cả
Đòi thăng hoa
Tiền dùng vào việc tội lỗi
Ắt đọa nhanh thôi
Không có tiền không thể nào sống nổi
Com, áo, gạo, tiền mỗi ràng buộc kiếp người
Trước đã thế mà sau cũng thế
Ta, Tây Tàu chẳng khác gì nhau
Đồng tiền vô tri có thể bẻ cong công lý
Kẻ cậy tiền thường trí trá bất lương
Kẻ không tiền dỏ dỏ ương ương
Dẫn đến đường đạo tặc
Đồng tiền muôn mặt
Như nhân tâm dị biệt bất đồng
Của khó người khôn
Biết bao là hệ lụy

BIẾT NÓI MẤY CHO VỪA

Tháng mười hai hải ngoại phơ phất tuyết
Thành Ất Lãng trời biếc tự ngàn xưa
Những tòa nhà sừng sững ngạo nắng mưa
Người bước đi một lời thưa tâm cảm

Những con đường đã in vào tâm khảm
Đất hóa hồn nơi cõi tạm bao dung
Khác màu da nhưng ta có nghiệp chung
Cao với thấp dẫu không cùng tâm trí

Thành Ất Lãng trời xanh màu tuyết mỹ
Cuộc trăm năm dài ngắn chẳng hề chi
Đã qua rồi và tiếp tục qua đi
Vài mươi năm đủ đầy ghi tâm thức

Tháng mười hai lòng lại lên ray rút
Nhớ về quê từng rất mực yêu thương
Những đêm trăng trên sân thượng vấn vương
Hồn đa cảm núi đồi sương thấp thoáng

Tiếng còi tàu vọng trong đêm hoang vắng
Âm ba vang lay động ánh trăng vàng
Gã du tử nhiều ảo mộng mơ màng
Sống hiện tại dường chưa tan tình sử

Đêm hải ngoại linh lang lòng lữ thứ
Ngày mưu sinh chữ nghĩa tự dâng trào
Phút rảnh rồi ngồi kể chuyện trăng sao
Đòi vĩnh viễn em má đào mắt biếc

Dẫu dở dang nhưng thôi không hối tiếc
Chuyện ngày xưa bao sự việc qua rồi
Này em ơi! Tim thổn thức bồi hồi
Ta yêu người! Mây nước trôi dĩ vãng

Kỷ niệm cũ vẫn mãi hoài lãng đãng
Dòng đời xuôi năm tháng vốn vô tình
Giữa nhân gian như thể bước một mình
Thân cõi ngoài lòng định ninh cố quận

Tháng mười hai nào phải là đã tận
Điểm cuối cùng lại mở cuộc thanh tân
Có bao giờ người chợt thấy phân vân
Mắt trong mắt đâu cần ân ái nữa

Trời lạnh lắm âm âm hồng ngọn lửa
Tim chứa chan nhớ đất cũ người xưa
Thương làm sao biết nói mấy cho vừa
Người xa xôi mà lòng chưa ly viễn

...

BIẾT SAO GIỜ

Đất rộng trời cao mà lòng người vật vãnh tũn mủn
Cuộc trăm năm có là sao giữa dòng vô thủy vô chung
Người hạn hẹp trong cái nhìn, cách nghĩ
Như con tằm cuộn trong cái kén tí ti
Người tự trói mình trong định kiến
Chủ nghĩa nọ kia với phe phái lệch nghiêng
Những cái nhãn dán chặt trên trán
Hai mảnh da che tầm mắt để thẳng hướng kéo xe
Những đức tin mù lòa cuồng tín
Lại cho mình sáng suốt thông minh
Người với người quanh năm kèn cựa
Học thuyết thị phi và quyền lợi hơn thua
Trời thênh thang đất rộng bao la
Tâm quá nhỏ không đong đầy chiếc lá
Ngõ anh hùng nào hay cũng vật vã áo com

Chữ nghĩa mông lung khen chê đầy ngã mạn
Tâm địa cạn và tự ngã tràn lan
Dụng chữ nghĩa tự phô bày bản dạng
Bàn tay sao che được ánh sáng mặt trời
Tâm đố kỵ hiển hiện ra bằng lời
Vu vạ cáo gian đổ thừa xằng bậy
Cuộc trăm năm một đời không là mấy
Hại lẫn nhau và tự hại cũng tâm này
Trong cộng đồng nhỏ nhen tâm tư dị biệt
Tự cho mình đúng để có quyền triệt hạ người ta
Kim cổ bao đời tiếp diễn
Những chính thể, những chủ nghĩa sanh diệt liên miên
Kẻ tự cho mình chân lý
Ngang ngược kết tội phán xét thậm lâm ly
Nào có biết tâm mình điên đảo
Chữ nghĩa và lời buồn cười như chợ búa lao nhao

BÌNH ĐỊNH

Đất Bình Định mơ màng trong dĩ vãng
Thuở Chiêm vương triều ngự xứ Đờ Bàn
Cham Pa đô rất kỳ vĩ huy hoàng
Chúng tích cũ giờ vẫn còn cô tháp

Gò Yến xưa chôn nhiều lu, hũ, khạp
Miếng sứ, sành vương vĩ khắp đồng quê
Nhiều mỏ Hời đầy âm khí rợn ghê
Bọn trộm mộ không hề chê vàng, bạc

Đất Bình Định hồn vật vờ phiêu dạt
Quân Việt – Chiêm chết có khác gì nhau
Đêm tàn canh dai dẳng lắm cơn đau
Lửa ma troi ở vườn sau quăng vẳng

Tàu dừa xanh đu đưa trong trưa nắng
Bóng rập rờn hóa hoa trắng đêm trăng
Thoáng trầm mặc huyền hoặc sử bùa giăng
Những giai thoại kể chuyện bằng xương máu

Vua Chiêm chôn bạc vàng trong kho báu
Vạn đầu lâu vong quốc hận còn đau
Thành lũy tan nay lúa đã xanh màu
Hồn cố độ biết về đâu em hỡi

Đất Bình Định quân Tây Sơn quật khởi
Dựng cờ đào tỵ hào kiệt nơi nơi
Những chiến công kinh động cả đất trời
Tiếng anh hùng lưu muôn đời sử sách

Diệt giặc Xiêm công lao đầy hiển hách
Dẹp Mãn Thanh gìn giữ lấy sơn hà
Vua vào thành tấu khúc khải hoàn ca
Mừng non nước thuộc về ta vĩnh viễn

Đất Bình Định đêm trăng ma hiển hiện
Trời hoang vu sương khói quyện mờ hồ
Âm lốc cốc từ những lóng xương khô
Ma say tình ra khỏi mồ ân ái

Trăng tàn canh nghe tiếng cười man dại
Hồn ma Chiêm sao tê tái đêm trường
Người về đây kể chuyện sử vô thường
Hồn say trăng nên âm hưởng chưa tan

...

BỐN MÙA VI VU

Từ tôi bỏ lại phố phường
Ngõ như chẳng nhớ nhưng đường chưa quên
Nỗi niềm lay lắt không tên
Hồn mang mang lắm đòi mệnh mông đời

Từ tôi ra khỏi cuộc chơi
Thị phi bỏ lại không lời phân bua
Đành rằng lắm những thiệt thua
Thôi thì lau lách bốn mùa vi vu

Từ tôi nhận diện thân - thù
Chính mình là kẻ thậm ngu nhất trần
Thịnh suy tương tục xoay vần
Mai kia về lại rất gần suối mơ

Từ tôi rất mực tình cò
Yêu em mấy độ đến giờ còn say
Trời sao dài lắm tháng ngày
Bây chừ chưa hết người hay chẳng người

BUỔI TÀN THU

Buổi tàn Thu nắng vẫn vàng tươi quá
Ánh mặt trời trong sắc lá bùng lên
Bao nỗi niềm đây thương nhớ không tên
Mà cứ tưởng đã lãng quên từ thuở

Em có biết trái tim ta rộng mở
Yêu con người và yêu cả muôn hoa
Bóng hình em đâu có dễ xóa nhòa
Trong tâm trí tự ngày ta xa cách

Chiều ùn lên nắng vàng như hổ phách
Lá nào rơi trong ngõ ngách tâm hồn
Phủ mặt đất vô vàn lá cuống hôn
Buổi tàn Thu mùa đi khôn níu lại

Người đã xa nhưng tình còn mãi mãi
Không hẹn hò không nuôi mộng trùng lai
Vì tình mình chưa chia chẻ làm hai
Ta yêu người cứ yêu hoài không đoạn

Gởi trong gió mùi gỗ thông thoang thoảng
Lá vàng reo trời đất hóa địa đàn
Ta thương người tâm sự những mang mang
Nhặt chiếc lá thấy dung nhan huyền thoại

BUỔI THU VÀNG

Buổi thu vàng mộng tràn lên thương nhớ
Đất trời biêng biếc đẹp như mơ
Chân đạp lá hồn xao xuyên ngấn ngò
Em ở đâu ta vẫn chờ vẫn đợi
Cánh chim nào biên biệt xa xăm
Bay qua hư không sao ta nhìn thấy vết
Hằn in từ thuở ấy
Tìm ta hồng và trời trắng màu mây
Thương nhớ người tình vẫn đong đầy
Lá rụng xuống hồn dâng lên chất ngất
Người hay chẳng tình chẳng mất bao giờ.
Buổi thu vàng trời đất nên thơ
Người ở đâu riêng lòng ta vẫn nhớ!
Vùng phương ngoại chân trời xa diệu vợi
Tình quê xưa âm ỉ cháy trong hồn
Kỷ niệm nào vụng dại ngọt môi hôn
Giờ chẳng biết tìm đâu hương vị cũ
Ta lãng đãng cả một đời du thủ
Mùa vàng lên ấp ủ chuyện vô cùng
Đòi nhọc nhằn nâng niu mộng phù dung
Đòi ta vô dụng, ta thật là vô dụng!
Lá vàng rơi hồn chơi vui khôn tả
Hạnh phúc này một khoảnh khắc bao la
Nhặt lá vàng thơ thần một mình ta
Trời đất vọng lời thu ca trong gió

CÁI CHẾT ĐẸP RỰC RỠ

Khi trái tim lịm tắt linh hồn vỗ cánh bay
Đỉnh thiên linh thần thức vụt phóng xuất
Đất trời thênh thang vô cùng tận
Khoan khoái sao buông bỏ cái xác thân
Ngực tù giam hãm
Xiềng xích buộc ràng
Những đòi hỏi vô cùng phiền toái.
Thôi nhé!
Kể từ đây mây gió mười phương
Thần thức bay lên như tia sáng xuyên màn đêm
Đẹp rực rỡ ánh hoàng hôn buổi trời chiều chạng vạng
Xác thân có thời gian
Linh hồn không năm tháng
Tự do sung sướng vô biên
Vô lo là hạnh phúc thần tiên

Cái chết vốn từ trong sự sống
Sống chưa hẳn tròn nhưng chết trọn vẹn biết bao
Xác bỏ lại hồn bay cao lộng lẫy
Sống làm sao biết được tự do này!
Cái đẹp tận cùng tuyệt đối
Hết mê lầm cái bản ngã, cái tôi
Hư không hòa ánh sáng
Ba ngàn thế giới quang minh
Đẹp rực rỡ vũ trụ mười phương bùng nổ
Muôn vạn ánh ngân hà
Ngôi sao vụt tắt
Cái chết là khoảnh khắc tuyệt tình ca
Từ ngục tù tăm tối bay ra
Không gian ngập tràn ánh sáng
Trong vô thanh âm hưởng đủ thanh âm
Chết rực rỡ đẹp trong tuyệt đối
Địa ngục – thiên đàng vốn vô môn không lối
Tự thâm tâm kiến tạo
Xác thân mệt nhọc rắc rối bỏ lại thôi!
Bay cao rực rỡ

CÁI ĐẸP LẦM LIỆT

Những con phượng hoàng lửa bay qua bầu trời
Ba ngàn ánh sáng bùng lên
Một lần cất tiếng kêu
Đủ để muôn đời vọng
Phượng hoàng lửa bay từ trong truyền thuyết
Cháy lên bằng tinh huyết
Đem cái chết hóa đài thiêng bất diệt
Rũ bỏ hình hài đạt tuyệt đối tự do
Lòng tôi vô cùng ngưỡng mộ
Lời nói không cùng
Sá gì tán tụng
Tiếc mình thân bị thịt không thể đi chung
Cóc nhái làm sao sánh phượng hoàng?
Ngu đần, hèn kém làm thế nào cháy sáng?

Từ lâu tôi say mê
Âm ỉ trong tâm trí
Chim phượng hoàng lửa con mơ bất tận
Hủy thân đi để mãi thanh tân
Phượng hoàng lửa hoại nhưng không bao giờ chết
Cái đẹp lẫm liệt
Tự quyết định đời mình không đợi lúc úa tàn
Một lần bay qua hư không
Bóng hình hằn in trong tâm tưởng
Bọt nước trùng dương
Giọt nước tuyết sơn
Chữ nghĩa nhân gian
Phượng hoàng lửa cháy sáng một lần thôi!
Để rồi mãi mãi.

CHÀO EM THÁNG HẠ MÂY HỒNG

Mình vẫn rong chơi giữa đất trời
Ngu ngơ giữa dòng đời
Tháng hạ em về mức bình nước mát
Trồng khóm hoa
Tôi không cắt, dẫu một cành bé nhỏ
E đời đau
Biết rằng đâu đủ cánh hoa rải bước em qua
Gót sen hồng đập trên cỏ xanh
Đôi chân trần
Dài theo húng khởi
Ngắm hoa thấy em cười
Mùa hạ xanh biếc lá cây đời
Giọt mát trong từ bàn tay son
Má hồng hay cánh hoa mẫu đơn
Mùa hạ trắng cánh hạc bay qua
Đời du tử có chẳng chỉ thế
Con mơ này mãi mê
Mùa hạ em về vun khóm hoa
Nở ra biếc một vùng phương ngoại
Dòng đời trôi
Mùa lễ hội
Tôi như chiếc lá qua mùa

CHÀO THÁNG CHẠP

Thiên hạ rộn ràng vào mùa lễ
Trang hoàng đẹp đẽ khắp phố thị thôn quê
Hón hờ cả người già con trẻ
Ngày lành tháng tốt để kết hôn
Cùng với đó là giỗ kỵ, chạp mả
Mừng thôi nôi, đầy tháng, tân gia
Tháng chạp lạnh người ra đi
Sanh tử cuộn tròn vòng không mối hở
Buồn vui xoay tròn trở muôn đời
Tháng chạp cây lá này lộc đâm chồi
Muôn hoa tụ hương đón mùa sang
Em rạng rỡ má đào
Xuân chưa về nhưng long lanh trong mắt
Bàn tay búp măng làm bánh mứt
Thêu nụ hoa trên vạt áo dài
Em dịu dàng thướt tha
Những mùa xuân xưa chưa qua
Tháng chạp người ta đi mua sắm
Mừng thời gian đã sắp trọn năm
Tháng chạp người về vui cố quận
Người phương xa lòng những băng khuâng
Ta thấy em giữa đất trời phương ngoại
Dù chưa một lần về đón mùa xuân

CHIẾC LÁ VÀNG RƠI

Em nhớ chẳng?
Ta cũng là chiếc lá
Nắng gió tràn trong mênh mông tâm hồn
Mình thương nhau như mùa thu lá phong
Ô hay con nước giữa dòng
Chờ mây mãi thông dong với đời
Ngỡ rằng mãi miết rong chơi
Sắc màu rực rỡ một trời gấm hoa
Lá rơi cả một pháp tòa
Như Lai thường trụ chan hòa pháp thân
Mùa lên muôn sắc thanh tân
Vàng Thu thấp thoáng xa gần nước non
Xạc xào lá lấp lối mòn
Sa Bà một cõi trên con đường này
Vẻ nào đắm đuối mê say
Lòng nào tịch tĩnh lá bay hóa thành
Bảo sở còn xa ngại
Thu ngại gì đi hoang
Mình đập vỡ lá vàng
Mà sao lá reo vang
Ôi những mùa Thu trên cung đường không tên tuổi
Người đi với lá đất trời vui
Cứ ngỡ mùa thu từ vạn kiếp
Ngò đâu khoảnh khắc thế gian này
Không phải Trang Châu sao ngỡ mình là lá
Ô kìa, chiếc lá vàng rơi.

CHIÊM BAO

Mấy lần chiêm tượng quang tinh
Từ trong chiêm mộng thấy mình
thương em

Hốt nhiên
chiêm động nhá nhem
Vô ngôn bật ngữ từng đêm tình trường

Bây chừ vắng vắng cung thương
Chờ nhau
chiêm hải triều dương ngút ngàn
Người còn chiêm bái xên xang
Ta tìm em
chốn trần gian sắc màu

Hồng hoang tự thuở thương nhau
Chiêm bao
áo xống khăn màu huyết âm
Rùng rùng lay động thân tâm
Người còn chiêm nghiệm
tháng năm hỡi hùng

CHIỀU NAO NGHE TANGO

Chiều xa xanh nằm nghe Tango
Đôi chân nhảy trong đầu
Đôi tay dìu tấm thân nào nồng ấm
Nhịp tim chơi vui
Vũ trụ hóa vũ trường
Những ngôi sao loạn nhịp luân vũ
Hồn chất ngất trong xác thân
Điệu Tango chiều viễn xứ
Người nhớ người đau chẳng tương tư
Sa mạc mênh mông không lối
Phố xá hun hút xa xôi
Người đi, người vẫn đi
Đi từ thuở chưa có gì cho đến khi không cần chi
Điệu Tango khác ngoài
Bài Tango bồng bênh mây trôi

Người ơi!
Ta cũng đi từ thuở chưa tượng hình
Lòng đĩnh ninh trong vô minh
Tình!
Điệu Tango thánh thót
Con lũ tràn về nhấn chìm người run rẩy
Hồn đi hoang
Chết ngắt ngảy lớp lớp sóng nhạc vàng
Bolero, những bản tình ca nơi xứ xa
Đâu xứ ta?
Nơi nào xứ người?
Người ơi!
Chớ hỏi
Ta chẳng có ngôn từ
Chữ nghĩa sạch rồi
Các giác quan tê liệt
Theo dòng cuốn mây bay
Điệu Tango tha thiết
Cánh bướm vỗ bên kia bờ đại dương
Bờ này trùng trùng sóng dậy
Chiều nay
Chiều nao
Bao nhiêu buổi chiều vô biên xứ

CHỒNG EM

Chồng em vắn sỹ ấy mà
Làm ăn bết bát rày rà thấy ghê
Dở đời vụng dại chán chê
Chữ nghĩa ảm ó câu thơ lữ làng
Chồng em kẹt giữa con đàng
Mắc mê cái đẹp tàng tàng dở say
Chồng em tỉnh tối mộng ngày
Tiền nong bạc thếch râu mày đen hin
Chồng em lấm bé cái tình
Lạc loài lằm lổ như hình nhân yêu
Vụng về phách lạc hồn xiêu
Khổ thân em những sớm chiều chồng ơi!

CHỮ TÌNH

Đã bảo rằng ta cạn hết yêu
Chẳng còn rung động với liêu xiêu
Mà sao mắt biếc lung linh mãi
Tâm tưởng ngày đêm tái tượng hình

Đâu phải vì mê nét đẹp xinh
Con tim đâu biết lý thông minh
Vấn vương như thể tơ tằm vậy
Đòi chỉ khư khư lấy chữ tình

Nhan sắc này đây cát bụi sao?
Làn da ngà ngọc tựa hoa đào
Hương thân thơm quá mình mê mẩn
Hồn đã đắm mê tận kiếp nào

Ta vẫn tìm em giữa cuộc đời
Tháng ngày lần lữa với chơi voi
Trăm năm ắt hẳn rồi chung cuộc
Mình lại thương nhau thuộc lấy lời

Ta vẫn yêu em đến tận hơi
Rồi ra vẫn cứ mãi rong chơi
Mặc kệ nhân gian đầy luật lệ
Tình ơi muôn thuở thế mà thôi!

CHƯA TẠ TỪ

Một ngày kia về đầu nguồn sông suối
Ta tắm gội trong dòng nước mát trong
Nằm trên cỏ sươi mình hong nắng mới
Có hoa ngàn có tiếng gió vi vu
Đòi đòi lúc hóa thành tay du thủ
Lạc lũng đòi nên cứ mãi ngu ngơ
Tình không hẹn còn nói chi chờ đợi
Mộng chưa tàn ngày tháng nhớ chơi vui
Đường chân trời ta đi không đích đến
Hai tay không tình nặng mối hành trang
Ngày nắng lên đêm vàng rơi nguyệt hạ
Trên đường trần chưa thôi bước bôn ba
Em hao hót nụ cười lay nắng ửng
Tình chưa hề tình cứ mãi rung rung
Đường đòi dài đã có lúc vô tình
Ta dửng dưng như thiếu năng tri giác
Hoa đã tàn hương tan và nhụy nát
Cánh hoa rơi phơi xác lốt đường mơ
Bàn chân ta bước qua nghe tiếng thờ
Lời thì thầm, lời thương nhớ tình ơi!
Thuyền lênh đênh con nước trôi viễn xứ
Chưa tạ từ đâu thể hẹn trùng lai
Đường chân trời hài pha lê lấp lánh
Một đêm nào em cài giữa thình không.

CHỪNG NÀY THẾ THÔI

Ừn ừn phún xuất trào ra
Sóng cuồn cuộn cuốn thịt da dày vò
Long trời lở đất phì phò
Núi đồi đổ sập cặp giò miên man

Mùi tình đấm đuii nòng nà
Nòi tình quán quýt quất tàn đêm nay
Men tình ngậy ngất cơn say
Ái tình em hỡi chùng này thế thôi!

Hẹn hò thề thốt đái bơi
Chi bằng một trận để rồi lưu hương
Nữa mai mỗi đũa một đường
Còn tơ tưởng đến đêm trường hôm nao

CHUYỆN MÙA

Lá đổ mùa lên viễn xứ tình
Trời xanh muôn thuở ánh quang minh
Vân xoay miên viễn thời không đợi
Đến để rồi đi với mỗi mình

Phước phận em ơi lại tượng hình
Tùy vào tâm cảnh đọa thăng sinh
Đâu ai rảnh rỗi bày ra cuộc
Đời có ra sao thuộc đức mình

Mê đắm từ lâu mắt mũi xinh
Dẫu đời thịnh trị chí điều linh
Mới hay ràng buộc muôn đời khổ
Buông được hay không chổ chính mình

Lòng đã thuộc rồi bản tâm kinh
Vẫn hoài mê muội với vô minh
Thì ra lý thuyết thì hay vậy
Phải hạ công phu cậy ở mình

Ngày tháng qua mau chẳng chịu nhìn
Làm gì có chuyện nói tin sông
Thân tâm nhẹ nhõm liền ngay được
Cốt ở hành thôi phước của mình

Đòi chẳng dài lâu chớ đỉnh ninh
Kéo khi đặng việc lại thất kinh
Vô thường là thế như mùa chuyển
Sanh tử bì lao chuyện đến mình

CÓ CHỖ GIỐNG NHAU

Chung đụng với nhau trong xã hội
Có thể nào cũng thế mà thôi!
Giống như điên cười nói ồn ào
Những trò chơi khăm sao lấu cá
Thằng Eddie trọc đầu mê gái
Khứa Keith tì tì uống tợ hũ hèm
Con Cynthia thềm tiền rỏ dãi
Tay da đen Stacey ư ử khúc nhạc Jazz
Lão Mauricio lái nhái cả ngày
Một bọn mê say nhún nhảy
Chúng tôi xài tiếng lóng, tiếng Ăng Lê dân dã
Đâu thể nào đạo mạo hàn lâm
Lũ bạn tôi sinh ra ở thế giới Tây đằm
Sống sung túc phủ phê vật chất
Làm sao biết sự khác biệt của quê tôi
Nói thế nào cũng khó hình dung
Nghe ra thì chúng thốt lên: "Oh my God!"
Và hình dung xứ sở độc tài toàn trị
Nghèo nàn đây rẫy sự bất công
Tôi giải thích vấn tắt dân tao đến đất này
Tại vì sao và tại vì ai
Trước đó hàng vạn người bỏ mạng giữa trùng khơi biển cả
Bao nhiêu người vong thân nơi núi rừng đường biên xứ lạ
Ấy là ngày xưa

Giờ đây thế thời đã khác
Dân tao nay ăn chơi tá lả
Khoe hột xoàn tung hứng đô la
Một nhóm nhỏ sống trên đầu thiên hạ
Tiệc máu trào ngoác họng tụng ca
Những thằng bạn há mồm trợn mắt
“Hiểu chết liền, chuyện lạ hoắc vậy ta!”
“Người xứ mày sao mà rắc rối”
Chúng nói đúng, tôi đây còn không hiểu nổi
Bất thần buột miệng: “mother fxxck” mà thôi!
Chuyện nước mình, chuyện của dân tôi
Kể cho lũ bạn khác giống nòi huyết thống
Cũng có phút giây chùng xuống
Nhưng rồi nhanh chóng bùng lên
Thằng Gregory tung tung chơi nhạc Rap
Những bước chân dậm dật tung tung
Rồi lại giỡn
Nói xàm quá cỡ
Chuyện gái gú, chuyện của ngon vật lạ
Chung quy quay lại cá độ banh cà na
Môn thể thao quốc hồn quốc túy
Chúng và tôi đều không thích đề tài chính trị
Nhưng cũng chửi trò lưu manh thượng đẳng chóp bu
Xứ tôi xứ này cũng có chỗ giống nhau

CÔ GÁI UKRAINE XINH ĐẸP

Cô gái Ukraine xinh đẹp
Bầu trời xanh trong đôi mắt biếc
đồng hoa dương óng ả mái tóc vàng
Nào đâu chỉ có thể
Lòng yêu nước nồng nàn
Dũng cảm ra tuyến đầu chống giặc xâm lăng
Hỏa tiễn, đạn bom bạo tàn không làm nhụt chí
Hiểm nguy chiến trường có hề chi
Cô gái Ukraine đứng lên vì đất nước
Hiên ngang cản bước quân thù
Nhà đã cháy, quốc gia bị tàn phá
Gạt lệ để dành cho ngày khai hoàn ca
Cô gái Ukraine cầm súng ra chiến trận
Cùng quân dân giữ vững tinh thần

Cô gái Ukraine bỏ lại son phấn
Quên tuổi thanh xuân mặc giáp trận xung phong
Cô gái xinh đẹp dũng cảm tạo nên nguồn cảm hứng
Cả thế gian ngưỡng mộ yêu thương
Cô em là niềm tự hào của xứ sở
Gương mặt như hoa dương rạng rỡ
Cô gái đẹp sẵn sàng sống chết vì đất nước
Bản anh hùng ca vang bốn phương trời
Tên bạo chúa vô cơ gây cuộc chiến bạo tàn
Y đã đến bước đường cùng diệt tận
Lòng người căm hận
Sử sẽ ghi tội ác kẻ cuồng ngông
Cô gái Ukraine mắt biếc má hồng
Nữ anh hùng trong lòng người ngưỡng mộ

CÓ NHỮNG CON ĐƯỜNG

Có những con đường tự thuở xưa
Người đi chẳng biết mấy cho vừa
Dòng đời tương tục chưa ngừng nghỉ
Thương nhớ lòng ai phi chí chưa

Có những con đường vệt gót chân
Thời gian bồi xóa dáng phong trần
Ta vẫn đi về chưa tới đặng
Phước mỏng cuộc chơi nặng số phần

Có những con đường xa viễn xứ
Nào hay em có gợn tâm tư
Nắc nẻ cười trong hoan lạc tận
Ôm lòng ai đó vẫn khư khư

Có những con đường thân thiết sao
In trong tâm tưởng tự khi nào
Mặc cho thế sự nhiều thay đổi
Lữ khách u hoài nổi ước ao

Những gã phong trần mãi miết đi
Nào hay phía trước có điều chi
Nhân gian này cõi nhiều ưu hoạn
Bao kẻ đành ôm hận nhớ gì

Có những con đường phố xá đông
Người đi như nước chảy trôi sông
Tìm em những thấy đời lưu lạc
Đời bạc mơ hoang sắc má hồng

Có những con đường ngút ngát xa
Người xưa in vết giữa sơn hà
Nghìn năm kim cổ còn trang giấy
Đèn khuya bóng ngã dậy hồn ta

Có những con đường đi đã lâu
Càng đi xa cách thuở ban đầu
Em hỏi làm sao quay trở lại
Ngồi xem biển bạc hóa nương dâu

Có những con đường sóng nước xô
Lênh đênh phiêu lãng chí giang hồ
Bao kẻ vùi thân lòng thủy mộ
Trôi dạt về đâu ngộ sắc không

Có những con đường mãi ngóng trông
Chiều nay trời đổ trận mưa giông
Thuyền giấy dập dềnh con nước chảy
Kỷ niệm ngày xưa dậy sóng lòng

CÓ THỂ HAY KHÔNG THỂ

Gặp em trên mạng xã hội
Chỉ vài lần chuyện trò
Tôi đã thấy thương rồi
Những câu chuyện vu vơ nhưng đầy tâm ý
Và chưa ai thố lộ gì
Em và tôi
Sao nhiều điều tương đồng đến thế
Tôi mơ
Cầm tay em dạo quanh những con phố Los Angeles
Nụ hôn say mê
Quấn quýt bên nhau quên thời gian
Tình nồng nàn
Dĩ nhiên là làm tình trong thống khoái
Em đang đợi lời tôi ngỏ

Khổ nổi!
Tôi đã có vợ và con
Ngoại tình thật điều tệ hại
Thật khó khăn
Làm sao chia trái tim nhiều phần?
Phiêu lưu tình ái
Làm sao vẹn đôi bờ?
Có thể hay không thể?
Con tim dễ dàng lạc lối đến thế!
Một nụ cười, một ánh mắt đủ nao nao
Gặp em trên mạng xã hội
Rung động trong tôi.

CỔ XE BÒ TRÊN ĐƯỜNG XUÂN

Cổ xe bò ì ạch chờ mùa xuân trên đường làng
Bánh gối niềng sắt cọc cạch
Lão phu xe vung roi đen đét
Tay cầm Iphone quẹt quẹt
Miệng chửi đồng: “Tiên sư bố sóng wifi chập chòn”
Thời đại IT
Ai cũng cần áp dụng AI
Trí tuệ nhân tạo làm thay mọi thứ
Lão phu xe gật gù
“Chí lý, phải như thế chứ!”
Con bò hồn nhiên gặm cỏ
Ị đây trên đường quê
Cổ xe bò nhấp nháy đèn LED
Loa không dây phát âm ĩ nhạc Kpop
Có cả màn hình 3D

Trên xe, quý bà, các cô chân dài vắt vẻo ngồi
Chụp hình đăng mạng xã hội
Mùi nước hoa Chanel không át được hũ mắt tôm
Phía trước tiếng rít điệu cày sòng sọc
Lão phu xe thả ra toàn lý luận triết học
Nhe hàm răng vầu sằng sặc cười khoái trá
“Đòi có kẻ nào hơn được ta?”
Mặt trời mọc trên cỗ xe bò rục rở
Lục lạc leng keng
Nhạc ngũ âm tò te ỏn ẻn
Khẩu hiệu, cờ xí bay phất phới
Cỗ xe bò đi về phía chân trời
Lão phu xe hớn hỏ vung roi
Đòi hạnh phúc vô bờ bến

CÔI NGƯỜI VÔ TÂM

Xuân xanh bất tận đất trời
Vàng hoa nở giữa cõi người vô tâm
Lãnh tình mai một tháng năm
Hồn nhiên một cõi từng thâm tạ đời
Rằng ta vẫn nhớ lấy lời
Ấy âm đồng vọng em cười chưa tan
Hanh hao rắc giọt nắng vàng
Xanh rì cây cỏ bờ tràn nước khô
Người còn mắt vẽ môi tô
Áo quần xúng xính bạch hồ ly lang
Giấc hồ điệp mộng rõ ràng
Cuồng con thống khoái tập tàng truy hoan

LÃNH TÌNH

Hoàng huy quang sắc xuân thì
Hồng hoa diễm diện nhu mì tương thanh
lãnh nhân dã ngoại thành
Hoan tâm hỷ lượng lãnh tình tự thân

CÒN CÓ NGÀY NÀO NỮA

Năm tháng dài có ngày nào không phải của em?
Còn có ngày nào nữa ư?
Ta tôn vinh em chưa đủ?
Thật sự ta không muốn em bị quyến dụ
Ăn bánh vẽ mấy mươi năm trường
Người phụ nữ quê hương
Chớ nhập nhằng tình với chính trị
Hoa hồng không thể cắm trong lọ nước mắt
Ta không thể chấp nhận em ra đứng đường vậy cò
Ngày nào của riêng em?
Ba trăm sáu mươi lăm ngày là tất cả
Thương yêu quá đủ đây
Còn chỗ nào và có một ngày riêng?

Xôn xao mặc thiên hạ
Em đừng nghe những ngọt ngào dối trá
Ta không nói lời chúc với những món quà
Ba trăm sáu mươi lăm ngày tất cả là em
Người phụ nữ nào ta không yêu thương?
Trời đất nào không phải mười phương?
Ta tôn vinh em người phụ nữ
Mọi ngày đều trân quý
Minh bạch rõ ràng không để chính trị chen vô
Ta có mẹ, có vợ, có em gái và con gái
Bao nhiêu bạn bè nữ giới khác chủng tộc màu da
Hàng triệu người đàn bà đều là đệ nhất
Nhưng chẳng có cái ngày riêng cho họ
Không lẽ ta không thương sao?
Ba trăm sáu mươi lăm ngày là ngày phụ nữ
Còn có một ngày nào khác nữa ư?
Ta mừng em
Năm tháng cuộc đời này

CON VỀ THĂM MÁ CHIỀU NAY

Con về thăm má chiều nay
Bên ngoài cửa sổ mây bay trắng trời
Trải qua muôn dặm xứ người
Hồn phiêu hốt
nhớ
lấy lời thiết tha

Gầy hao bóng xế tuổi già
Đứng đi xiêu vẹo biết là má đau
Thời gian nhuộm bạc mái đầu
Và đôi mắt đã phai màu tháng năm

Bóng hình má ở trong tâm
Thương má rất mực vẫn thắm thể thôi
Chưa hề quên lãng phai phôi
Dẫu rằng cách trở xa xôi đến là

Dễ đâu con được về nhà
Phút giây sum họp lệ nhòa hỷ hoan
Mấy khi đời được vuông tròn
Nỗi niềm thương nhớ hãy còn má ơi.

CÒN VƯƠNG ĐẾN GIỜ

Đi qua phố chợ hồng hào
Cuộc vui cực độ nói chào vu vơ
Con đâu đâu có ai ngờ
Vẫn âm i vận từng giờ em ơi

Truy hoan những tướng đã đời
Tàn canh thống thiết một lời vô ngôn
Cô đơn riết róng tâm hồn
Người xa người để mộ chôn đầy đồng

Mùa xuân rục rĩ đào hồng
Người thương người lắm mà không thấy người
Kể từ nhập cuộc rong chơi
Tình vô tận tướng rã rời xác thân

Nát rồi lưu lạc tinh thần
Gặp người đồng điệu bội phần luyến thương
Song song bất tận cung đường
Nòi tình tự thuở... còn vương đến giờ
...

CÙ NHẬY

Đã bảo thôi không quõn
Sao cứ giõn cù nhậ
Khiến người ta ghét lây
Mặc thẳng tây chú chệt

Bọn độc tài y hệt
Tham quyền lực lợi danh
Bằng nhắng trò trẻ ranh
Tranh đất giành giật biển

Pu Tin thua liếng xiêng
Mồm miệng vẫn hung hăng
Làm bậy cứ nói xằng
Tẩy chay thẳng rò đại

Tập xénh xáng lái nhải
Mộng cai trị bá quyền
Le lưỡì bò liếm biển
Diệt văn hóa Tạng truyền

Thế giới này đảo điên
Cái ác triền miên họa
Kẻ thủ ác ắt đọa
Diêm vương đợi chúng mày

Ta nói cho mà hay
Dừng ngay thì sẽ chuyển
Người tha thứ mọi chuyện
Quyền sống rất thiêng liêng

CŨNG THỂ

Tạ ơn Phật tổ dung tình
Lượng tâm vô tận mà mình chưa thông
Bao giờ ngộ lý sắc không
Trăm nghìn cũng thể một đồng em ơi

ĐỢI NGƯỜI

Ta đừng từ thuở vô vi
Có sao người cứ còn đi luân hồi
Bây chừ trắng cả mây trôi
Hóa thân pho tượng vẫn ngồi đợi người.

ĐÂU ĐÃ TỎ

Tôi qua phố cũ thu vàng
Chân đi chẳng đặng, cô hàng bán hoa
Người sao xinh thể như là...
Tình đâu đã tỏ... ấy mà nhớ nhung

GÃ NHÀ QUÊ

Dường này cũng thế mà thôi
Yêu chi đắm đuối để rồi đón đau
Em lên phố thị thay màu
Gã nhà quê vẫn trước sau nhớ người

MỸ MIÊU NHƯ XƯA

Chớm thu nhuộm đỏ lá vàng
Mình chưa kịp nói lời yêu
Bây chừ lòng vẫn liêu xiêu
Có chồng, em cứ mỹ miều như xưa

VỀ CỐ QUẬN

Sợ chi lửa
thật vàng mười
Nấu nung lắm
lại càng tươi lên màu
Muộn màng
dù tận mai sau
Mình về cố quận cùng nhau cuối mùa

CUỘC CHƠI BẤT TẬN

Rồi đến một ngày tôi sẽ chết
Khi tàn hơi và hết mệnh đời
Hòa vào gió nhập với mây trời
Lại bắt đầu cuộc chơi bất tận

Mình nhẹ nhõm buông thoir lỗ vận
Rời bỏ luôn phiên toái xác thân
Có ai ngờ chợt hóa thanh tân
Những cũ kỹ tinh thần thuở sống

Rền vũ trụ từng cơn sấm động
Ngập tràn gian giọt nước mưa đông
Sớm chiều lên ráng đỏ mây hồng
Ta tự do phiêu bồng du lãng

Chẳng còn nữa tầm thường giới hạn
Cả đất trời rực rỡ thênh thang
Ngày nắng gió đêm ánh trăng vàng
Hồn du thủ lại càng thống khoái

Đã về tới vùng trời phương ngoại
Trùng trùng mây hiển hóa hương hoa
Khắp mùi phương cộng hưởng giao thoa
Sóng hoan hỷ tràn vô tận xứ

Có sá gì hành trình lữ thứ
Dẫu rằng chưa chắc biết chơn như
Nhưng rỗng rang thần khí tâm tư
Ta chợt hiểu kể từ đây sống.

...

CUỘC LỮ TINH ANH

Chiều tà dương chút vàng rơi rục rã
Tia sáng thừa đủ mở cõi thênh thang
Những dư âm còn rền khắp nhân gian
Con sóng lớn lòng lững tràn tâm tưởng

Bọn ngu phu lắng nghe giai điệu xướng
Đọc câu thơ ngo ngẩn giữa đêm trường
Tâm hồn sao lỏng lẻo cả mười phương
Nào ai hay ngài lên đường từ thuở

Mở mắt ra trong lòng đầy bỡ ngỡ
Sậy lau gầy nào có thể dựng nên
Những công trình kỳ vĩ vốn không tên
Thầy phụng hiến để đáp đền ơn Phật

Đời hành hoạt nêu tấm gương chân thật
Cả thân tâm trình bạch nhất trần đời
Tuệ sáng suốt như thể ánh mặt trời
Sĩ vô úy khó dùng lời miêu tả

Hoàng hôn xuống bóng trường sơn đã ngã
Hương chiên đàn gió cuốn tận phương xa
Di sản thầy thậm vi diệu bao la
Vói đại chúng cõi người ta vĩnh viễn

Chẳng thể nào đong lường bao nước biển
Mây trời kia vốn vô cực vô biên
Vết vô tung bậc đại sĩ thiện hiền
Mấy mươi năm giữa đảo điên nhân thế

Dựng lập pháp vì ma quân loạn phế
Lèo lái thuyền bởi pháp lữ đương mê
Thấp đèn lên soi phố thị thôn quê
Giống trống pháp gọi người về nẻo chánh

Thân tứ đại mà ý tâm thể thánh
Màu áo lam du hí dưới trời xanh
Khoác cà sa trong cuộc lữ tinh anh
Hành trạng ngài đã trở thành huyền thoại

CUỘC NHẬU

Những bộ mặt đỏ gay gắt
Cổ nọng mỡ và mí mắt sùm sụp
Áo veston không che được bụng phệ
Máu huyết chia cho cả lũ
Riêng trái tim rắn hổ trên đĩa thoi thóp
Món quà độc dành riêng cho chủ xí
Ngôi vị lớn nhất trong cuộc nhậu
Tiếng hò dô hùng hực khí thế
Rượu tây chảy tràn
Sơn hào hải vị đầy bàn
Những tràng cười khả ố
Cô gái khốn khổ gỡ bàn tay nham nhở
Cô không dám phản ứng mạnh
Vị đã từng chứng kiến những hậu quả tàn bạo
Chai rượu ngàn đô la
Chuyện nhỏ!
Trâu bò dát vàng hay của ngon vật lạ nhất thế gian
Muốn gì cũng có

Cuộc nhậu của những ông trùm
Cuộc nhậu này chỉ mới là bước một đêm nay
Những quan gia và đại gia của một đất nước nghèo nàn
Những ông trùm nhậu thả ga
Mà tiền của cứ ào ào chảy vào túi
Tha hồ hưởng thụ
Cuộc nhậu làm ăn
Cuộc nhậu chiêu đãi vinh thăng
Đất nước của những cuộc nhậu triền miên năm tháng
Nhậu từ vỉa hè đến khách sạn năm sao
Mồi và rượu phơi bày thân phận
Lắm chiêu trò mập mờ đánh lận con đen
Xảo ngôn mị ngữ
“chạy xe ôm, buôn đót, bán rau...”
Người ta cười mỉa mai thậm đẩu
Bồi bút tung hứng lưu manh gian trá
Hòng kiếm chút mồi thừa từ bàn nhậu quan gia
Những cuộc nhậu quý thần vật vãi
Người thất kinh vì mức độ xa hoa
Nhậu, nhậu nữa, nhậu đi và nhậu mãi
Nhậu thành công đến đích tương lai
Cạo sạch núi rừng đồn lên bàn tiệc
Cạo đất đai, giết biển cả, sông ngòi không hề tiếc
Biến tất cả thành mồi nhậu

CỪU VÀ SÓI

Bất công là đặc tính tự nhiên trong xã hội
Người bóc lột người
Tầng lớp cai trị sống bằng sức lực người lao động
Dù bên Tây hay bên Đông
Không hề khác
Những thể chế chính trị dùng lời gian trá
Thượng lưu đạo đức giả
Cạo lông cừu
Chén thịt cừu
Đàn cừu ngu si tranh nắm cỏ
Hí hửng đi theo sự chăn dắt của chó săn
Lũ cừu nung núc thịt nhưng trí óc mịt mờ
Núi rừng bao la không bằng hàng rào quây kín
Ngậm miệng chịu cạo lông
Ồn oại khi cắt cổ
Mạnh được yếu thua những con cừu

Xã hội loài người còn hơn thế
Trí trá lọc lừa nhiều thủ đoạn tâm cơ
Những con sói luôn giả vờ
Lũ cừu không hề biết nói
Chín trị vốn tanh tươi và hôi thối
Vục mặt vào ăn ngậm mặt không thôi
Những thể chế độc tài toàn trị
Hang ổ ẩn nấp bọn côn đồ tàn độc vô lương tri
Vui với việc chần dặt và ăn thịt cừu
Giao phối với chó sói
Tru lên đồng tập thể

ĐÃ LÂU KHÔNG VIẾT THƠ TÌNH

Đã từ lâu tôi thôi viết thơ tình
Hết rồi những cảm xúc linh tinh?
Phải chăng không còn lãng mạn?
Tâm tư khô cạn?
Có nên tìm tình mới trong thiên hạ?
Để đêm về tơ tưởng viết lời ca
Hay bắt chước người ta?
Làm thơ tình ái bằng cảm xúc nhân tạo
Vói những cuộc tình tượng tượng chiêm bao
Người này người nọ yêu nhau
Tình yêu nhân bản vô tính tràn lan mạng xã hội
Tình trẻ già yêu đương lừa dối
Tình tay ba, tay tư
Tình lỗ, tình hận, tình hiến dâng
Tình hưởng thụ dữ dội nhất trần đời
Cứ thế viết toi bồi hoa lá
Đâu cần chi có người tình thật bên mình

*

Đã từ lâu tôi bỏ viết thơ tình
Vì tôi không thông minh
Nên không sao viết được thơ tình ảo tưởng
Thơ tình tự sướng
Tô màu chân tướng
Thời đại thơ rục rĩ bốn phương
Tôi không còn lãng mạn
Tâm hồn khô cạn
Không viết thơ tình quăng lên mạng
Dù hàng ngày vẫn gặp gái đẹp trai xinh
Tôi không tưởng tượng cảnh yêu đương mê mết
Trái tim tôi đã chết
Nên hết viết thơ tình
Nên không thể mơ sugar baby or sugar daddy
Và bao nhiêu dạng khác thật lâm li
Thế kỷ tràn thơ tình ảo
Tình lãng nhãng, tình ra đi dứt áo
Tình sờ khanh, tình mù mị
Nào có thiếu chi
Cứ thế thơ tình chơi với

**

Áo thụng vái nhau đã đời
Có qua có lại cả hai cùng nổi danh
Lời tâng bốc khen nhau thổi lên trời xanh
Vô cùng hân hạnh
Ta ngu ngơ bẻ bút xé giấy sao đành
Thơ tình ảo như du lịch qua màn ảnh nhỏ
Tràn ngập chuyện tình hò
Và bao nhiêu những vấn vò
Tình vò
Ta không biết làm thơ
Chịu thôi!
Từ lâu bỏ viết thơ tình

ĐÃ THƯƠNG THÌ CÁ...

Mưu sinh vất vả đường dài
Mua xương bán thịt hình hài hư hao
Bần cùng thấp thỏm lưu cao
Xên xang áo mào bám vào máu tanh

Có bao giờ mộng tợ thành
Trăm nghìn vẫn cứ quẩn quanh thế này
Vô chừng cung bậc đắm say
Dòng đời vĩnh viễn mê say lỗ làng

Sống chưa biết được địa đàng
Chết đi huyền mộng lại càng ngu ngơ
Này em tình có bao giờ
Thương nhau đến độ lòng ngơ ngẩn hoài

Buộc ràng ân ái chưa thôi
Hỷ hoan hợp huyết chia phôi lạ gì
Một lần lầm lỡ ra đi
Một lần em nhé sầu nghi ngút hồn

Ngộ gì viếng chốn không môn
Đòi còn vất vả dại khôn lọc lừa
Nhọc nhằn đi sớm về trưa
Để đâu buông bỏ mà thừa thốt lời

Thấp cao cũng nhớ lấy người
Đã thương thì cả đất trời luyện thương
Người ơi mình giữa con đường
Một ngày lặn lội thế thường trăm năm

DÂN MÀY NHẢY ĐIỀU GÌ?

Chung đụng với lũ bạn đa chủng tộc, nhiều sắc màu
Không cố ý nhưng cũng học được đủ chuyện tào lao
Ngày nào cũng đùa giỡn xôn xao
Linh tinh đủ thứ từ gái gú đến thể thao
Thằng Hanson thích nhảy Tango lãng mạn
Con Amanda hợp với Pop nhẹ nhàng
Thằng Nick hò hét gào nhảy tung tung Rock&Roll
Em Angelina quẩy bốc lửa Samba với Lambada
Mấy khứa da đen nhảy điệu châu Phi hoang dã
Ồn ào vui quên cả thời giờ
Lúc ban đầu tôi thường mắc cỡ
Riết rồi lì cũng nhún nhảy tự do
Tụi nó hỏi nước mày có điệu nhảy nào hay ho
Trời, biết nói sao cho thỏa?

Tôi thú thật dân tao xưa nay cũng nhảy
Ờ, thì làm cách mạng ba lần nhảy núi
Rồi còn thêm nhảy suối, nhảy sông
Cuối cùng nhảy xuống xuống vượt biển, vượt biên
Người ở lại nhảy tàu lửa như điên
Vì mưu sinh phải kiếm tiền để sống
Bọn mê tín tung tung như khi nhảy hầu cậu bóng cô đồng
Kẻ tự tử nhảy cầu, nhảy cống
Ở nước tao nhảy chẳng giống ai
Tùy số phận nhảy cho nhanh trót lọt
Lũ bạn tôi tròn mồm trố mắt
“Điều nhảy nước mầy sao lạ hoắc vậy ta?”
Chưa từng biết, cũng chưa từng thấy qua
Nghe mầy kể thì thật là quái đản!”
Ừ, dân tao nhảy sáng thần thế đấy
Có được đâu như bọn chúng mầy
Vui tháng ngày sung sướng nhảy nhạc Tây
Dân tộc tao nhảy dây từ thuở ấy
Và còn nữa những điều nhảy chưa từng trông thấy
Nhưng mà thôi, nhiều đó đủ rồi hen!

ĐẤT TRỜI NGOẠI PHƯƠNG

Dấu giày in tuyết đêm qua
Dặm dài em đến vườn ta tự tình
Nào nùng nhan sắc đẹp xinh
Chấp vào tướng những vô minh thế này!

Phải rằng tri kỷ xưa nay
Không cùng cảnh giới vẫn say đắm lòng
Vô hình đâu đặt mà mong
Dáng gầy vóc cũ còn trong tim hoài

Trên nền tuyết trắng trắng trôi
Em bàng bạc giữa đất trời ngoại phương
Tôi mê mơ giữa đêm trường
Nửa đời đã quá vô thường dễ sao.

Một mùa tuyết mới nao nao
Cùng trong quốc độ khởi trào niệm tâm
Khác loài dị loại khôn lầm
Chút tình lưu luyến vẫn thắm thế thôi!

ĐẤT TRỜI VÀO MÙA XUÂN MỚI

Mùa xuân sang chưa?
Sao lòng rộn ràng đến thế
Ký ức tuổi thơ
Ký ức cung trời quê hương
Trẻ náo nức, già cười vui và bao cô em trẩy hội
Em là hoa hay hoa hóa thành người?
Dù gì cũng ba ngày tết
Sống sum vầy, chết hương khói vọng tiền nhân
Xuân khai hội thanh tân
Em tha thướt áo quần khoe sắc
Xác pháo hồng gieo rắc niềm vui
Mồng một tết mừng tuổi ông bà cha mẹ
Hô lô tô, bầu cua cá cọp... là niềm vui con trẻ
Ngày đầu xuân lên chùa lễ Phật
Phước đức cho người và trời đất bình yên
Sống yêu thương hài hòa với vạn vật thiên nhiên
Xuân sang chưa mà sao luôn hiển hiện?
Trong lòng ta vốn vĩnh viễn em ơi!
Mùa xuân cao tiếng hát yêu đời
Dáng xuân bát ngát núi đồi
Hương xuân nồng nàn phố thị
Chốn làng quê thủ thi muôn đời
Trong vô ngôn có đến vạn lời
Khúc âm hưởng đất trời vào mùa xuân mới

ĐẦU ĐỢI NGÀY MAI

Người vẫn bảo yêu đương là khổ
Nhưng không tình còn khổ biết bao nhiêu
Tắm thân trần đắm đuối liêu xiêu
Hồn ngơ ngẩn sớm chiều
Nỗi thèm khát không làm sao cưỡng nổi
Làn da trắng mịn màng mướt mát
Đôi chân thon dài một cơn mơ
Đã say sưa mà như thể chưa hề
Đòi chỉ trọn tình cò thân xác
Tiếng rên rỉ tràn đầy khoái lạc
Nhảy nhựa lên man dại cuộc tình
Oằn cong thân cực độ phiêu linh
Mặc đời khổ ta lên đến đỉnh
Nụ hôn nào mê muội mắt môi xinh
Siết vòng tay bấu chặt tấm lưng

Em cong cón
Đã quá chừng
Đòi lạc mộng
Thân hòa thân cực kỳ rung động
Má hồng hào cơ thể nồng hương
Tình thoáng chốc mà còn trong tâm tưởng
Tình đoan chánh, tình ngoài luồng vụng trộm
Tình thơ ngây, tình bạo liệt cuồng con
Người say tình nào toan tính thiệt hơn
Giường chiếu ấm hay đòi nương hoang dã
Cởi lụa là ngọc ngà da thịt
Ta với người quẩn quýt
Bên nhau
Đem thú vui khóa lấp niềm đau
Kiếp nhân sinh
Rặt màu ân ái
Lậm vào tình sá gì phải trái
Tình u mê quên cả đúng sai
Tình đêm nay đâu đợi ngày mai
Đem cứ dài cho tình trường không đoạn
...

ĐỂ NGHE CÁNH HOA RƠI

Tôi đào huyết mộ thật sâu
Đem chôn ấm ớ từ lâu lắm rồi
Có sao nay vẫn bồi hồi
Tháng ngày ngẫm nghĩ những lời vô tri
Tôi ngạo nghệ khinh khi
Thói khoe khoang, háo danh, trưởng giả học làm sang
Vốn dĩ xem thường những nhỏ nhen, ích kỷ
Đòi cùn mần, đòi mồi mòn hoen rỉ
Như gà què ăn quanh quẩn cối xay
Ngặt vì không thể nào xa chạy cao bay
Tôi muốn làm loạn kinh thiên động địa
Quét sạch đi rác rưởi thế gian này
Tiếc thay giun đế không thể thành rồng
Cắc kè kỳ nhông sao nghiên răng sấm động
Khấp biển cả trời cao đất rộng
Phận mình cát bụi vi trần
Cuộc trăm năm vô dụng tẩm thân

Thần khí nhược
Tôi muốn đem linh hồn đặt cược
Đôi trăm năm lấy thoáng chốc huy hoàng
Như sao băng vụt qua trời vô tận
Một lần thôi phúng xuất trần gian
Tôi sẽ hân hoan địa ngục đến địa đàng
Vĩnh viễn trong khoảnh khắc
Sẽ xóa sạch không còn chi vết tích
Chữ nghĩa nhì nhằng ràng rịt
Ngõ rặng hay
Nào ngờ đâu cái bản ngã phô bày
Càng bằng nhắng càng vô minh thậm tệ
Chữ với nghĩa muôn đời là thế
Tự mình huyễn hoặc vô tri
Trùm chần phủ chiếu có gì đáng đâu
Bùn lầy cẩu cặn từ lâu
Thân thần phung phí mày râu phình phò
Cóc nhái mơ dựng cờ đứng dậy làm người
Chinh cuộc thế thổi bụi nho
Mơ rước sư tử hồng muôn loài sợ sệt
Lặng câm đi để nghe cánh hoa rơi
Một mai mây trắng đất trời
Hóa thân tôi sẽ sáng ngời vô biên
Thanh tân vô tận
Khoảnh khắc này!

ĐÊM ĐỒ BÀN

Trăng treo ngang
Mười phương trời bàng lãng
Đất đá dưới chân quạnh quẽ hoang tàn
Lau lách bụi bờ phảng phất thành cao hào sâu
Tháp cổ cô đơn sầu
Ngút ngàn oán khí
Gạch Hời đỏ thắm máu Chiêm
Loang lỗ gạch vỡ lung đòi đẫm màu
Vất trên tháp
Giải lụa trắng tang chế
Vọng đêm trường giun dế nỉ non
Rùng rùng kéo lên đoàn quân không thủ cấp
Trăm thốt tượng binh rống động trăng ngà
Ma nữ lác eo lục lạc reo văng vẳng
Vú Chiêm nương sẵn lòng bàn tay
Không khúc khái hoàn
Ngàn đêm trắng thiên cổ

Hạc lạc bầy thàng thốt vụt bay qua
Đồi hoang gió hú
Lòng tháp âm u
Linga và Yoni đã mất
Hoan lạc không còn
Tuyệt tử tuyệt tôn
Thần Shiva với quyền năng vô hạn
Hủy diệt những gì Brahma đã tạo nên
Cũng chẳng ngại cả Vishnu bảo hộ
Thế giới này vốn thật vô thường
Đêm mờ sương
Bóng trăng tàn nghiêng ngựa tháp
Muôn hình nhân dật dứu nhiều chung quanh
Garuda trợn mắt nhe nanh
Và tiên nữ đã hóa thành tượng đá
Ma vốn câm và người không thể nói
Mỗi mùa trăng lỏ lói tháp trầm tư
Viên gạch rơi
Lăn lóc dưới chân đồi
Bóng trăng trượt
Xuôi theo dòng bất tận
...

ĐEM LÒNG YÊU BẤT TẬN

Như là kẻ tự kỷ ám thị
Tay du tử lỗ vận si tình
Mắt biếc má đào lung linh trong tâm tưởng
Tháng ngày tràn ngập mộng yêu thương
Tinh thần khắc kỷ
Đói không lo nhưng không thể thiếu thẩm mỹ
Yêu cái đẹp đến độ cuồng mê tâm trí
Một cánh hoa rơi
Một nụ cười
Vớt làn hương cuối mùa
Đủ để thấy đời bay bổng
Má hồng chân dài
Quên tháng ngày lưu lạc cõi người ta
Sống thiếu cái đẹp tồi tệ hơn cái chết
Địa ngục nở hoa hơn thiên đàng vô cảm
Cõi vô thường cái đẹp chất ngất vô biên
Tay du tử tôn thờ duy mỹ
Cái đẹp sanh và hủy diệt trong từng phút giây
Nụ hôn ngất ngây
Cuộc làm tình nồng cháy
Như lửa bốc cao rồi sớm lụi tàn

Có hề gì
Hồn vẫn mang mang
Cái đẹp mong manh dễ vỡ như pha lê lấp lánh
Nâng niu bằng tất cả tình này
Miệt mài trên đường đời tìm cái đẹp
Có đôi khi bọt nước biển khơi
Cầu vồng vắt qua bầu trời
Cánh chim trắng giữa không gian vô tận
Đời nối tiếp đời vẫn mãi thanh tân
Bản trường ca
Bài sonnet
Tiếng lòng ai hòa điệu cung đàn
Sắc màu trên canvas
Dòng thời gian vô thủy vô chung
Đời hạn hữu đem lòng yêu bất tận

ĐÊM NAY NHỚ NGƯỜI

Bình minh dậy đốm lửa hồng
Đất trời một cõi bình bồng thênh thang
Từ khi lạc dấu địa đàng
Ngón ngang ngẩn ngóng ngõ ngang ngu ngo

Ngày đi mưu sự vật vờ
Đêm nằm mộng mị tưởng tơ đứ đừ
Những toan tính đến sặc xừ
Mười phần hết chín hỏng hư hết rồi

Nghe mẩn mẩn
Liếm làn môi
Mùi hương thoang thoang mờ hôi tình trường
Lạc loài ở giữa con đường
Âm hao tướng sắc dương cường khí sa

Quần quanh một cõi Ta Bà
Miệt mài mấy quận biết là phải chăng
Tử sanh thì cũng đành rằng
Kiếp nhân sinh lắm đỗi đặng em ơi!

Vụng về cũng thể cuộc chơi
Khôn ngoan sắc sảo lỡ đời lại đau
Cầm bằng có nhớ thương nhau
Thôi thì thôi nhé ngày sau mình cười

Rằng ơn oán cả kiếp người
Một mai mở mắt trắng trời mây bay
Hoàng hôn cuộc lữ còn say
Tròng trành ta lại đêm nay nhớ người

ĐÊM SAY MEN TÌNH

Da thịt ấm
Mùi hương nồng
Vòng tay siết chặt không buông
Cường sóng nổi thiên đàng địa ngục
Nhầy nhựa lạc dục
Thanh âm rên rỉ khuấy động cả tâm thần
Mình mê mẩn
Nhịp đập dồn đấm đuổi môi hôn
Trời đất quay
Hỏa diệm sơn ngàn độ cháy
Thủy triều dâng cuồn cuộn tràn bờ
Da thịt nào là ta?
Thân thể hòa nhập róng riết
Con cuồng giao thống thiết tâm hồn
Khoảnh khắc hóa thân
Thiên thần hay quỷ mị
Kẻ tội đồ lưu lạc chốn nhân gian
Gọi tình khan
Đêm lạc loài tận lực giao hoan
Sự sống gào thống khoái
Nhật nguyệt lung lay đất trời mờ sương khói
Tình ơi một cõi
Đêm say men tình

ĐẸP TỪ CỔ ĐỘ

Trời phương ngoại đã vào mùa đổi sắc
Ai rây màu rải rác cả rừng cây
Thình không thì muôn thuở trắng mây bay
Người một cõi lại chia đây với đó

Cúc ngoài sân đã ươm vàng trước ngõ
Hình nộm rơm hơn hờ quá đi thôi
Tạo niềm vui dù là rất nhỏ nhoi
Khắc bí ngô làm đèn chơi hội lễ

Người hóa trang muôn hình hài đáng vé
Đi xin kẹo tụi con trẻ hò reo
Giả ma quỷ người lấp lửng ăn theo
Đòi lẫn lộn chánh tà đeo mặt nạ

Muôn sắc màu bùng lên xinh đẹp quá
Hồng, cam, vàng... những chiếc lá sao sa
Về đồng nội gã du tử du ca
Giây phút này biết bao là tuyệt mỹ

Mùa đang lên lòng người sao hoan hỷ
Đòi nhọc nhằn vẫn thấy đẹp mê ly
Biết vô thường chịu thế có hề chi
Hãy thưởng thức e có khi không kịp

Lá rục rờ mình rong chơi đúng dịp
Hồn thăng hoa theo những nhịp điệu đời
Tạ ơn em và cũng tạ ơn đời
Lòng lay động giữa đất trời lá đổ

Sắc màu lá đã đẹp từ cổ độ
Cõi thiên đường ai đó lỡ tay rơi
Rồi cứ thế mỗi mùa lên rục rờ
Vui trần gian nên mãi ở không về

DI ẢNH DƯ HƯƠNG

Ta đã yêu em tự kiếp nào
Bây giờ gặp lại thấy nao nao
Người đừng kể lạ sao lòng nhớ
Đêm ngủ toàn mơ đến má đào

Khoảnh khắc nhìn nhau không thể quên
Chưa hề quen biết với họ tên
Trời ơi, đáng kiếp tình tơ tưởng
Mắt mi xinh đẹp hồn vấn vương

Thoáng thấy em thôi đã lụy rồi
Vô cùng lay động tận tim tôi
Bao kiếp luân hồi chưa xóa nỗi
Di ảnh dư hương tiếp nỗi tình

DIỄM XƯA

Ái ân ấn tượng sơ đầu
Ạch à hôn hển ướm lời yêu em
Ứng lên nhan sắc đã thềm
Ừ ư rên rỉ động đêm tình trường
Ấp ôm mê mẩn mùi hương
Ấm êm thân xác dễ thường hoan ca
Uyên ương âu cũng ấy là
Ừn ùn khí huyết rằng ta cuồng tình
Âm âm dục lạc cuộn mình
Oại oản cong cớn thể hình diễm xưa

ĐI CÙNG XUÂN

Tháng Chạp vào Xuân
Người về vui thấy hội hoan ca
Em xinh xinh má đỏ môi hồng
Rộn ràng chợ quê
Thành đô tấp nập
Mùa hội hoa khoe hương sắc nơi nơi
Đất trời vào xuân
Những tà áo dài thướt tha như cánh bướm
Lên chùa lễ Phật dâng hương
Hội hoa màu mắt biếc
Lòng xao xuyến em ơi
Mai vẫn muôn đời chưa hề rụng rơi
Một hành xuân đủ khắp muôn người

Đào vẫn hồng từ độ
Rời Thăng Long vào tận Phú Xuân
Mộng Mai tăng mơ đóa sắc vàng
Hóa thân núi Huỳnh Mai
Tuồng hát Bội nhạt phai theo năm tháng
Hồn mai Xuân trong tâm tưởng không tàn
Mùa Xuân sang
Mình lang bạt trời phương ngoại
Biết nói gì?
Chữ nghĩa hạn hẹp nghèo nàn
Lòng như biển mà trang giấy chỉ gang tay
Hồn say
Làm sao tỏ bày?
Mùa Xuân ơi!
Đi cùng Xuân trong cuộc đời này.

ĐI TÌM BÌNH YÊN

Tôi tìm bình yên
Cứ ngỡ từ một miền xa lắc lơ
Và mong chờ
Tháng ngày dài trôi qua
Hy vọng ở bậc quyền năng đặc dị
Ban cho một tí
Tôi đi tìm bình yên
Câu ở người nào đó san sẻ
Nghĩ rằng chỉ có khi đạt được chức quyền
Tự thành công danh sự nghiệp
Từ muôn kiếp
Tìm mãi đến giờ
Đụng chuyện phải trái đảo điên
Bao nhiêu ưu phiền
Những hơn thua của tấn trò đời
Nhân duyên thời tiết
Muôn sắc màu, muôn mặt nhân gian
Chẳng một chút an

Tôi đi tìm bình yên
Nghe nhiều lý thuyết
Tập tễnh ngồi thiền
Bình yên không ở bên ngoài, chẳng phụ thuộc người ta
Và chẳng ở trên bất cứ vật chi
Có đôi khi 105han cũng bình yên
Rồi 105han gió lại nổi lên chao đảo
Tâm ý nao nao
Thì ra thuộc 105han văn tự mà chẳng được là bao
Tôi đi tìm bình yên ở bên ngoài
Hăm hờ Đông Tây
Giải bày Nam Bắc
Sưu tra cổ kim
Riêng một cõi bình yên tự 105han chẳng thọ
Cái gã khờ
Ngày tháng mãi ngu ngơ
Cứ mò mịt đi mang bình yên đi tìm trong vô vọng

DIỆT CHÚNG TÀN BẠO THAY

Không động đất mà toàn bộ nhà cửa sập đổ
Sấm nào bằng đạn nổ bom rền
Nỗi thống khổ này sao có thể gọi tên
Tội diệt chủng vô cùng độc ác.
Vô số người chết không toàn xác
Hàng vạn trẻ em vùi dưới đồng đổ nát hoang tàn
Triệt nguồn nước, chẳng còn chi uống ăn
Ngày và đêm màn trời chiếu đất
Sự tàn độc đã đến độ điên cuồng!
Tro như đá những con người vô cảm
Chúng từ chối lời kêu gọi ngừng bắn
Không chùn tay tàn sát người dân
Quyết tiêu diệt và cướp cho bằng được dải Gaza,
Bọn Do Thái và những chính phủ Âu - Mỹ
Bắt tay nhau bàn mưu tính kế
Cung cấp tiền và vũ khí
Để giết người Palestine.
Cả dải Gaza đã thành bình địa
Sống không nhà và chết không mồ

Trại tị nạn, giáo đường, nhà thương... đều là mục tiêu tấn công
Chúng muốn đang đuổi người Palestien ra khỏi đất của họ.
Tội diệt chủng vô cùng man rợ!
Những chính phủ Âu - Mỹ làm ngo
Các công ty lớn giả vờ
Bọn chính khách lạng câm
Tất cả vốn đủ đây tai mắt
Nhưng như thể bị đui mù câm điếc
Người Palestine không ngừng bị giết!
Từng ngày, từng giờ, từng phút giây
Địa ngục là đây
Cả dân tộc chìm sâu trong thống khổ
Lương tâm nhân loại
Đạo đức loài người
Những mỹ từ gian dối
Bom vẫn nổ
Tội ác vẫn hoành hành.
Chính trị gia đàm phán loanh quanh
Vũ khí và tiền vẫn tuồn cho Do Thái
Lính Do Thái vẫn giết người không góm tay
Con nít, đàn bà, người già... không ngoại lệ
Thịt xương máu huyết lây đất đá
Địa ngục trần gian nào ai hay
Không giọt nước
Không mẩu bánh mì
Không thuốc men
Chỉ có thừa bom đạn
Công lý là đây!
Lương tâm loài người như thế này

DIỆU NGÔN

Chữ nghĩa rất mực mơ hồ
In trên giấy trắng hóa mờ bướm hoa
Khói hương xây một pháp tòa
Bóng trắng đáy nước hằng hà diệu ngôn

TẠ ƠN EM

Một lần ta tạ ơn em
Ấm lòng sưởi giữa tàn đêm mịt mù
Đời quay như chiếc đèn cù
Xên xang rất mực ngục tù hình nhân

ĐIỆU TANGO TRONG CHIỀU MƯA

Lời thơ buồn trong chiều mưa rơi
Từng giọt , từng giọt rơi rơi
Hồn lên chất ngất
Chiều mưa nơi đất xa
Nhìn cây lá xanh đấng mắt
Ngồi nơi đây
Phận người như trò chơi cút bắt
Những ngày xưa lung linh bảy sắc cầu vồng
Ta thấy ngày mai
Em ơi, một màu đất
Chiều mưa rơi lênh đênh điệu tango
Chiều mưa xa ngái
Ai trong mắt ai
Muôn mảnh pha lê vỡ
Con tim nhảy điệu vô tri
Hồn lạc vô tận xứ
Giọt rơi không tương tư
Mà sao người khắc khoải
Mưa chiều nay hay mưa tự ngày xưa?

Làm sao em nhớ?
Làm sao tôi quên?
Người nhớ người không quen
Chiều mưa thành phố lạ
Cuốn trôi tháng ngày dài
Làm sao chấp vá?
Giọt nào nhòe câu thơ
Giọt rơi lênh láng sầu dâng
Bài tango dường như bất tận
Lời ca thánh thót
Sóng nhạc lùa mây bay
Thân hiện tại mà hồn dường như từ dĩ vãng
Ngày tháng không tên lắng đọng lắm u hoài
Mai kia
Mai kia
Còn có chăng điệu tango từ hư không

ĐIỀU TRÂN QUÝ NHẤT

Dù có chụp mũ thế này thế nọ
Hay là gán ép những chuyện chẳng liên can
Mặc cho tôi đã nói lời thật rõ ràng
Nhận hay bác đó là quyền của bạn.
Không sao cả!
Tôi vẫn là tôi!
Chánh kiến vững vàng minh bạch
Tôi yêu cái đẹp và đứng lên vì điều thiện
Dĩ nhiên là không bao giờ hòa theo cái ác.
Tôi biết biện biệt đúng sai
Nhưng không phải là lòng thù hận!
Tim tôi không có chỗ cho việc này
Toàn yêu thương cảm thông
Tôn trọng phẩm giá con người
Đồng cảm với nỗi đau tha nhân

Mở lòng ra với người và vật
Thương còn không hết thì sao có thể hận thù!
Vì yêu thương mà không chấp nhận kẻ ác
Tránh xa kẻ tệ bạc.
Tôi nói lời thật của lương tâm
Mặc thói đời phù thịnh chẳng phù suy
Chẳng hề chi!
Dù có thế nào tôi cũng là bạn với người thua thiệt
Sống lương thiện hiền lành
Tim tôi không có hận thù và không có chỗ cho kẻ xấu!
Không thể gạt tôi bằng thuyết âm mưu
Tôi đang sống chân thành nhiệt huyết!
Chỉ yêu thương không biết hận thù
Dù có thế nào tôi vẫn không thay đổi
Tâm hồn này chẳng đổi trắng thay đen
Con tim tôi chan chứa yêu thương
Duy chỉ tình thương là điều trân quý nhất.

DỎ THÂM THẬM THÂM

Lạc loài từ thế kỷ xưa
Hồn còn mê mãi nắng mưa bốn mùa
Ngày xuân lên viếng kiếng chùa
Em cười chúm chím cho vừa ước mơ

Bây chừ còn vương câu thơ
Buộc chân tự thuở ... ầu ơ ví dầu
Bao điều lận đận thâm sâu
Mà nay thế giới còn đâu như là...

Văn minh cơ khí người ta
Công nghệ hiện đại gần xa quá chùng
Dỏ người hậu đậu lưng khùng
Dỏ say dỏ tỉnh dỏ chùng chưa tan

Ngày đêm mộng寐 mơ màng
Dở đời dở đạo dở vàng dở xanh
Dở ngôn văn dở hoạt hành
Dở quê dở chợ dở thành dở hư

Dở tuyệt tình dở tương tư
Dở cuồng điên ngộ dở từ tại tâm
Dở bao nhiêu những mê lầm
Dở thương sắc ấy dở thâm thâm thâm

Dở oan uổng dở thán năm
Dở ngày sinh kể dở rằm trăng treo
Dở hơi một kiếp đặng đeo
Dở nay, mai ắt dở theo địa đàng

Dở mắt biếc dở bạn vàng
Dở quân quốc sĩ dở hàng thất phu
Dở tri kỷ dở cừu thù
Dở ôm một mối còn u ám hoài

ĐỌA ĐÀY CHƯA THÔI

Ru hồn

em hát sang xuân

Riêng tôi

đánh mất

nửa phần hoang vu

Choàng tay tha thiết

biệt từ

Bình yên ngày tháng

tít mù nhân gian

Bể dâu vẫn sóng phủ tràn

Tôi chìm nổi

giữa

vô vãn nước xuôi

Trăm năm say vẫn ngủ vùi

Gối đầu tay áp

ngậm ngùi

tình ơi

Liêu trai âm vực ngực cười

Chân trời đồn dập bóng người thướt tha

Rằng đêm cầm tú

mở ra

Tinh hoa chi chút

ấy là lại lên

Bình tâm

hương hỏa miếu đèn

Tình trôi nửa phiến

bồng bênh tóc mây

Lặng thình đêm trở về ngày

Bước hồ nghi

dẫu

đọa đày

chưa thôi!

ĐƠM NỤ ĐỢI XUÂN SANG

Đì đẹt tràng pháo chuột nổ râm ran
Đã loăng nhanh vào thanh âm pháo đại
Đì đùng pháo tống, pháo cối vang xa
Nồng nồng mùi thuốc pháo đầy nhà
Ba lễ Phật cáo yết ông bà
Đêm giao thừa gần gũi và thiêng liêng quá
Pháo nổ vang trời đất
Người phấn chấn hân hoan
Ai cũng mơ một vận hội mới xuân sang
Đường như tổ tiên về với cháu con
Đất trời giao thoa
Sóng âm lan tỏa
Cây cỏ đâm chồi, vạn vật sinh sôi
Muôn sắc hương hoa khắp phố phường đồng nội
Em ơi, mùa xuân đến rồi
Ký ức ngày xưa vẫn âm ỉ trong tôi
Hội chợ xuân rộn ràng hô bài chòi ư ử!...như ta đây..."
Và tiếng lô tô "con mấy dзі ra, mấy dзі ra..."
Em tha thướt áo dài giữa đường hoa
Trai thanh gái lịch tung tăng trẩy hội
Bầy con trẻ vui đùa khoe áo mới
Đếm tiền lì xì chơi cá cộp bầu cua

Mông một lễ Phật viếng kiếng chùa quê
Vị sư già lông mày dài trắng rớt
Nhu ông Bụt, ông tiên cổ tích giữa đời thường
Nào ai biết gì ngôn từ lý thuyết “quê hương”
Mình chỉ biết mình thương nhớ vấn vương
Tháng năm qua vẫn chảy tràn trong tâm tưởng
Mùa xuân oi muôn đời vẫn thế
Nhu cung trời cổ tích tuổi thơ
Giờ lớn lên lưu lạc bốn phương trời
Nhưng chỉ ít có một người vẫn nhớ
Em ở đâu, đã từ lâu chẳng thể
Mình về phó hội nắm tay nhau
Mùa xuân dọc con đường cái quan
Mình sẽ đi chơi từ Nam tới Bắc
Để hình dung những mùa xuân dân tộc ngày xưa
Những Mê Linh, Chi Lăng, Đống Đa và cả Phú Xuân...
Những dặm dài mùa xuân vất vả
Cơ đồ Đại Việt quốc gia
Tiếng pháo thuở xưa dường như vẫn còn rộn rã
Pháo mừng xuân, pháo thắng trận khải hoàn ca
Một đêm xuân ở phương trời lạnh giá
Chợt nghe âm hưởng pháo quê nhà
Nhạc Bolero làm lòng ta thổn thức nao nao
Xuân ở quê nhà thắm nụ đào hoa
Đào xú này chỉ vừa đơm nụ đợi xuân sang

ĐƠN GIẢN CHỈ LÀ

Đòi lắm lúc chửi thề: “bullshit”
Người nhiều khi không khỏi gằn giọng: “Fxxck you!”
Ấy chưa kể xỏ nhò lúc giận nói liều
May ta chỉ là tên vô danh tiểu tốt
Cầm bằng có quyền lực trong tay
Ắt giết người như bạo chúa
Chớ nghĩ rằng ta tốt
Ấy chỉ là mồm ác chưa trở đậy thôi!
Nếu ở vào vai trò địa vị ngời cao
Biết đâu ta còn ác gấp nhiều lần bọn họ
Chung đụng người với người trong xã hội
Quân tử – tiểu nhân thập thò trò chính trị
Trí – ngu không lọt lỗ đồng xu
Nhếch mép nhún vai khinh khỉnh: “whatever”
Hoặc xò tay lỗ mắt: “who care?”
Cười cợt chêm thêm miếng Tàu: “nhân chi sơ tánh bốn thiện”

Đâu hay rằng loạn trí cuồng điên
Dốt nói chữ:” bôn lai vô nhất vật”
“Hà xứ nhạ trần ai” trong tâm đầy dục vọng
Cứ bảo:” no problem”
Nào có biết đại họa tự thân
“What the hell...” chửi thề cửa miệng
Tưởng rằng sành điệu nhưng thậm vô duyên
Cái tốt học hoài chẳng đặng
Cái xấu một lần nhớ mãi không quên
Đông – Tây đồng như thế
Nhiều khác biệt nhưng giống chỗ u mê
“You reap what you sow”
Tuyệt đối đúng với mọi giống dân ở thế gian này
Tây – Tàu – ta nào nệ Bắc – Nam
Vấn đề chẳng ở chỗ lạc quan hay bi quan
Đơn giản chỉ là:” như thị”
Look at it is

ĐỘNG MÃI TRONG TÂM

Cali một ngày đẹp trời thuận nhân duyên
Niềm vui chung – riêng cùng thiên hạ
Miền viễn tây cao bồi danh tiếng một thuở chưa xa
Một lần được gặp nhiều anh chị tài hoa
Và vui nhất hạnh ngộ sư huynh
Mắt sáng thông minh
Nhỏ nhẹ, từ tốn nhưng nội lực thâm sâu
Gặp sư huynh là niềm mong ước từ lâu
Vinh kéo dài thuở con Phật đương thân đội đá vá trời
Hào tuyệt mỹ nay chủ báo gánh vác hoằng truyền Phật pháp
Dòng dõi Tuy Lý Vương
Tổ phụ hoàng thân nhưng yêu nước thương dân
Cháu con giờ đây toàn tài hoa một cõi
Về Cali phó hội
Đất trời mệnh mông quang đấng
Cuộc sống hối hả quay cuồng
Cali mệnh danh đệ nhất hải ngoại
Cru mang những thân phận lạc loài
Vì chung mệnh nước nổi trôi
Về Cali nghe hợp ca: “Hội trùng dương”
Dường như ở đây gia trọng thêm cảm xúc
Ngày vui ngắn ngủi nhưng còn động mãi trong tâm

DỰ PHẦN HÂN HƯƠNG

Ta nhảy múa giữa một bầu quý mị
Con cuồng lên sung sướng đến mê ly
Phiền não đời đường đã cạn voi đi
Đời như thế chẳng còn chi đáng tiếc

Khỏa thân vũ bốc rần rần nhiệt huyết
Lửa ngực dâng hòa với tuyết địa đàn
Thân thống khoái hồn bay bổng thênh thang
Yêu nhan sắc cõi trần gian trói buộc

Người với quý cùng say chung một cuộc
Ta cõi này đâu đã thuộc về nhau
Mặc dù rằng chia sẻ lấy niềm đau
Đời lạc loài đời nhuộm màu bạc phận

Em vẫn thế nỡ nà hồng má phấn
Đến tận cùng ta lại hóa thanh tân
Ngày và đêm trong hạnh phúc ái ân
Vòng sanh tử ta dự phần hân hưởng

Quên thực tại sống thảng ngày mộng tưởng
Mà quanh đây phảng phất đượm mùi hương
Mặc loài người chém giết rợn bốn phương
Ta và quý tình yêu thương khắng khít

DU HƯƠNG

1

Dễ đâu quên được dáng người
Hồn liêu xiêu tưởng nụ cười hôm nao
Mê em mắt biếc má đào
Thương em từ thuở nói chào ngẫu nhiên

2

Ngọn nguồn tận thủy vô biên
Gầy hao vóc hạc diệp hiền thiết tha
Tử sanh vô lượng trải qua
Cõi người lạ lắm dáng hoa lữ làng

3

Nằm trong thương nhớ võ vàng
Mực đen giấy trắng hàng hàng đơn sơ
Căn nguyên đâu phải tình cò
Tim hồng máu đỏ bây giờ vẫn xanh

4

Thương người đâu chỉ tình anh
Thịt da đắm đuối mùi thành dư hương
Dẫu cho cái lý vô thường
Tình này sắc ấy đoạn trường trả vay

5

Dù gì cũng cứ mê say
Tôi và em giữa tháng ngày hoang vu
Trái tim cấm cố ngục tù
Thôi thì thôi thế kể từ tạ nhau

...

DƯỚI TÀNG ĐỒ QUYÊN

Chim quyen xuống đất ăn trùn
Anh hùng lỗ vận lên nguồn đốt than (ca dao)

**

Tui thì dở dở tàng tàng
Tháng ngày đếm lấy thời gian... một mình
Mai kia mốt nợ hiện hình
Có ai thương lấy chung tình ta chơi
Bồng bênh bóng nước trùng khơi
Bọt bèo góc bể chân trời hoang vu
Vẽ vời chi bấy vụng tu
Cõi lòng chật hẹp âm u đến là
Đất trời kia rộng bao la
Một vầng mây trắng rằng ta hải hồ
Sắc không mặc kệ hư vô
Khù khờ khục khặc hồ đồ thương nhau
Biết mình vật vã con đau
Bây chừ cho chí ngày sau... còn cuồng.

DUY THỨC

(tặng Trần Huỳnh Duy Thức)

Mười sáu năm đòn thù tàn độc
Vẫn không sờn chí khí – nhiệt tâm
Ra khỏi tù tóc bạc hoa râu
Tấm lòng son canh tân đất nước

Giỏi công nghệ, tiên đồ phát triển
Lời trung trực, khí phách vô biên
Quyết đương đầu bạo lực cường quyền
Trí thức trẻ, dẫn thân dũng liệt

DƯỚI TRĂNG HOA TRẮNG

Đẹp thướt tha mấy nàng ma nữ
Múa rập rờn trong những đêm trăng
Ngọc ngà da mơn mớn tuyết băng
Thân thơm quá ngỡ rằng phong nhụy

Bọn đồng nam véo von tiếng hát
Khúc hạc cầm bát ngát trời mây
Hoa dưới trăng khoảnh khắc này đây
Đêm tận hiến lòng say bất tận

Xiêm y trút cánh hoa trinh bạch
Vũ khóa thân xao xuyên tâm thần
Người cùng ma nhịp điệu lâng lâng
Tình giao hoan muội mê nhân thế

Bọn đồng trinh cực đỉnh đêm trăng
Say ngây ngất tàn canh tận hưởng
Đòi lạc loài cất lời ca xướng
Giữa đất trời huyền tượng sương sa

Bọn đồng trinh trỗi giọng ngâm thơ
Ấy câu chữ gã khò lãng tử
Những trái tim đầy tình lữ thứ
Người yêu ma đã tỵ bao giờ

Đêm tàn canh hoan lạc trăng mờ
Có ngại chi người ngò hay chẳng
Giữa vườn khuya dưới trăng hoa trắng
Vũ trụ xanh vệt sáng sao băng

ĐƯỜNG THỂ NHÂN MUÔN THUỞ

Tôi loay hoay giữa hai thái cực
Làm tay chơi mặc sức tung hoành
Hưởng lạc thú sớm tối nhật khoan
Hay du tử vương tròn đạo hạnh?

Dam mê nào cũng không đủ mạnh
Nên tiến lui cứ mãi loanh quanh
Bao mộng mơ dang dở không thành
Mây trắng bay trời xanh bất tận.

Đạo chẳng đặng mà đòi lẫn thần
Toan tính hoài trời sụt lẫn khôn
Muốn đổi thay mở lối thanh tân
Ý chí yếu, tinh thần kém cỏi.

Muốn vượt thoát, tâm thường mong mới
Đòi du phương rộng lối đường mây
Ngày tháng dài hành cước đó đây
Chẳng ràng buộc, vui thay du sĩ!

Tiếc một nỗi vì non ý chí
Đường quang minh không chịu bước đi
Để cho đời trầm trệ mê si
Quen sắc dục từ khi nhập cuộc.

Trong lục trần, thân tâm ràng buộc
Dòng tử - sanh quuyến thuộc hợp - tan
Thăng hay đọa, bất định lang bang
Kiếp nhân sinh vô vàn cười khóc

Lời hý luận tịnh thanh - ô trọc
Những hân hoan - phiền nhọc trong đời
Lý thuyết nhiều miệng lưỡi hao hơi
Duy dẫn bước, phương trời cao rộng.

Đòi liên li thịnh - suy loạn động
Cuộc tuần hoàn có đó lại không
Tân trào tây, truyền thống phương đông
Đều luân hồi quay vòng vô tận

Đường không tiến nên đạo - đòi lặn đặng
Những cơ duyên dang dở đã bao lần
Muốn hay không vẫn phải phong trần
Giữa con đường thế nhân muôn thuở

ĐƯỜNG TRẦN

Em có nghe thấy gì không?
Số phận con người hay bất công?
Tử tử cung đen tối
Vào đời mịt mù đâu có lối!
Mặt trời trên cao chói lọi.
Dưới đường trần
Trần thân lây lất kiếp người
Chân không giày dép
Không áo com, không cả tình thương
Không mái ấm gia đình
Thì nói gì học hành chữ nghĩa
Chỉ có mỗi thống khổ ngập tràn!
Đòi dừng dừng
Người khinh miệt
Ngày nắng cháy da
Đêm lạnh buốt giá
Trời đất bao là mà không cửa không nhà
Nhân gian đông đầy không dung nổi
Cát bụi lè đường
Lê la xó chợ
Nhặt thức ăn thừa
Kiếp người dài như nỗi đau vô thừa nhận!

Thiên hạ vẫn tranh đấu hơn thua
Lời thị phi với chủ nghĩa này nọ
Khẩu hiệu rần rần lời búa lớn đao to!
Em có nghe, thấy gì không?
Số phận hay bất công?
Ai đủ thẩm quyền trả lời?
Thiên địa thánh thần không linh
Người chẳng dung tình.
Quyền lực, trách nhiệm nào thực thi?
Nơi nơi đạo đức giả
Cá lớn nuốt cá bé
Mạnh được yếu thua
Sống chết mặc bay
Xã hội thế này gọi xã hội văn minh?
Em có nghe thấy gì không?
Số phận hay bất công?
Người với người sao dửng dưng?
Công quyền hay thần quyền như chưa từng...
Đường trần
Trần thân khổ nạn
Từ đâu?
Về đâu?
Ngày và đêm dài lê lết nỗi đau
Trái đất không màu
Nhân gian nhuộm đỏ đen
Những thân phận thấp hèn
Những sinh linh lâm lữ kiếp người.

EM VỀ THÁNG NĂM

Em về tháng năm
Đất trời vào hạ
Cây lá biếc xanh đời
Mức bình nước mát trồng khóm hoa
Em tung tăng chưa biết buồn
Tôi vẫn vụng về như lần đầu biết yêu
Liêu xiêu
Hồi hộp
Dập dồn trào dâng như sóng biển
Nồng nhiệt tràn nắng trưa
Lại rụt rè con trẻ
Hoa đẹp hương thơm
Tôi là bướm
Mật ngọt đời tận hưởng những phút giây

Hạ về vàng lên cung trời mộng
Cuộc sống vui giữa con đường
Hoa trong vườn mây nước mười phương
Em hiện tại, em từ trong tiềm thức
Em vào hạ, em bốn mùa miên viễn
Tình ta say đắm vô biên
Gót son êm êm đạp cỏ xanh
Bàn chân trần khỏa chao sóng nước
Về thành tha thướt áo hoa
Em về tháng năm
Mây mùa hạ trắng trời bay
Hồn ngất ngây
Quên dòng đời chưa hề ngưng trôi chảy
Tôi nơi này
Ngày tháng cháy con mơ

EM VỀ

Em về thánɡ hạ mây hồng
Cuộc chơi bất tận ở trong đất trời
Thướt tha đẹp đến rạnɡ ngời
Đến đi đủ để cho người say mê

Em về xanh biếc bốn bề
Con tim rạo rức tràn trề hỷ hoan
Lòng đà rất mực sắt son
Mình đi đến tận cũng con đường này

Em về lững thững thánɡ ngày
Biết bao vết tích sâu dày còn in
Ấp ôm chỉ một chữ tình
Cổ lai mấy độ mà mình nhớ nhau

Em về hứa hẹn mai sau
Một dòng bất tuyệt dài lâu đã từng

...

EM, LỆ THẦN

Yêu hay ghét tôi chẳng quan tâm
Được mất gì cũng vậy!
Chỉ cần em ngoan ngoãn trong vòng tay
Rúc vào lòng tôi
Hãy rên rỉ khi sung sướng dâng trào
Hãy khóc, tôi nuốt dòng lệ chảy
Ồn oại tận hưởng tình ái
Cong mình lên đón nhận nụ hôn dài
Em có căm thù oán hận
Cứ nhìn tôi với ánh mắt van lơn
Nhưng đừng quên tận hưởng
Tôi sẽ chiều em nhưng không để em trốn thoát

Đêm chiếu giương
Ngày trời buộc thân tâm
Thâm nhập sâu quán quýt
Mùi hương ngậy ngất
Hiện tiền
Khoảnh khắc thần tiên
Cực lạc vô biên
Tôi lênh đênh
Nhìn vào mắt
Không lời
Mà sao cả đất trời gom lại cũng không hơn
Tôi trọn quyền sở hữu
Không hẹn hò huyễn hoặc mai kia
Em, lệ thần trong đêm nay

GÃ DA VÀNG VÀ LỮ BẠN

Gã da vàng nhỏ con nhẹ ký
Giữa bọn da đen bụi sư như đô vật
Những em Mễ Tây Cơ đậm dật
Gái Caribbean nần nần
Vài em da trắng nõn nà
Mắt xanh má đỏ môi son
Một cái lầu thập cẩm đa văn hóa
Bao nhiêu ngôn ngữ, ẩm thực, truyền thống phương xa
Cùng chung đụng cười đùa, trêu chọc thả ga
Nhìn em này sếch xy, khen em kia hấp dẫn
Dân da đen xô Ráp, dẻo quẹo đôi chân
Tụi da trắng chơi Metal hard rock
Tôi thích pop cả Rock and Roll máu lửa
Yêu cả Tango, Lambada của xứ sở Caribbean
Lữ chúng nó hỏi tôi văn hóa mà có gì đặc trưng?
Chẳng biết lấy chi dẫn chúng!
Không lẽ bài chòi, hát bội, chèo hay cải lương?
Đành khất lại nhưng thòng thêm câu vớt vát

Tộc Việt tao đã mấy ngàn năm
Văn hiến, văn chương cũng lắm
Bọn tao từng xài chữ Hán, chữ Nôm, tiếng Pháp, tiếng Anh
Gã da vàng lẫn lộn giữa những người khác chủng tộc màu da
Tuy khác biệt nhưng hòa đồng vui vẻ
Những người bạn mưu sinh giữa đời thường
Kẻ bản địa, người từ bốn phương
Xứ Cờ Hoa muôn màu đa sắc thái
Mình sống và để người cùng sống
Dù tả - hữu hay xuất xứ tây - đông
Gã da vàng làm bạn
Da đen, da trắng, da đỏ, da nâu
Cuộc sống rộn ràng nhân gian đa diện
Có những lúc bất đồng ý kiến
Mạnh miệng chửi thề
F...ck! Tao đéo tè!
Chia ngón giữa
Không thèm chơi nữa
Vậy mà tuần sau trở lại
Bắt tay, húc ngực, ôm chặt vỗ lưng bụp bụp
Gã da vàng cùng đám bạn hô hố cười vang
Gã da vàng đa đoan
Cùng những trò chơi khăm
Cười đùa qua năm tháng

GÃ NHÀ QUÊ (2)

Gã nhà quê ngẩn ngơ giữa vô số bảng quảng cáo hai bên đường phố

Bảng vệ sinh, keo dính chuột, sản phẩm tâm linh...

Những khẩu hiệu quang vinh

Giở trang thơ và bình luận

Phát hoảng thuật ngữ triết học Tây phương

Đánh đố tầm nhìn và tư tưởng

Câu chữ bí hiểm, ngập tràn trí tuệ

Đỉnh cao văn minh thời thượng

Gã nhà quê nào biết gì bút pháp

Lại càng ngu ngơ với thượng thừa thủ thuật cao siêu

Chẳng cảm thì nói gì đến hiểu

Thiên hạ vỗ tay rào rào

Sách báo khen ngợi ào ào

Bao nhiêu mỹ từ tung hô cả lên

Gã nhà quê trở mặt

Khiến những văn, thi sĩ lừng danh giận dữ quát:
Sao ngươi không vỗ tay?
Đui à?
Đồ nhà quê hậu đậu!
Gã nhà quê hoảng sợ
Đành thú thật có biết chi mô!
Nhìn xanh xanh đỏ đỏ
Nghe ồn ã tung bùng
Y túi phận rưng rưng
Nghệ thuật cao siêu bao nhiêu trường phái
Trừu tượng, siêu thực, siêu hình, hậu hiện đại...
Đọc đến tên đã toát cả mồ hôi
Gã nhà quê đứng ló ngó
Chợt một một người điên bước tới
Nhổ nước bọt và vả vào mặt y
Người điên to tiếng"
"Đồ điên"
Ủ thì điên!
Một người điên chửi người không điên rằng điên
Gã nhà quê bần thần tâm trí ngã nghiêng
Ai điên?
Ta điên?
Hắn điên?
Toan làm thơ tiếp diễn
Gã nhà quê cười thầm:
Người điên sao có thể làm thơ?
Người thông thái ắt phải làm thơ theo trường phái
Ôi cái gã nhà quê hậu đậu!

GÃ TÌNH SI KHỜ KHẠO

Em quý nữ hay là em thánh nữ
Có hề chi, tôi vẫn cứ mê say
Mùi hương thân khiến tâm trí lung lay
Đôi mắt đẹp hằng đêm ngày to tưởng

Em hiền thiện hay là em nghịch chướng
Đủ cho tôi hưởng sung sướng cuồng điên
Dẫu lãng loạn loạn ái đến vô biên
Đã yêu thương không ưu phiền oán trách

Em do bản hay là em trong sạch
Nào phải đâu cung cách để ta nhìn
Chỉ biết rằng tri kỷ của cuộc tình
Sống trọn vẹn trong vô minh ân ái

Em đúng đắn hay là em sai trái
Bóng dáng này mãi mãi chẳng tàn phai
Ta không cần quá khứ với tương lai
Có em đây, ngày mai ta mặc kệ

Em rạng rỡ hay em sầu roi lệ
Đều khiến tim ta thương nhớ ngày đêm
Con cuồn tình lúc quay quắt dịu êm
Trong mê ngủ nghe mùi thơm lan tỏa

Em trinh nguyên hay là em đã góa
Tình yêu ơi! Tôi chẳng có ngại gì
Đâu chỉ nhận, tình dâng hiến cho đi
Tôi vĩnh viễn gã tình si khờ khạo

GHI TIẾNG XẤU VÀO SỬ XANH

Mặt trời lên tưởng rằng đêm đã hết
Có ai ngờ lại thần chết hiện thân
Đòi làm than khổ lụy đến người dân
Đầy máu lửa những oán, ân chồng chất

Nhà cửa tan và ruộng vườn cướp mất
Hình ngục đen án đỏ rất bạo tàn
Đám công sai với quan lại làm càn
Dem xương máu dựng ngai vàng hiện đại

Nói sao hết những ăn phạm phá hại
Sống hôm nay chẳng biết đến ngày mai
Những biệt phủ bí nghị lối tương lai
Nghịện cướp bóc chẳng một ai thức tỉnh

Một bày sâu từ quan quyền đến lính
Ngồi trên đầu đê cổ lữ cùng đình
Ăn ngập hống mòn khoác lác linh tinh
Thờ chủ nghĩa đây vô minh hoang tưởng

Mặt trời hồng tràn khí âm vất vương
Ngàn muôn người lằm lặc mất quê hương
Bút mực nào tả nổi nỗi thê lương
Đòi đở rục như tận đường hỏa ngục

Bọn quyền thế dậm dật và dâm dục
Đám ma cô cục cục súc lộng hành
Quân trộm cướp bản tánh rất lưu manh
Ghi tiếng xấu vào sử xanh vạ kiếp

Lũ nô tài ngày xưa giờ nổi tiếp
Hèn với Tàu nhưng bức hiếp dân ta
Sống vô cảm, bày quan lại sai nha
Tham quyền vị mà gây ra tội lỗi

Những chủ nghĩa hoang đường đầy nông nổi
Say máu cuồng gây ra mọi đau thương
Cùng hò hét đem máu nhuộm đồng phương
Đồng chí hướng hợp lực giương cờ đỏ

GIAO MÙA

Trời đất chuyển mùa
Khí trời dịu dịu
Một vài chiếc lá vàng sớm giữa ngàn xanh
Không trung vẫn tràn mây trắng
Nắng chan hòa
Tôi cảm nhận từng tế bào thay đổi
Như những chiếc lá xanh đang chuyển màu
Ở độ tuổi này mọi việc trôi qua rất mau
Chỉ cái khổ của đời không hề khác
Tự thuở hồng hoang

**

Mùa đang lên
Vạn vật sinh sôi rồi hoại diệt
Riêng sự khổ có bao giờ hết
Mùa lá đẹp và những con người đẹp
Trời đất giao mùa tôi lại thấy nao nao
Con say sắc muôn màu sắp đến

**

Bất lực trước vô thường
Tận hưởng phút giây sanh diệt
Hết cũ lại thanh tân
Mỗi mùa lên tái tạo một lần

GIÀU NGHÈO

Người giàu hoan lạc đam mê
Đủ đầy sung sướng phủ phê quá chừng
Sống đời thụ hưởng tưng bừng
Tài sắc danh vọng lẫy lừng biết bao

Người nghèo vất vả lao đao
Trần thân kiếm được xu hào bỏ hơi
Gian nan thiếu hụt rã rời
Trước sau trầy trật đường đời khổ thay

Nỗi niềm nào dễ ai hay
Trăm năm lại ngắn một ngày dài lâu
Trùng trùng nhân quả thâm sâu
Phước phần phúc phận đáo đầu liên miên

GIỌT NƯỚC GIEO

Năm mươi năm

một vết trâm

Trái bao thế hệ vẫn thâm đốn đau

Điệu này ắt hẳn về sau

Dễ đâu lên được nước màu thời gian

Năm mươi năm

mộng lỗ làng

Sóng trào đắp mộ ngút ngàn biển Đông

Cạn lòng biết có hay không

Người đi một thuở đời chông chênh đời

Năm mươi năm

chẳng đặng lời

Đồng bào một bọc con người Việt Nam

Đọa đầy bách hại khổ kham

Nửa vui đỉnh điểm nửa cam bọt bèo

Năm mươi năm

giọt nước gieo

Quê người bén rễ buông neo lững lờ

Giữa vùi tha thiết ngăn ngo

Dùng dằng con nước đôi bờ ngược xuôi

GỎI MÂY TRỜI

Tháng ngày lưu lạc trời phương ngoại
Phù du thương nhớ chửa nguôi ngoại
Cơm áo đầu đũa người kém cõi
Tàn đời chỉ một nỗi này thôi

Dù có thể nào mây vẫn trôi
Đời ta phong kín đã lâu rồi
Chiếu chẵn bóng xác đàn cam phận
Bất tài vô tướng tận cùng cam

Đời lắm so đo nỗi thiệt hơn
Lòng ta canh cánh vẫn chưa sòn
Nỗi niềm tâm sự ơn đời nhớ
Dù rằng dang dở ở hay đi

Đời vốn vô thường chẳng đáng chi
Thân ta tài tận chẳng ra gì
Người gặp loạn ly làm trắng sĩ
Mình vô chí khí chỉ rong chơi

Phương ngoại phần hoa lắm em ơi
Riêng ta lặng lẽ ở bên đời
Câu chữ buồn vui không ý đợi
Thương ai tâm tưởng gọi mây trời

CÀ PHÊ GÓC PHỐ

Tôi vẫn nhớ cảnh quan cà phê góc phố
Một thuở xa rồi
Ngồi nhâm nhi giọt đắng
Nhìn nữ tú nam thanh
Và dòng đời muôn sắc điệu qua
Vừa cũ kỹ lại vừa mới lạ
Tạo nên nhiều cảm xúc trong ta
Có cô ca ve chọn bình minh lúc giữa trưa
Những anh nhà giàu khoe mẽ
Gã thi sĩ ngồi lặng lẽ
Tách cạn từ lâu mà hồn lênh láng tâm tư
Góc phố cà phê dường như mơ màng
Tinh khôi mỗi buổi sáng
Và ánh đèn vàng như dĩ vãng những đêm khuya
Tâm hồn ai nhiều suy tưởng chẻ chia

Đây với đó chữ tình chưa tường tận
Bao yêu thương mãi lâng lâng
Ngỡ như xa mà lại thật gần
Trong gang tấc sao không thể nào nắm bắt?
Bóng hình ai đăm đối trong khóe mắt
Trồng cây si và mê cà phê kể từ khi...
Góc phố cà phê năm tháng qua đi
Góc hồn thì vĩnh viễn
Thành Ất Lãng miền ngoại phương
Tôi tìm thấy góc phố cà phê như cố quận
Dù thật xa vẫn thấy thật gần
Những cô nàng tóc vàng mắt xanh
Chỉ tình cờ ngồi bên cạnh
Tự nhiên hứng khởi lạ lùng sao
Góc phố cà phê giữa thành đô xứ sở hoa đào
Mang phong cách thành Rome La Mã
Tôi ngồi với ta
Tháng năm qua đi
Tách cà phê còn nguyên vị
Nào chỉ là một tách cà phê

GÓP SỨC GÓP PHẦN

(tưởng nhớ Tịnh Bình)

Những em bé mồ côi
Lại mồ côi lần nữa
Mẹ Phi Nhung đi rồi
Đòi sao nhiều cay nghiệt
Cái thiện lành yếu mệnh
Cái ác mạnh và đông
Cô ca sĩ phiêu bồng
Quên đòi tư để vun trồng cái đẹp
Nuôi trẻ, dưỡng già, cứu tế tha nhân
Xem hào quang danh vọng, của cải như phù vân
Dốc lòng thương đòi cơ nhỡ
Cô ca sĩ có tâm hồn thánh thiện đẹp như mơ
Sống cuộc đời như hóa thân bồ tát
Vốn đạt được những gì mà người ta khao khát
Nhưng rồi buông xuống chẳng bận tâm
Bỏ cả xứ sở giàu sang
Về cố quận

Chăm lo đàn em trẻ không nhà
Bỏ những gì mà người đời cất giữ khư khư
Làm những điều đồng nghiệp không làm được
Cô ca sĩ có giọng ca ngọt lịm
Nhưng những việc cô làm lưu lại mãi trong tim
Chữ nghĩa tiếc thương hay ca tụng cũng bằng thừa
Khi trái tim vị tha đã ngừng đập
cách tốt nhất để tỏ lòng thương tưởng
Góp phần làm những việc thiện dở dang
Dù ít dù nhiều
Dù công dù của
Tùy theo năng lực của mình
Và còn tùy độ mở rộng của con tim
Cô ca sĩ đi rồi
Chúng ta còn ở lại
Tha nhân còn nhiều khốn khó
Đòi vất vả gian truân
Cô ca sĩ chẳng cần ta khóc than
Mà hằng mong góp sức góp phần
...

HÀN NHO MỄO NHẠO CA

Nhớ thuở nào cơm rau ngày ba bận
Nay cạp hăm bơ gơ, pizza tuần mấy lần
Ra đường gặp chân dài mông to đơng đũa ông ọ
Về nhà thấy vợ cầm rằm eo sèo
Đêm ngủ tròn giấc mà mộng không vuông
Ngày đem tẩm thân cày kiếm tiền sinh sống
Ô hô!
Thiên hạ giàu muôn ức
Sao mình nghèo mặt rệp vậy a
Bitcoin, dogecoin giá trên trời khó với
Chúng khoán lại càng chẳng có cửa chơi
Đòi mày mò rị mọ ba mớ chữ
Chiếu bậc thượng thừa chẳng chứa kẻ ngu ngơ
Thiên hạ châm chọc cười khù khò
Công nghệ IT không chịu học
Trí tuệ nhân tạo lại mù câm
Ngày tháng cứ âm thầm đeo đuổi chữ nghĩa
Thời gian bào mòn những ân oán nợ kia
Ai tai!

Hàn nho Mẽo lạc loài lữ vận
Uống cô ca cô la thay nước lã
Buồn tình quất tạm lon budweiser
Đã quá lứa làm sao vô hộp đêm ngủ được
Vợ con buộc ràng chẳng thể ngắm gái nhảy pole dance
Ngồi tê mông mà y mò gõ chữ
Chuyện tào lao thiên hạ sự
Đâu thể nào dám nói chuyện sắc – không
Ủ thử!
Bình sinh lên xa lộ phóng phong trần
Ra quán xá tần mần thử thời vận
Cờ bạc, máy game toàn mẫu hạm
Cạp như điên
Mấy chục đồng tiền còm coi biến mất trong phút giây
Ngửa mặt cười sảng sặc giữa kỹ nghệ trời Tây
Cúi gằm xuống khóc tu tu phương Đông hủ bại
Hàn nho Mẽo loay hoay
Nhạo cuồng ca phong vị tháng ngày

HÀNG PHONG BÊN ĐƯỜNG

Hàng phong bên đường
Lá lên mùa rục rĩ
Trời đất như cơn mơ
Có phải hàng phong bên sông một thuở
Trương Kế trong khoang thuyền canh khuya thao thức
Chuông Hàn San còn vọng mãi chưa tan
Tiếng quạ xuyên màn sương
Thấu hai đại dương
Nối liền kim cổ lại
Thành Ất Lăng đêm nay
Tôi mơ màng những giai thoại liêu trai
Đền đài cũ dấu vết tàn phai
Sớm mai thấy toàn xác lá
Mảnh hồn vàng lãng đẵng người ơi
Mộng công danh đeo đẳng muôn đời

Hàn sĩ nằm trong thuyền lạnh
Cám cảnh phận mình viết lấy bài thơ
Nào có ai ngờ
Thời gian bào cũng không thể nào quên
Thành Ất Lăng có gã không tên
Ngõ mình bên bến sông thuở nọ
Lá phong rơi
Phong thanh tiếng hạc cầm từ đó
Athen, Rome, Saigon, Hàng Châu, Cô Tô...
ĐôngTây hội ngộ
Lá phong vàng trước gió
Bay bay

HẾT MẸ ĐÒI TRAI TRÉ

Cái ngày hấn ra trường
Có em nợ thâm thương
Mà y đâu có biết
Toàn nói chuyện ngang xương

Thằng bạn thân bỏ nhỏ:
"Con đó nó thương mầy
Chớ cà khịa cù nhầy
Kẻo có ngày hối tiếc"

Tưởng chơi mà thương thiệt
Rồi ra kết vợ chồng
Mang xích và đeo gông
Hết mẹ đòi trai trẻ

Em giỏi làm kinh tế
Anh mò mẫn mần thơ
Cho đến tận bây giờ
Tình dai như đĩa đỏi

Ổi giời cao đất dày
Giờ nhăn cả mặt mày
Tình già chưa lú lẫn
Ngày từng ngày lại qua

HỒ NGHI

Thướt tha mặc áo Hạ vàng
Thương em từ tận nguyệt tàn sương sa
Đêm trường hỷ hội quần ma
Phút giao hoan ấy cũng là trăm năm

Thiên thanh bạch nhật bắt tằm
Đăng đàn đom đóm xăm xăm tìm về
Lời lời thánh thót ngâm thơ
Hàng hàng văn tự bút đề lân tinh

Cho hay rằng giống đa tình
Nát thân cây cỏ tượng hình hiển hoa
Tàn đêm cao khúc xướng ca
Cung đàn diu dặt đến là tương tri

Ngại ngừng chi với hồ nghi
Trong ngoài cảnh giới sá gì hỡi em
Bóng trăng dẫm cả áo xiêm
Cởi ra trinh bạch từng đêm tình trường

HỒ NGHI SẠCH LÀU

Đột nhiên vui quá vui chùng
Hồn pho phát phươn bặt rùng dậy non
Ngút ngàn bờ bãi đồng hoang
Lầy thân xác ở giữa con đường này

Rõ ràng cao độ đà say
Bước chân vô thức nào hay chuyện gì
Vô cùng thiên hạ thị phi
Nội trong khoảnh khắc hồ nghi sạch lâu

Cường lên con biếc xanh màu
Tâm kinh lặng thấm vào sâu mấy tầng
Trùng trùng mây trắng muôn phần
Đất trời lồng lộng tâm thần mười phương

Sắc hoa rực rỡ ngoài vườn
Ba ngàn thế giới vẫn thường trụ quang
Như Lai pháp hội chưa tan
Bây chừ còn thoảng chiêm đàn tịnh hương

HỌA CHỨT GỌI LÀ

(họa thơ Hoàng Xuân Sơn)

Gọi người
vọng cả núi non
Cả nghe gió hú
Giữa
con đường chiều
Lắng nghe âm sắc mỹ miều
Thở hơi suốt nẻo
quỳnh reo không lời
Giữa dòng
hai hướng mệt bơi
Gọi khàn hai nẻo mình nơi cuồng tình
Không buồn lạc phách
linh đình
Còn đau mấy nữa
như hình
chưa thôi
Mê man lạc giọng đắm đìa
Lục huyền gói ghém đàn khuya nhớ người

HOA DƯƠNG SẼ HỒI SINH

Xứ Hoa Dương xinh đẹp thanh bình
Chợt điêu linh
Bạo chúa Putin đem binh tấn công
Xác người đầy đồng
Máu nhuộm hồng tuyết trắng
Hoa dương vàng rực nắng tan nát dưới đạn bom
Khói đen lửa đỏ ám muội bầu trời xanh
Tiếng oán thán ngập hư không
Hỏa tiễn bay kinh thiên động địa
Cuộc chiến hung tàn phi nghĩa
Bạo chúa muốn tái lập đế quốc
Xướng tay tàn độc
Giết người, hủy diệt Ukraine
Người Hoa Dương kiên cường bất khuất
Thà hy sinh không sống nhục bao giờ
Họ đã đơn độc trong cuộc chiến
Chống lại bá đạo cường quyền
Bầu trời xanh và cánh đồng lúa mì vàng
Nuôi dưỡng những người con dũng cảm hiên ngang
Vị tổng thống Zelenskiy can trường yêu nước
Đã khước từ dụ hàng hay bỏ chạy
Sống chết với dân quân bảo vệ quê hương

Vị tổng thống do dân bầu và phục vụ nhân dân
Sức mạnh kẻ thù không làm nhụt chí
Bạo chúa có thể giết người và diệt quốc
Nhưng không thể bẻ gãy tinh thần bất khuất
Dù thảm họa nhưng người Hoa Dương vẫn vững
Cuộc chiến khốc liệt và không tương xứng
Lương tri, công lý thuộc về Ukraine
Thế gian này ủng hộ
Người biểu tình vẫn cò và tung hô
Đất Ukraine của người Hoa Dương
Lời nguyện rửa Putin
Vọng tận đường địa ngục
Bạo chúa sẽ có ngày đền tội
Y cô độc và nghi kỵ giữa hồng cung
Tâm tham vọng đây hận thù man rợ
Muốn suốt đời cai trị
Không từ mọi thủ đoạn gian trá lưu manh
Bạo chúa khát máu
Đất Hoa Dương tan nát
Đạn bom kẻ hung tàn đang hủy diệt
Xác tên lính Nga bị giết
Người Hoa Dương bỏ vào túi y những hạt hoa dương
Ngày mai đây hoa dương lại nảy mầm
Sự sống hồi sinh

HOA QUỲNH

Rạng rỡ trong đêm trường
Dịu dàng phảng phất hương
Không côn trùng sâu bọ quấy nhiễu
Ngoài ánh mắt và tâm tay những kẻ nhiều như ong
Cánh hoa hay xiêm y tiên nữ
Lại như mây trắng kết thành
Đêm thanh vắng
Những vàng trắng trên cành
Hiện hữu ngẩn ngui giữa canh khuya
Chợt đến chợt đi
Buông xuống trước khi bình minh lên
Trắng trong tinh khiết
Nồn nà sao, diễm tuyệt sao!

Ngôn ngữ nào miêu tả?
Cọ nào vẽ được sắc hoa?
Cung đàn không thể ngợi ca!
Sắc hương dường ấy
Chỉ phút giây này
Đâu cần ai hay
Gọi tên hoa lay lòng lữ thứ
Rạng rỡ để tạ từ
Khoảnh khắc diệu kỳ
Hiến dâng tình trọn vẹn
Thụ hưởng không phụ người
Đêm tĩnh mịch đất trời yên ả
Giao hòa
Hương sắc hợp hoan ca

HỌA TÀN KHỐC

Ừng ục ì ầm đất rùng rùng trở mình
Mặt đất rung lắc
Những tòa nhà đung đưa
Ầm ầm sụp đổ
Tiếng hét kinh hoàng khắp nơi
Những âm thanh chưa kịp kêu bị chôn vùi
Đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ
Người thân yêu, kẻ đáng ghét
Những nạn nhân còn sống dưới đồng bê tông
Thành phố vài trăm năm xây dựng
Thành bình địa trong phút giây
Giàu, nghèo bao đời cách ngăn
Giờ đều đồng tay trắng
Đánh nhau phân chia biên giới
Thiên tai chẳng biết địch – ta
Động đất kinh hoàng không thể tả
Nhưng dường như chẳng động tâm người
Thiên tai chưa đủ
Người còn gây chiến đánh lu bu
Tranh đất, tranh quyền mưu đồ tranh bá
Đạn, bom, hỏa tiễn bay xa
Lòng người tàn độc quá
Những thành phố bị tàn phá
Khác gì động đất, thiên tai

Đất rung chuyển mà tâm người không chuyển
Góm ghê thay tàn độc bạo quyền
Động đất, sóng thần, cuồng phong, hỏa hoạn...
Và con người góp thêm họa chiến tranh
Nỗi thống khổ vô biên
Thiên tai không hề có biên giới
Nay nơi này, mai lại nơi kia
Khó có thể thấu hiểu nỗi khổ đau của những nạn nhân
Càng khó lòng chia sẻ
Màn trời chiếu đất
Thời tiết lạnh buốt
Không còn bất cứ vật dụng chi
Những người con sống sót chẳng biết ngày mai sẽ ra sao
Những con người còn dưới đồng bê tông đất đá
Đất động mà tâm người không động
Những trái tim băng giá
Tham lam, tàn độc, u mê
Thống khổ trên thế gian này chưa đủ
Con người tạo thêm nỗi đau
Thiên tai, nhân tai cùng nhau gây khốc hại

HOA THỊNH ĐỐN NGÃ BÓNG HOÀNG HÔN

Bóng ngã
Màu hồng hay màu máu?
Ta, gã ma cà rồng
Thèm khát cháy bỏng tâm can
Cắn hút tận cùng cái đẹp
Vật vã trong cơn mê
Trong bóng hoàng hôn
Đi lang thang
Nhìn ngắm như tìm đối tượng
Kìa Bạch Cung, này đài tưởng niệm những anh hùng
Tháp bút chì hay lãnh địa của thời gian
Abraham Lincoln ngồi vững vàng uy nghi trầm mặc
Nhìn lũ người băng nhắng ngoài kia
Tự do không bao giờ là của miễn phí
Phải trả bằng máu!
Hoa Thịnh Đốn quyền uy
Nối tiếp Athens, Roma, London...
Tôi ướp mình trong màu nắng máu
Con thèm khát không nguôi
Đi như thuở từ hồng hoang mông muội
Giữa kinh kỳ chưa qua buổi hoàng kim

Tôi đi tìm
Cắn hút máu đẹp nuôi sống linh hồn
Chưa từng chết cũng chưa từng sống
Đôi mắt như loài sói
Lăm le soi bói trong từng khoảnh khắc vô biên
Lòng tham hơn cả loài ngựa quý
Đẹp bao nhiêu vẫn mãi thiếu
Dày vò con nghiện
Từ kiếp nào mãi đến lai sinh
Chiều hoàng hôn Washington DC. lờng lộng
Chiều thời gian kích cỡ không gian
Trái đất như quả cầu ma thuật
Cầm trên tay xem vận mệnh máu trào
Bất chợt nghe trong gió tiếng thét gào
Máu, máu... để nuôi lấy linh hồn lạnh lẽo
Mùi tình thiên thu chưa lành vết sẹo
Ta, đảo mắt
Tìm
Những hình nhân loạng choạng liêu xiêu
Lộng lẫy rắng chiều
Trời phương ngoại.

HOA VẪN TỎA HƯƠNG

Thế giới này biết bao điều tốt đẹp
Có lúc có nơi bị bôi bẩn khuất che
Cõi nhân gian nhiều người tử tế
Nếu tìm không thấy, hãy tự mình làm như thế!
Cỏ dại phát triển mạnh dù chẳng cần ai chăm sóc
Những đóa hoa tốn công sức cực nhọc lắm thay
Hoa luôn bị côn trùng sâu bọ hại
Người lành luôn bị dèm pha
Dù tổn thương hoa vẫn cứ ngát hương

Thế giới đầy cái đẹp nhưng không bao giờ đủ
Mỗi bông hoa thêm một chút thơm đời
Cuộc sống khổ đau gian nan cực nhọc
Thêm một người hiền đời dễ thương sao
Cứ tử tế chẳng vì lý do chi cả
Tự nhiên như hoa nở ngát hương
Đời mệnh mông không gian không bờ mé
Cái đẹp nào phân biệt chẻ chia

Sớm bình minh, chiều hoàng hôn hay giữa đêm khuya
Hương vẫn tỏa dù công trùng vô tri giác
Người tử tế là hoa giữa đồng nội muôn hoa
Cánh chim bay qua dưới trời xanh bao la
Cầu vồng giữa cơn mưa và ánh nắng mặt trời

HOA XUÂN

Triều dâng ngát đỉnh sâu mê
Tình say ngây ngất người về mộng hương
Rạng ngày ngập ánh triều dương
Sắc sao rạng rỡ như đường hoa Xuân

VƯỜN XUÂN

Sắc màu tô thắm phù sinh
Mãn thiên em nhé mà tình khôn khuây
Rập rờn vờn cánh hoa lay
Có con bướm lạc hồn say hồng trần

TÂM XUÂN

Hái hoa dâng cúng Phật đà
Tâm Xuân bát ngát Sa Bà trầm luân
Người về dạ những băng khuâng
Sắc không thuộc lấy sắc trần đam mê

SẮC XUÂN

Muôn màu biến hóa vạn hoa
Mình mê bất tận xóa nhòa chẻ chia
Lờ mờ rêu phủ đá bia
Triêu nhan mấy nụ vườn khuya xanh rờn

VỌNG XUÂN

Khán hoa những thấy mặt người
Ngày Xuân hiển hiện nụ cười ta mơ
Tình ơi từ tận bao giờ
Còn nguyên một khối có ngờ gì không

QUÁ XUÂN

Ngày xưa hoa nở tràn đồng
Chia ly một cuộc tiên rồng phôi pha
Mùa Xuân bát ngát sơn hà
Hơn thua chi bấy cũng là anh em

HIỆN XUÂN

Trong ngoài nhiều nỗi đa đoan
Lòng người khúc mắc hãỵ còn chưa tan
Vệt Xuân vẽ vạch nắng vàng
Cuộc chơi dang dở lữ làng đáng Xuân

VỊ XUÂN

Người người tương ái tương thân
Đẹp qua chủ nghĩa chỉ cần với nhau
Hương hoa khỏạ lấp niềm đau
Một mùa Xuân mới sắc màu đẹp hơn

NỘI XUÂN

Cũng hoa như thể ngày nào
Cũng người thế ấy mà sao nhạt nhòa
Cũng trời đất cực bao dung
Cũng cười lấy để Xuân chung một miền

NGOẠI XUÂN

Rộn ràng pháo nổ tung bùng
Muôn hoa khoe sắc vui mừng nhân gian
Người ta khai hội địa đàng
Khí Xuân tươi mát ngập tràn tự do

HỘI XUÂN

Đường hoa em thấy hội Xuân
Mặt hoa má phấn tinh thần phỉ phong
Nhớ hoa ngơ ngẩn trông mong
Mơ hoa mấy bận mình trong đất trời

TÌNH XUÂN

Hắn là đây ấp em ơi
Làm sao ta dựng được lời thiên thồ
Văn tự chữ nghĩa ngây ngô
Trái tim tí tẹo Xuân vô tận tình

HOAN TÚC THƯỢNG

Hàn dạ ngoại phương ngô độc thoại

Hà thời nhân giả vị ngô lai

Túy tửu tàn canh hoan túc thượng

Ngu phu ngoại chẩm khoái miên trường

HỒN HIỂN HIỆN HÌNH

Thương em thán rộng ngày dài
Kể từ lịch kiếp mãi hoài thiết tha
Tử sanh vô tận đã là...
Mặc thân xác mới rằng ta vẫn tình

Thương em hồn hiển hiện hình
Dập vùi bạo liệt còn xinh với đời
Có nhau có cả đất trời
Nhìn nhau đủ đến vạn lời vô ngôn

Thương em khoảnh khắc sinh tồn
Tình này ý ấy tràn phồn thực tâm
Từ trong ký ức âm thầm
Lạc loài quẩn quít hoang dâm với người

Thương em đắm đuối nụ cười
Nhớ nhau bất luận đời dòi xiết bao
Tương tư từ thuở máu đào
Tìm nhau từ tận kiếp nào chưa nguôi

HỒN SƯNG SƯỞNG LIÊU XIÊU

Tình bất tận có bao giờ voi cạn
Trái tim này đầy ắp những chứa chan
Hồn bay bổng trời đất rộng thênh thang
Yêu em lắm! tháng ngày càng thêm nhớ

Dù khắc khoải lòng khùng đi với ở
Ngày mưu sinh đêm mộng chập chờn mơ
Chữ nghĩa nào chấp nối chép vắn thơ
Tình yêu ơi! Có bao giờ trọn vẹn

Tình đi đến nhiều khi không hò hẹn
Từ người dung bỗng chốc hóa thân quen
Yêu nhau rồi lắm lúc cũng hờn ghen
Bất chấp cả lời chê khen chế giễu

Hạnh phúc sao khi một người đã hiểu
Mắt nhìn nhau đắm đuối biết bao nhiêu
Tâm lay động, hồn sung sướng liêu xiêu
Ta chơi voi con thủy triều tình ái

HỨA HẸN TRÙNG LAI

Vô lượng kiếp rồi vẫn cứ đi
Làm sao đếm được buổi chia ly
Một lần sum họp bao lần nhớ
Tình mãi tìm nhau ở cõi này

Thế sự thịnh suy lắm đắng cay
Như con nước chảy suốt đêm ngày
Có đâu dừng lại dù giây phút
Nhân tình lưu lại chút này thôi

Tôi vẫn tìm tôi tự thuở xưa
Em ơi biết nói mấy cho vừa
Gặp nhau chưa thỏa đà ly biệt
Hứa hẹn trùng lai biết kiếp nào

HUẾ

Tôi nhớ mãi lần đầu tiên đến Huế
Nhìn cảnh quan mà dạ những ngẩn ngơ
Trời đất ơi! quá đẹp, quá nên thơ
Dòng sông Hương trôi lững lờ xanh biếc

Nàng tôn nữ tà áo dài tha thướt
Mắt nhìn theo mà cất bước không đành
Nồi da gà, tay chạm đá tường thành
Tâm tưởng tượng trang sử xanh tái hiện

Áo long bào, ngai vàng và vương miện
Buổi đại châu với bao chuyện thâm cung
Tiếng gọi đồng lạnh lạnh chốn triều trung
Voi ngựa hí ngoài sân rồng rền rĩ

Cảnh công thành nhấp nhô muôn binh sĩ
Trận can qua sống chết có hề chi
Đền nợ nước quyết chí đã ra đi
Thân dấu mất tên còn ghi trong sử

Đất thần kinh, lang thang tay lữ thứ
Quay về tìm những ký ức xa xưa
Màu thời gian bạc thếp dưới nắng mưa
Vết rêu phong xanh mái chùa, thành quách

Dấu tích cũ đầy bi thương hiển hách

Giờ lắng vua trăm mặc cảnh hoang tàn
Đâu điện các của một thuở huy hoàng
Gạch vương vĩ đó đây toàn lau sậy

Nghe ca Huế mê du hồn dựng dậy
Con đò buông giữa sông nước trời mây
Gái phấn son mắt biếc má hây hây
Gã du tử lòng dâng đây cảm khái

Con bẻ dâu cuộc đổi thay triều đại
Đã xảy ra và sẽ mãi không thôi
Lẽ vô thường cứ thành – bại nổi trôi
Dòng sanh tử vòng luân hồi bất tận

Mệnh đế vương cũng còn tùy phúc phận
Chuyện Mỹ Đường lắm uất hận bi thương
Hai thế kỷ còn thảng thốt màn sương
Hồn người xưa giữa miếu đường âm đạm

Trần gian này thật sự là cõi tạm
Chiến chinh hoài thương lắm đất trời Nam
Xương máu đổ sao có thể đành cam
Cực thống khổ ai đã làm nên nổi

Tội đến Huế một lần rồi nhớ mãi
Sử xa xưa còn đó chưa hề phai
Câu Tràng Tiền mười hai nhịp sáu vại
Nổi dĩ vãng với tình ta hiện tại

HƯƠNG MÌNH MÌNH ƠI

Hoa anh đào nở trắng trời
Mùa Xuân trẩy hội lòng người nao nao
Này em má thắm hồng hào
Tim tôi xao xuyến biết bao lần rồi

Nhủ thềm buông bỏ đi thôi
Có sao nguyên vẹn từ hồi chớm thương
Trong mơ phảng phất hơi hương
Nửa đời đã quá vẫn thường nhớ nhung

Đẹp làm chi bấy phù dung
Mình còn lưu lạc khó chung đường tình
Mà sao khắng khít bóng hình
Ta mê đắm lấy hương mình mình ời

Sá gì Xuân của đất trời
Nòi tình quẩn quít bao đời cho tan

HUYÊN THUYÊN

Chường mặt trên mạng xã hội khoe mẽ
Chụp hình tự sướng
Kẻ thủ tâm tình thần
Viết văn mần thơ chuyện bá vợ không thể tưởng
Dở dở ương ương
Khù khờ ấm ớ
In sách để mà chi?
Hiểu được chết liền!
Thời đại điện toán với trí tuệ thông minh
Mình lụy lấy mình
Chữ nghĩa văn chương ôm nặng nợ
Thiên hạ cười
Đòi nhiều kẻ bá vợ
In sách để khoe mẽ làm màu
Những kẻ đồng bệnh tương lân
Lấn thân
Bất chợt ta cười khàn

Ừ, thì số phận
Muốn không được mà không muốn cũng không xong
Quanh quẩn trong vòng
Tiến lui chẳng đặng
Lên xuống không đường
Ngày qua ngày rì mọ cùn mẩn mọng văn chương
Lời thị phi bêu riếu
Chuyện đơm đặt cũng nhiều
Và bao nhiêu hệ lụy
Chuốc oán thù với thế lực hung hăng
Bọn côn đồ tiểu yêu dư luận
Người vô tâm lời lẽ hàm hồ
Chữ nghĩa xưa nay nhiều phiền toái
Lại khề khà rước vạ vào thân
In sách khoe hình trên mạng xã hội
Trò đời buồn cười lời thôi
Ấy vậy mà xem ra đã nghiệm
Thủ dâm tinh thần tự sướng miệng huyền thuyên

KÊ TỪ

Ta đã chán hay tâm hồn xơ cứng
Đọc qua rồi lòng lại thấy dửng dưng
Ốn làm sao trò tung hứng thậm xưng
Mặc áo thụng mà tung bưng cả vái

Thơ cách tân, thơ trào lưu hiện đại
Cùng siêu hình, trừu tượng viễn tương lai
Thơ cực độc chỉ có một không hai
Cường quốc thơ nào có ai địch nổi

Thơ cập nhật từng phút giây nóng hổi
Như nước trào trên đường phố cuốn trôi
Đang từng ngày nhân bản mãi không thôi
Ồi xứ sở của cái nô thi thơ thần

Tôi quò quạng như mắt người bị cận
Không nhìn ra cái nhíp điệu thái thần
Thơ có vần với cả loại không vần
Lỡ đọc xong ngỡ mình cần sẵn tới

Thơ mỹ nhân phô bày hàng phơi phơi
Thơ ái tình chơi với bụi đời rơi
Thơ vu vơ nhưng lại rất dài hơi
Toàn sáo rỗng với ngôn lời ảm ó

Thơ quê hương tràn ri rên nhưng nhớ
Rần rật về mặt tí tởn phờn phơ
Ăn nhậu chơi rồi nhét cả vào thơ
Thời đại thơ đến nằm mơ không tưởng

Cứ như thế thơ ào ào xuất xưởng
Quán phở bò kể những chuyện phong sương
Bên vợ con mơ gái đẹp yêu đương
Thơ hùng hục khắp phố phường tá lả

Thơ xông xáo tình tay ba hoa lá
Thối ống hơi đu quan chức tụng ca
Theo nhà giàu nay quen gọi đại gia
Tội nghiệp quá chẳng qua là điểm chữ

Thơ thiển hóa cái thanh cao văn tự
Bôi quét màu trên trong trắng trang thư
Thơ nguệch ngoạc để đạt cái danh hư
Thời thế thế kể từ thơ lạm phát

KHÁCH KHÔNG MỜI

Những sợi tóc bạc điểm trên mái đầu
Vô số tế bào đào thải mỗi ngày
Thằng bé không dựng cờ bất ngờ như thuở hai mươi
Nó đã qua thời làm loạn
Nghe thấy lão thần chết cười hăng hắc không mấy xa
Dù muốn hay không cũng kết chặt với hấn ta
Tuy hung tợn nhưng rất thật thà
Lão thần chết hiện thân bình đẳng
Giàu nghèo sang hèn như nhau
Ai cũng có phần
Không một người nào bỏ sót
Món quà đồng đều
Trước sau như một

Chẳng phân biệt Bắc Nam hay Đông Tây
Càng không chia chẻ thân sơ bằng đảng
Lão thần chết vô cùng trong sạch
Chưa từng nhận hối lộ lao giờ
Bạc vàng của cải danh lợi vô nghĩa
Quyền lực sức mạnh thế gian không cần được
Sắc dục càng chẳng thể lung lạc nổi lão ta
Thần chết có mặt mọi lúc mọi nơi
Muôn đời chưa từng vắng mặt
Ban phát thật vô tư
Đâu câu nệ thành phần xuất thân muôn loại
Người có thể thế này thế nọ
Có ghét thương sum họp phân ly
Riêng thần chết thì gắn bó không rời
Lão là khách không mời tự đến

KHOẢNH KHẮC NÀY

Cánh hoa đào lay
Bay trong gió
Đậu trên thảm cỏ xanh
Vườn xuân biêng biếc
Em son sắc xuân thì
Gã du tử chưa rời cõi mộng
Tháng ngày trôi qua vô tình
Nào ai biết tình chưa bao giờ vơi
Dù bao đời
Mà nay còn nguyên như thuở nọ
Một sớm mai vui trẩy hội hoa
Em là hoa hay hoa là em?
Lòng phân vân
Thân ở đây mà tâm lạc lối nào

Nhà trống
Vườn đầy hoa đào
Có bao giờ gặp lại
Hay chưa từng chia xa?
Gã du tử ngân nga
Khò đến thế!
Ngắm nụ hoa thấy em cười
Tử sanh muôn đời
Khoảnh khắc này huyễn hoặc
Hoa đào nở
Em về hay ta chơi cõi thiên thai?
Em là hoa
Ta là cội
Nối nhau bằng một chữ tình

KHOẢNH KHẮC TÌNH CỜ THẾ THÔI

Tôi, gã tồi

Ngồi nhà viết nhì nhằng ấm ớ

Ngón nghề lơ tơ mơ

Chữ nghĩa nhạt như nước ốc

Tôi, vốn đơ sơ không tham vọng hảo huyền

Kể chuyện huyền thuyên lấp thời gian rảnh rỗi

Đòi phập phồng trôi nổi

Lạc dòng

Lạc lối

Lạc cả thời gian

Đi trong bình minh, ngồi trong ráng đỏ chiều vàng

Đâu bến bờ lai vãng?

Giữa cung đường vạn dặm không tên

Tôi, đến đây tung hạt cỏ, hạt hoa
Giữa đồng hoang
Trên thảo nguyên xa ngút ngát
Mùa Xuân nở ngập tràn
Thu rom rạ vàng ươm
Cây lá cỏ hoa không hề vô tri
Có chăng bởi tại ta không hiểu
Rong chơi bờ bãi cõi ngoài
Mới hay mình mãi lạc loài nhân gian
Giữa đời mộng mị chưa tan
Nào ai biết rằng mình đi hay ở
Chuyện thịnh suy liên lý tự bao giờ
Từ vô tận những bao giờ
Cuộc chơi khoảnh khắc tình cờ thế thôi

KHOẢNH KHẮC VÔ BIÊN

Em ở đâu không về đây nhạt lá
Mùa vàng lên roi chấp chới son hà
Khoảnh khắc này ngời lạng lẽ bên ta
Trời lành lạnh thấy lòng sao ấm lạ

Đã mấy mùa ta vẫn chờ vẫn đợi
Em nào hay còn mê mãi cuộc chơi
Mạng sống này ngăn ngủ giữa làn hơi
Một mai kia hóa mây trời rong ruổi

Ta yêu em, tình này không có tuổi
Từ kiếp người thương nhớ chữa hề nguôi
Về cầm tay em nhé một lần thôi!
Mắt trong mắt để rồi ta vĩnh viễn

Rừng lá vàng đẹp khoảnh khắc vô biên
Cõi nhân gian như địa đàng hiển hiện
Ta nhớ người, từng bước chân xao xuyên
Tiếng xạc xào lá vỡ vụn niềm riêng

HUYỄN TƯỢNG CHƯA TAN

Từ ta nhập cuộc hoang đàng
Mê nhan sắc ấy mà mang nợ tình
Tự thân ta buộc lấy mình
Tâm tư xao động như hình chưa yên

Từ mê mắt biếc cười hiền
Câu kinh lấp lửng cửa thiền lơ ngơ
Đêm dài ôm ấp mộng mơ
Bao nhiêu huyền tượng đến giờ chưa tan

Từ say bướm trắng hoa vàng
Ngỡ hay nào biết bẽ bàng lắm thay
Vì chung phước mỏng nghiệp dày
Con đường dang dở tháng ngày quân quanh

KHỞI MÊ TÌNH

Trại chủ vô nhân vấn
Đào hoa tiểu Xuân thì
Tri âm tự cố biệt
Kim nhật tự tế yêu

Hồng quần hoan lạc xứ
Lang y độc sầu tư
Xuân khứ đơan hỷ tự
Kim hoa vô tâm khai

Nhàn thời ngô tịnh tứ
Khán hoa khởi mê tình
Ngũ quan thậm đơan chính
Nhân diện phóng dương quang

LẠC MÊ TÂM

Xuân hoa mãn viên lý
Lang quân quá Xuân thì
Nan bế toàn Xuân ý
Xuân dục lạc mê tâm

XUÂN ĐÁN

Tứ thời phóng túng điên đảo ý
Nhất dạ giao hoan thống khoái thân
Xuân đán lãng nhân hoa độc tọa
Triều dương quang sắc xạ sơn hà

MỘNG SƠ TÂM

Hải ngoại Xuân ca lạc túy ngâm
Liêu trai lữ thứ khẩu đồng âm
Ngọc diện dung nhan hoan hỷ khán
Hốt nhiên miên tiêu mộng sơ tâm

KHÔNG HỀ CHỌN

Chẳng biết ngày mai sẽ về đâu?
Trần gian rong ruổi đã lâu rồi
Liệu khi chung cuộc mình trần trối?
Em ở phương nào có nhớ ta?

Một thuở hạc cầm sao thiết tha
Sài Gòn phố xá đã tàn đêm
Thánh thót thanh âm em tấu khúc
Sâu trong ký ức tự ngân thêm

Ta nhớ người như đất nhớ hoa
Mùi hương thơm tỏa giữa đêm trường
Chỉ trong khoảnh khắc còn vương mãi
Xa từ độ ấy sao vẫn thương

Ta nhớ người như gió nhớ mây
Bao nhiêu ngày tháng vẫn đọng đây
Nắng sớm chiều sương hồn chất ngất
Mắt nào dư ảnh cất trong tâm

Ta nhớ người như nhớ vết xăm
Hằn trên da thịt đã bao năm
Một đêm ôm ngủ nồng hơi ấm
Chăn gối còn thơm đẫm gấm thêu

Ta nhớ người như biển nhớ thuyền
Trùng khơi sóng nước đến vô biên
Dù cho tấp nập trong bờ bến
Lòng vẫn tương tư đến bóng hình

Ta nhớ người như truyện diễm tình
Hồn mê nguyệt tận tự quyên sinh
Vì chung một chữ từng liên lụy
Mê khúc tàn đêm quý ái ân

Ta nhớ người như bụi cõi trần
Mà đòi đeo đẳng gót chân son
Tình yêu thân phận không hề chọn
Đòi với liêu trai vọng hưởng hoài

KHÔNG HỀ HỐI TIẾC

Ngày xưa em áo Hạ vàng
Ngồi đôi mắt biếc thênh thang đất trời
Dẫu chưa nói lấy một lời
Sao lòng chắc chắn một đời đỉnh ninh

Vì chung lưu luyến chút tình
Đời thô tháo lắm mà mình mộng mơ
Nào đâu phải chuyện tình cờ
Nhân duyên sâu sắc có ngờ chi chẳng?

Em về nguyệt Hạ đêm trăng
Em đi lòng vẫn vĩnh hằng tháng năm
Ừ thì quá thật xa xăm
Mà trong gang tấc niệm tâm hiện tiền

Lung linh nở nụ cười hiền
Thướt tha dáng lụa em duyên thế này
Nhọc nhằn đời vẫn mê say
Vô thường dẫu thế, lòng ngay với lòng

Khôn ngăn lặn lội giữa dòng
Con tim tha thiết còn mong đợi người
Đổi thế gian lấy nụ cười
Không hề hối tiếc miễn đời có em

KHÔNG ĐỀ

Bao đời mê mãi còn nguyên mộng
Mấy kiếp ngược xuôi vẫn trống không
Người đi bất tận đường sanh tử
Ta về vĩnh viễn cứ mênh mông

KHÔNG MỘT AI CÓ THỂ TRẢ LỜI

Năm ngàn ngôi chùa bị phá hủy
Hàng ngàn pho tượng Phật bằng vàng, ngọc, đá quý chúng cướp đi
Hơn một triệu người đã bị giết
Nhiều vạn người bị tù đày và mất tích
Mấy triệu người lưu lạc tỵ nạn
Tiếng Tạng bị cấm trên đất Tạng
Người Tạng thành thiểu số trên chính quê hương mình
Xứ tuyết linh thiêng ngập tràn người Hán
Họ du nhập những thói gian trá, lưu manh
Mỏ nhà thổ, tiệm rượu, lầu xanh
Bán mua tất cả những gì có thể để ra tiền
Nhân quả thế nào? Cái giá thế nào đây?

Công lý trong tay kẻ mạnh!
Trung Cộng hiện thân của sự bạo tàn
Quá tham lam, lòng ngút ngàn hung hiểm
Cướp đất, xâm lăng, diệt văn hóa Tạng truyền
Mộng đại Hán từ ngàn xưa đến giờ không suy suyển
Con mê bất tận say bá quyền
Hiểm họa cho những nước láng giềng
Nào chỉ cướp đất mà còn là tên cướp biển!
Mạnh được yếu thua là lẽ tự nhiên của loài vật
Nhưng xã hội loài người cũng giống hệt vậy sao?
Trung Cộng, Nga Sô và những chế độ độc tài tàn bạo
Vẫn đang gây họa ở thế gian này
Nhân quả thế nào? Cái giá trả ra sao?
Tôi không biết!
Bạn không biết!
Không một ai có thể trả lời!

KHÔNG THỂ NÀO KHÁC ĐƯỢC

Y hoang tưởng sức mình hùng mạnh
Nhưng thật ra chỉ là kẻ gian manh
Đã độc ác lại làm càn tàn bạo
Gây đau thương oán thán thấu trời xanh
Tấn công xâm lăng lấn đất
Âm mưu tái lập chư hầu
Con mê sảng làm Sa Hoàng như thuở nọ
Đem máu nhuộm quốc gia thành màu đỏ
Khiến người ta khinh bỉ kẻ côn đồ
Y ngây ngô ngỡ mình vô địch
Nào hay đâu lụn bại sa lây
Hàng chục ngàn người chết chẳng toàn thây
Xương thịt nát bởi tay tội đồ tự sướng
Những thành phố xinh đẹp thành bãi chiến trường
Đã tan nát điêu tàn chết chóc
Lệ đã khô không còn để khóc
Người Hoa Dương gan góc anh hùng
Vẫn đứng vững chống kẻ thù chung
Dưới những trận mưa bom bão đạn
Đất nước Hoa Dương đẹp những cánh đồng vàng
Không khuất phục kẻ tham tàn bạo chúa
Máu chảy tràn và bầu trời đầy khói lửa

Sứ giả thần chết lạnh lùng
Ngự ngai vàng ở chốn hồng cung
Người ta gọi tay độc tài tham lam tàn bạo
Giết người hủy diệt chẳng nương tay
Giấc mơ hoang tưởng giữa ban ngày
Thế giới ngày nay đã khác
Dân chủ tự do phổ quát
Kẻ ác đầu có hung hăng hiếu chiến hoành hành
Sẽ bị chặn lại bởi nhân quần yêu công lý
Cuộc chiến vẫn ngày đêm tiếp diễn
Bởi người đàn ông độc ác cuồng điên
Gã độc tài thâm tócm trợn quyền hành
Gây tai họa đau thương cho đồng loại
Giấc mơ hoang tưởng của trùm KGB dang dở
Không thể nào trở lại như xưa
Sa Hoàng đỏ, cái quái thai lịch sử
Đã đào sâu chôn chặt từ lâu
Không thể nào dựng lại được nữa đâu
Bạo chúa hãy mau mau tỉnh giấc
Nếu y chết sẽ là ngày vui nhất
Người ôm nhau mắt lệ rung rung
Hòa bình ơi! Cái giá đắt quá chừng
Vô số máu xương và tang thương đổ nát
Hòa bình ơi! Bay cao tiếng hát
Thế giới này không thể khác hồi người.

KHÔNG THỂ

Nhốt?

Giam cầm?

Xiềng xích ư?

Cứ ngỡ rằng cường bạo làm được tất!

Càng cố

Như dã tràng xe cát biển đông.

Ánh sáng không giới tuyến

Ánh sáng hòa quang vô biên

Sá gì lồng nan hay song sắt

Ánh sáng cô đơn nhưng chưa bao giờ tắt

Thế gian này tồn tại bởi quang minh

Trong lồng son hay bức màn kín

Tánh sáng soi không biến chất bao giờ

Son son thép vàng

Hầm hang đen tối

Hiện rõ nguyên hình khi soi rọi

Thú ăn đêm cụp đuôi côn trùng im lặng
Ánh sáng trời trăng chưa từng hao hót
Dù muôn đời tỏa khắp nhân gian
Ánh sáng đước đèn hay ánh hỏa châu
Đẩy lùi mịt mù bóng tối đêm sâu
Trên trang sách, trong tâm người vĩnh viễn
Kẻ vô minh nhất ánh sáng trong lồng sắt
Nào hay tự giam hãm, bó buộc lấy mình
Tánh sáng dung thông
Không chia phe kéo cánh
Chẳng thị phi bên nọ bên này
Nhốt ánh sáng, vót gió, bắt mây bay?
Chuyện cổ tích thần tiên huyền tượng của người mê
Sự thật không thể nào khác được
Dù có thể nào cũng thế em ơi!

KHÔNG VỀ MÙA XUÂN

Xanh biếc màu mắt em
Nắng vàng muôn hoa
Một cõi xuân
Ta vẫn nhớ!
Nhưng đâu về được em ơi
Đòi không như giấc mơ
Em chẳng thể đợi chờ vô vọng
Ta làm sao sống bằng mộng ảo?
Đòi nhọc nhằn và lắm chông gai
Mùa xuân đẹp mình thì không thể
Chuyện đời như nước chảy hoa trôi
Có thể đếm mấy mùa xuân nhưng mấy ai cảm thấu

Mùa xuân từ đâu
Núi đồi bát ngát
Phố thị phồn hoa
Em tung tăng vui đùa chôn chặt trong lòng
Nỗi hoài vọng mong manh mà không thật hiểu
Khoảnh khắc rung động liêu xiêu
Tình yêu!
Trò ma mị gây nhiều khắc khoải
Trần gian mấy ai phi dạ toại tâm?
Không về mùa Xuân
Không gặp em
Không có nghĩa là không thương nhớ
Đòi vẫn hoài ấp ủ những cơn mơ
Đất trời rạng rỡ
Hoa bên thềm
Thoang thoảng hương thơm
Em không còn Xuân nhưng mãi mãi là Xuân
Như nỗi lòng chưa từng phai nhạt
Mùa Xuân tiếng hát mênh mông
Vui giữa đời biết có còn không?

ĐỨNG LÊN

Xâm lăng lấn đất lập đế quốc
Con cuồng mộng tàn khốc
Từ xa xưa vẫn tiếp diễn đến giờ
Một cuộc chiến không ai có thể ngờ
Vô có, vô lý và phi nhân
Bom đạn, hỏa tiễn, đe dọa cả hạt nhân
Đế quốc Nga từng gây nhiều nợ máu
Xâm lăng Ba Lan, Phần Lan và những nước nhỏ lân bang
Gây nạn đói hàng triệu người chết ở Ukraine
Nay lại xâm lăng lần nữa
Những thành phố sụp đổ, cháy trong khói lửa
Đồng hoa dương tan nát dưới đạn bom

LẠC HỒN

Tôi lạc vào mắt em
Không biết lối ra
Ngơ ngẩn hoài năm tháng đi qua
Gã si tình khờ khạo
Trần đây mộng tưởng
Một chữ thương chưa trọn vẹn bao giờ
Rất hiện thực mà cũng đầy huyền tượng
Thịt xương có bóng dáng thiên đường
Ánh mắt thánh thiện
Trong vát trình nguyên
Ánh mắt tinh nghịch
Hấp dẫn khiêu khích
Tôi quần quanh mê hồn trận kể từ khi
Em đi
Mà mắt còn ở lại

Tôi đi
Đôi mắt em chưa từng rời xa
Ngày và đêm
Chìm trong sóng biển thiết tha
Như ngôi sao trên bầu trời
Không thể nào nắm bắt
Như cầu vồng vắt qua
Chưa bao giờ là của ta
Trong đáy mắt tôi chìm đuối
Mộng mơ và ảo vọng chưa từng nguôi
Kể từ lần đầu chạm phải
Hồn tôi lạc mất từ đây

LẠI THẤY TRĂNG

Tôi vẫn lơ ngơ giữa dòng đời
Trần thân lao碌 với rong chơi
Chẳng biết ngày nao về tới bến
Xuôi theo cuộc lữ đến tàn hơi

Phước mỏng tài sơ bạc như vôi
Nhân sinh muôn kiếp mãi luân hồi
Ân - oán trả vay mình buộc lấy
Bao đời quanh quẩn bấy nhiêu thôi

Tình vẫn âm âm ấp ủ hoài
Nhớ thương nhiều nỗi chẳng nguôi ngoai
Tái sinh kiếp nữa thêm lần khổ
Hạn định bao giờ ngộ tỉnh ra?

Chữ nghĩa trong kinh thật thậm thâm
Sắc - không là lý tự chơn tâm
Người mê biện luận lời suy diễn
Hoạt ngôn lẫn lộn chuyện nho lâm

Sắc đục xác thân ấy lẽ thường
Người ta chết đuối giữa trùng dương
Trời ơi khổ lắm, sao say thế?
Hết số mệnh chung mê vấn vương

Một chữ tình thôi em biết chẳng
Mà tôi ngỡ ngẩn thật tin rằng
Bao đời rong ruổi đi tìm mãi
Để đến bây giờ lại thấy trắng

DẠI KHỜ

Yêu em tâm trí dại khờ
Từ vô lượng đến bây giờ khổ đau
Nợ nần ràng buộc lấy nhau
Tháng ngày dấm dẳng bạc đầu chưa buông

LẮM LỠ LÀNG

Kiểm được đồng tiền mệt bể hơi
Nhọc nhằn vất vả cuộc chơi này
Xưa nay nhân thế đều như vậy
Của khó người khôn khắp đông tây

Những kẻ ngồi không hưởng đủ đầy
Người nghèo lao碌 đến cực thây
Lương lậu lèo tèo đâu có mấy
Nhà giàu vợ lấy sạch sành sanh

Chính trị trò chơi rất điểm đàng
Lọc lừa, xạo sự, lắm mưu gian
Miễn sao đạt được điều mong muốn
Thậm chí cường ngôn thánh xuống trần

Đồ tế thường hay nói nghĩa nhân
Độc tài bạo ngược bảo thương dân
Tham ăn phá hoại rằng liêm khiết
Dốt nát khoe khoang triết thuyết càn

Xã hội hôm nay lắm lỗ làng
Chuyện đòi chuyện đạo thậm nguy nan
Cộng đồng bất mãn lời ta thán
Bất chấp, quân gian vẫn lộng hành

LÀM SAO DỰNG ĐƯỢC NGÔN TỪ

Từ ta thương nhớ lấy người
Tiếc mình lỡ vận một lời chửa trao
Dù tình đã lắm xuyên sao
Để rồi ôm ấp... còn cào cơn mơ

Phải đâu là chuyện tình cờ
Ấy là duyên tự bao giờ còn vương
Mình không chung một con đường
Nhưng lòng lưu luyến dễ thường quên sao?

Này em mắt biếc má đào
Tự trong tâm thức thuở nào còn nguyên
Thanh thanh dáng đắp dịu hiền
Tôi điên đảo tưởng một miền tâm tư

Làm sao dựng được ngôn từ?
Tình này ý nọ vẽ người tôi thương
Ấy là chưa kể mùi hương

...

LÀM THƠ NHƯ LÀM TÌNH

Làm thơ như làm tình
Không thể chỉ mỗi một cách cổ điển truyền giáo
Rất cần sự sáng tạo
Để cảm xúc thăng hoa
Làm thơ và làm tình cần hứng khởi
Không thể nào cưỡng ép
Càng gượng gạo chỉ thêm trâng tráo
Có nhiều bài thơ chỉ thấy nhàm chán
Như làm tình thuần xác thật trơ ra không cảm xúc
Thơ sáo rỗng ngôn từ, khẩu khí giả tạo
Như thể làm tình trao đổi
Thơ màu mè ra vẻ quái lạ
Như khách làng chơi với gái bán bar

Thơ dị hợm loạn ngôn đánh đố mông lung
Như làm tình bất đồng ngôn ngữ, dị chủng
Ngõ rằng hay nhưng chẳng thể hình dung
Làm thơ và làm tình có những điểm chung
Cần cảm hứng và tình yêu
Càng đắm đuối càng thêm nồng nàn
Bằng con tim với cả kỹ năng
Thơ và tình đôi khi cần nổi loạn
Nền tảng cũ với khai phóng dung thông
Thơ sáng tạo như thể kiểu cách làm tình
Tình yêu không thể thuần túy tinh thần
Còn có cả vật chất và xác thân
Thơ không chỉ nội dung ý nghĩa
Thêm duyên dáng điệu, vần và âm vận
Làm thơ và làm tình có một điểm chung
Hứng khởi là điều không thể thiếu

LANG Y

Văn chương thiên cổ lụy
Hoạt trung tử lang y
Bất kiến diệm diệm nhân
Thực thù cô dữ hận

LÃO ĐỘC CÔ

Tận nguyệt tàn niên toán tự khai
Ngân tệ hoàn không văn tự lai
Hồng tâm bạch diệm vô trạch lộ
Nhãn tiền duy kiến lão độc cô

NAN KHẢ ĐOẠN

Dục ái bộc lưu nan khả đoạn
Tế yêu đoạt chí lục lang y
Lãng tử công thành danh toại ý
Cổ kim vị hữu vô khả thi

CỘNG CUỒNG CA

Phúc bạc tài sơ sinh kế bản
Duy tâm lụy ngữ vĩnh thanh tân
Di ảnh dư hương diên cựu kiếp
Cổ nhân bất đáo cộng cường ca

LAY LÒNG LỮ THỨ

Buổi tàn Thu đẹp quá thể em ơi
Lá vàng rơi rục rở trời phương ngoại
Làm sao đếm, vô vàn tràn ngập lối
Hồn đi hoang cứ mỗi độ mùa lên

Hoài mang mang những tâm sự không tên
Bao yêu thương nhớ với quên lãng đãng
Mùa nối mùa xoay lạ làng năm tháng
Mình còn chẳng chút dĩ vãng mộng mơ

Tạ ơn người xin mượn lấy vần thơ
Tỏ tình ta và gọi lời thương nhớ
Dù thế nào ra đi hay vẫn ở
Con tim này mãi cứ thế không thay

Buổi tàn Thu lá đổ gió mây bay
Bao cố độ còn lay lòng lữ thứ
Ta như thể người về từ thế kỷ
Để gặp em đẹp bá mị thiên kiều

Đôi mắt này, khiến vĩnh kiếp liêu xiêu
Xác thân ấy, ta từng tiêu hồn phách
Tình vô hình trói đời vô tình khách
Thời gian qua mạng mạch vẫn âm âm

Mùa vàng lay hay dậy sóng trong tâm
Giữa dòng đời vết lằn trầm hiện hữu
Trong tạng thức nhan sắc em lưu cữu
Ta ngắt ngây không giọt rượu mà say

Đẹp mà đau đôi lúc mắt cay cay
Ta tị địa ở chốn này em nhé
Tình trong tim mãi mãi luôn tươi trẻ
Đã bao lần vẫn cứ thế người ơi!

Buổi tàn Thu loang sương khói xa khơi
Cao xa xanh cánh chim trời lộng gió
Thương thế nào vẫn còn nguyên thế đó
Người ơi người chẳng biết có ngò chẳng?

LIỀU CHƠI TẮT

Đỏ rừng rực nước non này bốc lửa
Thieu rụi luôn tiếng đế gáy ban trưa
Đốt sạch sẽ những di sản xa xưa
Người sợ sệt cả hạt mưa giọt nắng

Đòi tối đen ngậm hờn căm cay đắng
Những hình nhân sò soạng dưới sương trắng
Ngậm miệng lại môi mím cắn chặt răng
Nhìn cái chết lờ trối trắng chẳng dám

Người đối người như điệp viên mật thám
Tàn hại nhau điên đảo máu mà làm
Dùng xảo ngôn mị ngữ để nói xàm
Con cuồng sát mịt mờ tâm man rợ

Mặt trời rụng ánh sáng vàng tan vỡ
Từng đoàn người lạc hướng bước bơ vơ
Mặt đỏ lừ ánh mắt đại ngu ngơ
Giương biểu ngữ giảng cờ gio khẩu hiệu

Chữ đại đồng đánh đổi bằng trăm triệu
Sắc sặc cườì nào có đáng bao nhiêu
Ma vương bảo chưa xuất hết mọi chiêu
Giết cả tỷ ta cũng liều chơi tắt

...

LÒNG SAY LỠ LÀNG

Bây giờ tôi chẳng còn yêu
Tim thôi thắc thỏm liêu xiêu nhớ người
Rong chơi một mực đã đời
Nửa đêm chợt thấy ai cười trong mơ

Bây giờ tôi bỏ làm thơ
Chẳng thềm bồ bịch giả lơ với tình
Buồn vui chi cũng tự mình
Có sao lãng đãng bóng hình người đứng

Bây giờ ân ái dở chừng
Xác thân nóng bỏng cũng từng ấy thôi
Học đời như thể mây trôi
Người đâu xinh quá mắt môi ngọt ngào

Bây giờ hết mộng má đào
Hồn tôi rần lẩm để nào lung lay
Sự đời chẳng có ai hay
Gặp người tôi lại lòng say lỡ làng

LINH HỒN XIỀNG XÍCH

Người chui ra từ sinh môn của mẹ
Biết chi đâu sướng khổ đã khóc nhe
Nghe tiếng gọi từ nguồn cơn thủy tổ
Người từng người vùng vẫy cố bon chen
Trong tử cung như huyết mộ tối đen
Cuống dây rốn quấn quanh con nghèn nghẹn
Đòi từng đòi đến đi mà chẳng hện
Mối giao tình ân oán bèn duyên nhau
Cuộc mưu sinh ràng buộc lắm khổ đau
Thật với giả nhiều vàng thau lẫn lộn
Những cuộc chiến bao vô vàn khốn đốn
Công lý ư? Trò chơi trốn với tìm
Bầy kên kên lừ mắt đứng im lim
Đội thần chết vung lưới liềm gặt hái
Sòn gai ốc những tràng cười ma quái
Mặt đất rung lửa bốc cháy mùi phượng
Ngập ngựa máu và vung vải thịt xương
Những chủ nghĩa dẫn đến đường địa ngục

Người lăm than ôm nổi hòn tử nhục
Quý thét gào say máu giục xông lên
Những nắm mồ tập thể chẳng họ tên
Có còn gì ghi nhớ với lãng quên
Hồn vất vưởng dưới nền trời xám nghét
Trẻ sơ sinh vừa lọt lòng khóc thét
Người trong mồ xương khô đét khẩng khiu
Cuộc trăm năm còn lại có bao nhiêu
Khúc quý vũ ùn lên chiều khoái lạc
Trong ngục tù loài người đang khao khát
Tưởng đem thân để đổi chác tự do
Tội linh hồn bị xiềng xích co ro
Trong tử cung hay mồ to mả lớn

LỖ ĐÒI LẠC NHỊP

Thương em đâu đã đến bờ
Con tim ràng rịt có ngò ngợ ca
Rằng tình tạng mặt hai ta
Ái ân một mực ấy là diệu thâm

Lồng lộng bóng dáng uy âm
Nửa thần thánh thiện nửa dâm ngự tiền
Nước đời hành hoạt vô biên
Ngoài trông thơ thói trong phiền não tan

Bao nhiêu nắng sớm chiều vàng
Ngày tung tẩy hương đêm tàn ủ hơi
Con mơ rong ruổi cuộc chơi
Rằng thương thương thế rằng nơi tình trường

Lỗ đời lạc nhịp phách sênh
Xương lòi em nhé mình lênh đênh đời
Lung linh biết mấy nụ cười
Tận tâm can nhớ lấy người em ơi

LỖ LÀNG CHI BẤY

Trăng đêm bàng bạc son hà
Đồng nam, đồng nữ hát ca giữa vườn
Dịu dàng nhan sắc tỏa hương
Ấy là khoảnh khắc vô thường đẹp sao

Xiêm y hoa mặc cánh vào
Khỏa thân vũ khúc nao nao lòng người
Tàn đêm tận mỹ ở đời
Em khoe đường nét ngời ngời dưới trăng

Nỡn nà mon morn tuyết băng
Lòng tay du tử ngỡ rằng mộng mơ
Lời nào hiển hóa thành thơ
Thân này hân hưởng có ngò gì không?

Nòi tình rất mực phiêu bồng
Đã say từ thuở nhập trong đất trời
Lỗ làng chi bẩy cuộc chơi
Bây giờ ta lại ngộ người đêm nay

LOẠN TÀ SU

Đã xuất gia có nghĩa là buông bỏ
Đòi bây giờ sao chỉ thấy ôm vô
Đầy thị phi với những chuyện ngậy ngô
Đặng đàn giảng lời hồ đồ cầu thả

Qua thời gian càng lớn thêm cái ngã
Mặc cà sa biện trí trá khôn lường
Quậy cho đòi thêm nặng xị nhiều nương
Thân ở chùa mà tâm dường tham chính

Kết quan gia nói toàn lời xu nịnh
Gạt đũa ngu lừa phỉnh kẻ cuồng si
Trong sân hận ngoài giả bộ từ bi
Mù mờ cả chân kinh và giáo lý

Chẳng ngồi yên đua đòi đi du hí
Tham lợi danh, đức hạnh chỉ đầu môi
Loạn già lam phóng đảng sống lôi thôi
Tiếng rằng tu nhưng e rồi đọa mất

Xây tháp tượng bôi vẽ màu thiên thất
Nhìn kỹ ra sự thật ắt phô bày
Dáng vẻ ngoài không gạt được người ngay
Gieo nhân thế sẽ chóng chầy gạt quả

Loạn tà sư cả trong ngoài quấy quá
Và một phần cũng bởi tại dân ta
Thiếu chánh kiến chỉ tin việc yêu ma
Bị dụ hoặc nên sanh ra mê muội

LỜI CỦA CON NGƯỜI

Người học nói từ hồi hai tuổi
Mà suốt đời bị dối gạt không hay
Người học nói mà chẳng học thẳng ngay
Bỏ thế tràn đầy trí trá
Lời xiểm nịnh ton hót phỉnh phờ
Hiệu quả đến bất ngờ
Lời xàm tấu hay lời đâm thọt
Khiến bao người ôm hận khóc trăm năm
Lời tàn bạo, hung hiểm dọa hăm
Gây đau khổ bao nhiêu bất hạnh
Cõi người ta rất ít lời trong sạch
Lời thật thà, thân ái chan hòa
Và lời thật rất dễ mất lòng nhau
Người chỉ thích đầu môi chót lưỡi
Từ xa xưa cho đến tận hôm nay
Đâu chỉ xứ mình mà cả bên Tàu, bên Tây
Nhưng thế chế độc tài tràn đầy dối trá
Dùng xảo ngữ để mà bao biện
Việc sai trái hay sự hoang tưởng cuồng điên

Lời mỉ dân khẩu hiệu tuyên truyền
Lời nhảm nhí vô duyên vô nghĩa
Có bao người đã tỉnh ra thối thía
Lời lẽ đao to búa lớn chém sắt chặt đanh
Lời gian trá một mực chối loanh quanh
Dù thiên hạ đã rõ rành tất cả
Bây giờ đây tận mắt thấy ngược Nga
Đang xâm lược lấn đất và tàn phá
Cướp của giết người mệnh danh là giải phóng
Trong khi Ukraine đang sống bình yên
Tên độc tài hiếu sát cuồng điên
Gây tang thương lu loa là chiến dịch
Trong lòng y toàn sân hận và thù địch
Y tham lam muốn tất cả thuộc về mình
Cung điện đỏ chứa hoang tưởng vô minh
Trên ngai vàng tung lời gian gạt người yêu lẽ phải
Luận điệu vu vơ kẻ độc tài lái nhải
Đem bàn tay che ánh sáng mặt trời
Cuộc xâm lăng gây phẫn hận lòng người
Dù bao biện bằng lời dối trá
Y mặc kệ lời bàng dân thiên hạ
Lời đau thương của muôn triệu nạn nhân
Lời công lý, lời thánh thần cảnh báo
Quân lính y cưỡng hiếp đàn bà con gái
Chúng ra tay tàn sát dân lành
Tâm tàn độc quyết phá tan thành
Lời quỷ vương đang ngang tàng gào thét

LỜI KINH NHÂN THẾ

Ngày đã lên bóng đêm trường còn đây
Máu lệ nhòa tuôn chảy khắp Đông – Tây
Lòng hận thù cuồn cuộn ám trời mây
Cõi nhân gian luôn tràn đầy thống khổ

Người giết người, người manh tâm khủng bố
Người điên cuồng đem vũ khí bày phô
Chủ nghĩa nào cũng phẫn trát sơn tô
Mà tâm địa đầy mưu mô tàn độc

Cướp đất đai và thanh trừng chủng tộc
Say quyền binh, tham vàng ngọc bảo châu
Máu độc tài toan trường trị dài lâu
Kết bè phái chúng cùng nhau hoang tưởng

Buổi nhập nhoạng quân âm binh vất vương
Cả bày đàn xu phụ lũ quý vương
Uống tinh huyết sâu xé gặm thịt xương
Xô đẩy người vào tận đường tuyệt mệnh

Bọn phù thủy phủ phục chờ đợi lệnh
Đối gạt người để phục vụ bề trên
Đám cô hồn các đảng vốn không tên
Quá ngu ác tự gây nên tội lỗi

Đòi ngăn ngủi giữa làn hơi sớm tối
Mong muốn gì cũng chỉ thế mà thôi
Liệu mà tình đừng chót lười đầu môi
Một mai đọa sẽ luân hồi vạn kiếp

Tâm tàn độc đến quý thần kinh khiếp
Tâm mê mờ như thống nhiếp u minh
Tâm tham lam thiên hạ thấy đều khinh
Tâm trí trá bất dung tình đồng loại

Đêm cố quận ngày dài trời phương ngoại
Người thì thăm lời độc thoại tương tư
Người thương người nhắc nhở lý chơn như
Tình vĩnh viễn, tình kể từ thân thuộc

Người đau lòng, người nhìn xem thế cuộc
Người tương tàn, người ràng buộc đòi nhau
Đòi mật mờ, đòi dấm dăng con đau
Đòi vô tận, đòi trước sau chẳng khác

Đòi tranh đấu giữa chặng đường thiện – ác
Lời đau thương với khúc hát hoan ca
Đêm đen dài bao phủ khắp gần xa
Bình minh lên sẽ bao la rạng rỡ

Người liên đới, người tạc lòng ghi nhớ
Người cộng sinh xin nhớ chớ cạn tình
Tất cả đều hiện rõ dưới quang minh
Lời kinh khổ là lời kinh nhân thế

TÂM KINH ĐỒNG VỌNG

Tôi nghe lời thì thâm trong đất trời
Một sớm mùa Thu
Những chiếc lá đầu tiên chuyển sắc
Mùa lên màu rạng rỡ hư không
Lời Tâm kinh từ sương sớm đến ráng hồng
Mùa lá bay mênh mông đồng vọng
Trời vào thu càng thêm vi diệu
Chữ nghĩa bày tỏ được bao nhiêu?

Lời Tâm kinh trong mùa đông đầy tuyết
Trắng đất trời thanh bạch tận tâm can
Hồn bay bổng tâm những mang mang
Lời kỳ diệu mở ra thênh thang bát ngát
Những con người vốn vô vàn sai khác
Mà đồng lòng thọ diệu dụng này đây
Ngôn từ nào diễn giải?

Lời Tâm kinh khi Hạ đầy nắng gió
Trùng trùng xanh, thăm thẳm ngàn xanh
Ngày và đêm yên ả an lành
Từ phố thị tới đồng quê hẻo lánh

Xuân rạng rỡ muôn vạn sắc hương hoa
Lời Tâm kinh nhẹ nhàng lan tỏa
Âm đồng vọng khắp mọi cõi trong ngoài
Và trên dưới một niệm tâm tạo tác

Tôi luân hồi từ vô lượng kiếp
Giờ nơi đây thì thâm thẳm Tâm kinh
Dù rằng còn mờ mịt vô minh
Lòng thầm hướng một phương trời cao rộng
Tôi nghe lấy lời Tâm kinh đồng vọng
Xuyên ba đời rộng khắp mười phương
Từ một điểm sáng âm loang muôn hướng
Lại quay về hội tụ tại tâm tư
...

LỤC LANG THANH

Xướng ca thanh sắc mê tình
Tồng tâm toàn tướng tượng hình hiển hoa
Dục lạc kiêm tóa u tòa
Nhất đại điên đảo hằng hà lai sanh

Diên hựu hoàn lục lang thanh
Tiểu thần bất xả túy hành tương tư
Quang thiên bạch nhật tạ từ
Trường canh dạ thất cử ư hỏa tình

Cam lai khoảnh khắc vô minh
Hà thời khổ tận huyển hình hóa không
Lãng ba vi bộ phiêu bồng
Ngã nhân nhị điểm nội hồng trần sa

Trường giang đại hải sơn hà
Sâu tư tâm bội cử ma miết hành

LIU DUNG

Tôi vẫn ngu ngơ giữa cuộc đời
Buồn vui tâm sự những đầy vui
Bao nhiêu mộng ước ngoài tay với
Biết có còn ai đợi lối về?

Lung linh tâm tưởng mảnh trăng thề
Ký ức xa xưa thuở còn thơ
Ngày thương chưa đủ đêm về nhớ
Dệt mộng tình chung mơ ái ân

Nồng nàn ôm ấp chút hương thân
Sung sướng đê mê được mấy lần
Mất trong đáy mắt thời gian tận
Nhiều thế rồi thôi lặn độn hoài

Lưu lạc xa xôi ở cõi ngoài
Dòng đời vô định hững hờ trôi
Luân lưu lớp lớp lòng muôn mối
Cô quạnh tâm can mỗi khối tình

Tôi vẫn còn yêu một bóng hình
Gầy hao vóc hạc mắt môi xinh
Mướt mà mướt mát làn da mịn
Thương lắm người ơi chính tấm lòng

Từ lâu vẫn cứ mãi thầm mong
Vượt thoát rồi ra sống thong dong
Mà sao tâm tưởng còn lưu đọng
Ẩn hiện lưu dung bóng dáng người

LIU HƯƠNG TÌNH

Ngày sắp hết và năm cùng tháng tận
Đất trời cứ mãi mãi thanh tân
Vầng nhật nguyệt vẫn tuần tự xoay vần
Mình xích lại đã gần hơn chút nữa
Đòi cùn mần dần dần đang mục rữa
Đêm trắng tà tơ bạc sáng lụa thừa
Ma tình si trong trẻo giọng dạ thừa
Sao thống khoái cho vừa lòng nhân thế
Người muôn đòi từng ra tay khổng chế
Dùng yêu ngôn mị ngữ để cười chê
Nhưng lòng dâm thì lại thậm đam mê
Lạc thú ấy người không hề lia được
Đêm tàn canh xóa nhòa bao mực thước
Khách tình si tràn trắng nước giao hoan
Tiếng rên ri theo cường độ nhật khoan
Tắm thân ấy vẫn hầy còn nòng ấm
Đôi mắt đẹp hơn một lần lệ đầm
Hắn in sâu dấu ấn ở trong tâm
Lòng cuồng si bất chấp cả tháng năm
Ôi nhan sắc, em đã làm ta đọa

Trăng tàn canh bạch hạc về hiển hóa
Giữa không trung vô lượng vũ mưa hoa
Khúc hạc cầm vang thanh âm tấu họa
Đêm giao hoan cuồng nhiệt thỏa ân tình
Để rồi đây sẽ chết trước bình minh
Ta thương tiếc cho bóng hình nhan sắc
Khoái lạc này chỉ chừng trong khoảnh khắc
mà muôn đời mãi buộc chặt không buông
Đêm mờ sương bàng bạc ánh trăng sông
Tình yêu ơi say quay cuồng hoan lạc
Cũng nòi tình đam mê nào có khác
Trương tư còn dấu đã nát tẩm thân
Đêm lạc loài ma mệnh bạc vong nhân
Ngày lạc loài người phong trần khắc khoải
Chữ tình lỡ còn hoài trong mong mỏi
Thương nhau rồi nào có hối chi đâu
Thế gian này liên lý cuộc bể dâu
Chẳng có gì có thể giữ bền lâu
Người về đâu, ta về đâu em hỏi?
Tình cứ mãi trông mong và chờ đợi
Đêm trăng tàn lạc loài đến đây chơi
Ta giao hoan nói một lời thương nhớ
Để rồi mai kẻ ra đi người ở
Lưu hương tình dang dở lỡ yêu nhau

LŨY KIẾP SÀU ĐƯA

Ngày thoảng qua như lá bay
Tháng năm vàng úa
Tùng giò tí tách rơi
Giọt nhỏ đong đầy tuổi đời
Gã du tử ngẩn ngơ
Lối đi về
Thần trí u mê
Thân tâm nhiều bề lạc lõng
Tình mang mang
Thương nhớ người dưng
Chẳng đặng đừng
Dường như đã bao đời vương vấn
Tình cũ kỹ
Tình vẫn thanh tân
Muôn kiếp nhân sinh vô tận
Ngày tháng gần
Ngày tháng xa
Khổ đau, hạnh phúc một thế giới trong ta
Hiển hiện trên gương mặt
Long lanh sầu trong khóe mắt

Ta tìm em
Từ vạn thuở xa xưa
Sẽ còn lang thang bao kiếp nữa
Tình ơi, biết mấy cho vừa
Con tim bằng nắm tay mà vô cùng chan chứa
Diễm lệ tình lữ kiếp sầu đưa
Ta tìm em thán nắng ngày mưa
Ta đã đi từ khi tình chưa biết nhớ
Đến bao giờ về với thương yêu
Ta tìm em năm tháng liêu xiêu
Đêm trăng ngà liêu trai hiện tượng
Nòi tình, hai thế giới vẫn vương
Xác không còn hồn vẫn tương tư
Bia đá rêu phong mờ nét chữ
Không thể nhòa hình bóng tự trong tim

MÁ CHẬP CHỜN GIẤC NGỦ

Những ngôi sao nhấp nháy trong màn đêm
Má chập chờn giấc ngủ
Lên giường xuống võng
Lọ mọ đi uống nước
Mấy lần
Trời chưa sáng!
Không còn nhiều thời gian
Dù rằng vô thủy vô chung
Sanh – lão – bệnh – tử chuyện thường tình
Cõi nhân sinh
Ai người ngoài cuộc?
Má khúc khắc ho
Trở mình nhiều nỗi lo
Tuổi già
Thần khí suy hao
Thân xác nhiều bề đau nhức
Dài tháng năm mộng mị những con mê
Xưa không ngủ vì chăm con trẻ
Nay thức hoài bởi tuổi tác thế thôi
Má ngòì dậy nhìn ra cửa sổ
Bóng đổ trên tường
Lấp lánh sao mai
Gần hết đêm dài
Ngày chưa lên
Thì thâm độc thoại:
“Sao thằng nhỏ vẫn chưa thấy về?”

MÁ LẶNG LẼ TRONG ĐỜI

Hoa vườn Xuân
Ngạt ngào hương sắc
Nhưng sao nay nhạt nhòa vô vị
Ta như thế vô tri
Má bệnh!
Hoa có biết chẳng?
Dẫu sanh – già -bệnh – chết là lẽ thường
Lòng vẫn bi thương
Chúng kiến dấu ấn thời gian trên thân thể má
Từng tế bào suy hoại hàng ngày
Mây trắng bay nhuộm bạc mái đầu
Mình nhức xương đau
Nhớ nhung cháu con xa cách
Ta làm gì được với thời gian?
Hoa sẽ tàn
Hương rồi tan
Ơn má con mang vĩnh kiếp
Hình bóng má trong tim
Toàn tâm tư luôn hướng về Người
Má lặng lẽ trong đời
Tất cả vì con
Hoa Xuân chỉ một mùa hương sắc
Má bốn mùa hương đức tràn đầy
Ngày mỗi ngày thân xác gầy hao
Trái tim vẫn thương yêu con cháu

MAI NÀY HẾT NỢ

Rồi mai này trả hết nợ nhau
Ta về lại nơi chân trời vắng
Nằm nghe gió thổi chim ca
Nhìn mây trắng bay từ cổ độ
Thân xác này không còn mệt nữa
Đã giam hãm ta bao nhiêu năm dài
Những đòi hỏi không làm sao thỏa mãn
Giờ thôi nhé!
Xong rồi!
Rong ruổi muôn phương
Những bông hoa dâng hiến mùi hương
Những cánh bướm rập rờn nhan sắc
Tận hưởng
Không còn cho gậy trở ngại phiền hà
Chẳng phải lụy ai
Trời đất bao la ta rong chơi bất tận
Điều đã ước mơ nung nấu suốt tháng năm nặng nợ

Thôi nhé!
Giờ tự do bay bổng
Thong dong
Mây trắng cao xanh bọt nước trùng khơi
Cánh chim chân trời góc bể
Làm sao cho hết nỗi đam mê
Về qua phố thị
Hạc cầm thánh thót đêm khuya
Em thanh tú
Khỏa thân khải khúc phù vân
Ngọn đèn vàng hắt hiu đêm phố vắng
Mình lang thang
Lòng tịnh yên
Đêm lặng lẽ nét hào hoa
Ngày rong chơi viễn xứ
Tự do kể từ
Hết nợ nần một kiếp nhân sinh
Thiên đường trả lại

MỘNG CHƯA TAN

Thời đại hôm nay
Chữ nghĩa tàn phai
Người viết nhiều hơn người đọc
sách vở buồn ẩn mình trong góc tối
Bọn du tử lạc loài
Xưa nay mày mò trên lối cũ
Vất tìm óc viết vu vơ
Văn với thơ cô đơn ôm lòng nhớ
Thời huy hoàng
Thời đốt sách thiêu kinh
Những thăng trầm ca tụng với điêu linh
Chữ nghĩa từng mang trọng hình định án
Chữ nghĩa lan man
Vàng son trôi hết nước từ lâu
Giờ mơ màng sâu trong nỗi sầu lưu lãng
Mộng chưa tan

NHỚ LẤY

Đất nước tôi gây hao qua từng chặng
Lịch sử luôn có những bước thăng trầm
Huyền thoại nào thêm thoắt chuyện xa xăm
Mà thực tế thì tháng năm vất vả

Từ núi rừng đến đồng bằng biển cả
Những đường biên và hải đảo xa xa
Đã tốn nhiều xương máu của ông cha
Mấy ngàn năm bỏ sức ra gây dựng

Sử sách ghi, hiện thực đầy bằng chứng
Vốn nhiều lần suy bại lại trùng hưng
Từ ban đầu khởi nghĩa của nhị Trưng
Đến hôm nay thật quá chùng công sức

Những anh hùng lưu công danh ân đức
Lũ tiểu nhân lại bán nước cầu vinh
Gây bao nhiêu nỗi oan khốc điêu linh
Mặc non nước với dân tình oán hận

Ấy là lúc quốc gia đà lỡ vận
Bạc hào kiệt chịu cùng tận con đau
Quốc thể nhục còn dài mãi mai sau
Con dân phải nhắc nhở nhau nhớ lấy

MAY CHƯA CÓ AI XEM QUA

Hôm nay tôi làm thơ
Ba lần viết ba lần xé bỏ
Đọc lên thấy mặt mày nham nhở
Cứ ngỡ lộ trần trước mắt người ta
Tình vu vơ thổ tả
Nghệ thuật chẳng ra cái thá gì
Gã ngu si mần thơ thật là thảm họa
May mà chưa có ai xem qua
Tôi xé vụn vát vào thùng rác
Chưa yên tâm đem đổ vào máy xay
Những câu thơ dở hơi tan biến ngay lập tức
Ấy vậy mà còn thốn thức
Sao mình xuất ra những thứ quái dị gọi là thơ
Mực bôi xóa, giấy xé nhưng tâm hồn không làm sao tẩy được
Những dữ liệu trong đầu vô phương
Thơ có thể ngừng viết nhưng không thể ngừng yêu thương
Khổ nỗi những câu thơ dở dở ương ương
Đọc lên thấy mắc cười dễ sợ

Tôi không muốn là gã thợ thơ
Tôi đã xé và tôi đã xóa
Chỉ tội trang giấy trắng tinh khôi
Ngoằn ngoèo những nét chữ
vằn vện với hình hài
Lạ lẫm bao trường phái
Và học đòi hiện đại
Không ít lần giật mình ngỡ thơ hay
Khi tỉnh ra thì là ngớ ngẩn
Tôi nghĩ làm thơ từ độ ấy
Sao bây giờ lại vướng vào đây?
Để rồi xóa, xé, quệt, bôi câu thơ vô tội
Đừng ép buộc cưỡng bức mà chi

MÂY CÒN IN BÓNG

(kính ngưỡng hòa thượng Tuệ Sỹ)

Ngài đã đến rồi đi như ánh chớp
Tựa sao băng khoác lớp áo xanh lam
Niềm tự hào của non nước Việt Nam
Và đạo pháp mấy trăm năm một thuở

Trụ giữa giòng từ núi sông loang lờ
Cuộc loạn ly bao kẻ ở người đi
Tình pháp lý chia chẻ lăm suy vi
Tấm lòng son đâu dễ gì lay chuyển

Hư không tận nhưng vô cùng đại nguyện
Thượng cúng dường hạ hoằng hóa nhân duyên
Tâm đại bi với trí huệ vô biên
Hương giới đức tỏa mọi miền quốc độ

Cười ung dung trong biển đời bể khổ
Xem lợi danh như dế rách cỏ khô
Có sá gì lời tán tụng tung hô
Toàn tâm ý vì cơ đồ phục hoạt

Chí tối thượng trên con đường giải thoát
Những phút giây phóng khoáng tấu dương cầm
Ngày cô thần long tượng chốn thiền lâm
Đêm lũ thứ sư vương thầm viết sách

Tuệ sáng suốt tụ trăm năm hiển hách
Sĩ trượng phu đủ khí phách độ đời
Bậc thượng nhân với đôi mắt sáng ngời
Thầy tứ chúng, lòng muôn người kính ngưỡng

Thân gầy gò hồn vượt cao muôn trượng
Vận càn sa soi trời đất mờ sương
Dụng gậy trúc giữa xã hội nhiễu nhương
Buông xả hết để lên đường cao rộng

Mây bay qua in bóng hình lồng lộng
Nước đại dương ai lường được mênh mông
Tâm rộng rang chẳng ngăn mé hư không
Cuộc hành hoạt như chuyện trong huyền thoại

MÂY TRÔI TRỜI NHẬT NẮNG

Cuối ngày làm việc
Tôi mệt rồi
Bầu trời xanh ngát với mây trôi
Không chờ đợi
Biết rằng chưa hề trễ
Nhưng sao cứ tiếc mình muộn màng
Cuối Hạ trắng Thu chưa vàng
Tôi lang thang
Lạc loài vô định
Đêm nay về mộng寐 vô biên
Mai lại bình minh
Tôi chưa về
Ngày tháng dài lê thê
Con mê này nhọc nhằn thân xác
Người với người trôi buộc hành khổ nhau
Những con đau
Còn nguyên từ vô thủy
Kéo dài đến tận vô chung
Người nếm trái thú đau thương
Lặn lội giữa con đường
Tôi ngỡ tôi là ta
Con mơ kỳ quái
Nổi một vòng từ thuở hồng hoang
Có những khoảnh khắc thấy mình là hoa lá, là mây
Phút giây hiếm hoi tuyệt hảo
Tan biến như bọt nước

Dưới ánh nắng mặt trời
Ráng hồng ửng sau vầng mây
Nắng vàng lấp lánh đầu ngọn cây
Tôi đang ở đâu đây?
Tôi vẫn tìm tôi
Như kẻ dùng cầu vồng qua biển rộng
Tôi ngỡ tôi đã được tôi
Ngốc thế này là đại ngốc
Tôi biết mây không chứa được tôi
Ngốc thế này lặn lội
Còn lâu về với mây trời
Đã bảo mây bồng bênh vui bất tận
Từ vô cùng sao cứ mãi thanh tân
Năm tháng qua
Tôi già mây vẫn trẻ
Chiều về một áng mây che
Một mai kia tôi bỏ được tôi
Theo mây qua biển rộng sông dài
Đồng hoang ngắm hoa cỏ dại
Về thành chẳng vương cửa nhà ai
Bây chừ vui sao vui quá
Xá gì đất lạ, quê xưa
Tôi không phải tôi nhưng vẫn mãi là tôi
Có ngờ gì không người hỏi?
Chiều hoang vu viết vội lấy lời
Trước khi mây trôi trời nhạt nắng
Ai có ngờ chẳng?

MÊ

Trường canh tinh tượng hồi quy
Mê loài đọa xứ hồ ly hảo hình
Huyễn hư hóa hiện hữu tình
Thiên niên bất hoại dao quỳnh khứ lai
Địa đàng nhất hiệp tuyền đài
Nhơn gian trung đạo tâm hoài hương quan
Nhục thân tụ tán lưu hoàn
Trầm luân vạn kiếp nhiếp toàn trần ai
Thống khoái nhất khoảnh lũy tai
Hào hoa mệnh bạc liên tài xướng ngôn
Ca xang di dưỡng thần hồn

TẾ YÊU

Tùng tam tụ tứ tử lâu
Tế yêu huyết đại ngọc châu phụ sàng
Thanh mi hậu hộ hồng nhan
Bất lao trường túc lạc đàn dạ thâm

...

META VÀ METTA

Meta, thế giới ảo
Metta, chữ Pàli
Nghĩa là tâm từ bi
Sá chi chỉ chữ tò

Hơn kém đến vô bờ
Hý luận ta suy diễn
Tù tội hay tình tiền
Thay dấu biến vô biên

Mất mũ thành côi tiên
Thêm sắc thì thăng tiến
Vì ngã đành thôi tiến
Nặng hóa ra bần tiện

Chỉ một chữ tò thôi
Xem ra đây rắc rối
Meta và metta
Sự khác biệt cực xa

MÌNH LỤY LẤY MÌNH

Kinh qua những cuộc hằng hà
Đa đoan đòi đoạn đấy là vô tri
Riêng em một mực nhu mì
Trầm luân lưu lạc cũng thì thế thôi

Biết bao bận đã luân hồi
Người còn vẽ mặt em ngồi soi gương
Đi về bạc thếp cung đường
Phải chăng rành rẽ chiếu giường hỷ hoan

Phận nào Chẳng chút lo toan
Kiếp nào lai vãng chưa tròn cơn mơ
Ba ngàn thế giới tình cờ
Mười phương bọt nước ai ngò vô biên

Em xinh dáng dấp dịu hiền
Bàn tay vẫy sóng hiện tiên thặng hoa
Người đem đánh đổi pháp tòa
Cười khàn giữa chợ rằng ta cuồng tình

Mới hay mình lụy lấy mình
Cung đàn thánh thót lời kinh thì thầm
Dỏ đời vi diệu thanh âm

...

MÌNH TÔI NHỚ NGƯỜI

Vàng gieo

trong gió

giữa giòng

Mùa lên muôn sắc rực trong đất trời

Mơ màng một mảnh hồn rơi

Vô cùng phiến lá về nơi địa đàng

Này là một cõi thên thang

Lòng lộng lộng lăm

dung nhan

nhớ hoài

Trời thu ngập cả cõi ngoài

Không về nhật lá đến ngòi bên tôi

Chẳng hò hẹn lấy mai sau

Dù rằng cũng những sắc màu ấy thôi

Trăm năm lãng đãng mây trôi

Một chiều phương ngoại mình tôi nhớ người

Lá reo trong trẻo

em cười

Hương thân như thể

hương đời đắm say

Chao nghiêng chiếc lá nhẹ bay

Bâng khuâng thoáng chốc từng lay mấy mùa

MÌNH VỀ ĐẾN

Bay qua quốc độ Sa Bà

Lòng tương tư

biết

nhớ nhà

em ơi!

Mười phương bụi nước đã đời

Mà trong tâm tưởng một lời khôn nguôi

Đã từng bao kiếp ngược xuôi

Người đi đi mãi thì thôi nhé người

Lung linh giọt nước em cười

Một phương tôi đủ một thời rong rêu

Xưa thiên sư những liêu xiêu

Nay người ngoại giới còn yêu ấy là...

Khởi lên cung bậc thiết tha

Nửa gần lối cũ

nửa xa đường về

Ử thì bản nguyện chưa hề

Mười phương đâu cũng hồn quê luân hồi

Một mai mọi việc nữa rồi

Mình về đến

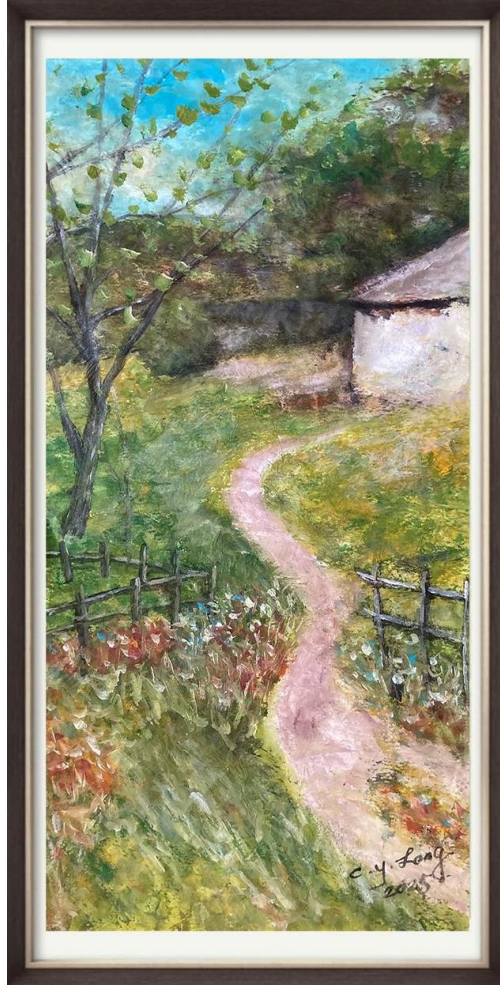
sẽ lên đời hong tho

MƠ CHỮA TAN

Tình trường mê muội chưa từng đặt
Thế sự mưu sinh bại buổi đầu
Ngu phu độc mệnh hồn hoa nắng
Du tử cuồng tâm lặng đêm trăng

Đòi đi đi mãi chưa hề đến
Quên cả thời gian quên tuổi tên
Người sao chẳng lại cùng ta uống
Một chén đầy vui kéo uống người

Dẫu biết rằng ta tồi tệ lắm
Bút cùn mực cạn tự bao năm
Trí thiên tài sơ người ngợm dở
Duy mộng tình thôi mơ chữa tan

MỒ TO MẢ LỚN

Nghĩa địa quê mình giờ như thành phố
Bao nhiêu kệch cỡm phô bày
Sắc màu lòe loẹt
Lai căng đường nét
Kiến trúc Tây – Tàu loạn xà ngầu thô thiển
Những ngôi mộ cực đắt tiền
Cái sau to hơn cái trước
Con gà ghét nhau tiếng gáy:
“Tao đâu thể thua mày”
Những ngôi mộ đồ sộ như căn biệt thự
Cái thì như phủ chúa cung vua
Có rồng, phượng, kỳ lân, sư tử...
Và bao nhiêu thứ tào lao ngỗ ngược sang
Những ngôi mộ chảnh chọe từ phố thị cho chí đồng làng
Chưa bao giờ rên rang như hôm nay.

Người đã chết trả thân về với đất
Mà mộ kia đè bẹp cả linh hồn
Khối bê tông kiên cố
Đá granite vững bền
Ấy chính ngục tù cầm nhốt thiên thu
Xác đã nát mà vong không siêu thoát
Lũ người mê đang tâm hại người thân
Mồ to mà đẹp khoe danh
Phô trương oai thế
Dòng tộc lớn
Con cháu bày đàn
Của cải giàu sang hiển hách
Nào có hay rằng
Mộ càng to đường siêu thăng càng nhỏ
Mả lớn chùng nào thì chùng ấy bít lối đi lên
Quần quanh ôm ấp giữ rịt nền mộ địa
Tiếc của làm sao đi hồn vía?
Người sống mê hại người chết ê chề
Ôm oán hận nằm dưới mồ quanh quẽ

MỌI NGÀY THƯƠNG NHAU

Những ngày cuối năm thời gian đang dốc cạn
Người hối hả ngược xuôi
Phải chăng mừng thêm tuổi?

Mùa lễ rộn ràng biết mấy
Đèn, hoa giăng khắp mọi nẻo đường
Mừng giáng sinh hy vọng tình thương
Bình đẳng tương thân tương ái
Mừng năm mới
Dù thời gian đã muôn đời

Mùa lễ tung bừng đây áp quà cáp và tiếng cười
Toàn những lời chúc tốt đẹp tặng nhau
Lễ nào chỉ an lành trong mùa lễ?
Sao không mừng suốt cuộc phù sinh?
Đừng chỉ chúc mà không thực hiện!

Tình thương giữa đời thường
Không thể nào nơi sang trọng lầy giáo đường
Hãy biến mọi ngày thành ngày lễ
Dành cho nhau những dễ dàng để sống
Có chi chờ đợi đến tháng đến ngày.
Mọi ngày đều đẹp thên thang
Thời gian không đâu không cuối
Nào đâu năm mới bao giờ

Người thương người, thương cả mọi thời
Nụ cười là món quà vô giá
Dù không là tất cả
Mọi ngày trao tặng cho nhau.

MỘT BIẾN KINH

Bỏ mình hạ thấp thật sâu
Tôi quên tôi đã từ lâu lắm rồi
Bỏ đi
 buông xuống
 lặng ngời
Vì chung học Phật nên thôi rộn ràng

Vậy mà lòng lại thênh thang
Mãi vui với đóa hoa vàng ngoài sân
Ngỡ rằng cũ
 lại thanh tân
Đặng nhiều an lạc tâm thần phi phong

Dẫu còn những nỗi nhọc lòng
Nhưng đời cũng đã thông dong ít nhiều
Vui chợ sớm
Vãng chùa chiều
Mặc dòng thế sự lắm điều nhiều nhường

Hương hoa đánh lễ cúng dường
Biến kinh một hóa mùi hương Phật đà
Sóng âm vang vọng gần xa
Rằng mùi pháp giới cũng là tại tâm

MỘT CỐI HỒN HOA

Người tung tăng trải hội
Cánh hoa đào bay trong gió Xuân
Gái má đào rạng rỡ dưới trời xanh
Mặt là hoa hay hoa hóa đáng người?
Tiếng cười trong nắng gió
Du khách ngẩn ngơ
Đất trời ngoại phương thênh thang
Thời gian không sao níu lại
Cái đẹp vĩnh viễn chưa từng chết bao giờ
Ta đến đi như gió Xuân bất chợt
Không ngăn cản lòng say
Niềm đam mê chưa hề đổi thay
Dù sanh tử bao lần em hối
Gái má đào trải hội mùa Xuân
Giữa cuộc đời vẫn không rời cung trời mộng
Miền ngoại phương hay cảnh giới phương Đông
Chân đạp cánh hoa đào
Tôi đi vào cổ tích
Lạc lối
Thời đại máy điện toán với trí thông minh nhân tạo
Hồn chỉ có hoa đào
Những con số và phép tính dường như rất lạ
Không khác nào đưa trẻ lên ba
Tôi ngu ngơ giữa dòng đời hiện đại
Quanh quần hoài một cối hồn hoa

MỘT HÔM VÔ SỰ TÌNH CỜ

Rùng rùng lay động thâm tâm
Hồi chuông cộng hưởng sóng âm dâng trào
Quang minh rực rỡ hồng hào
Xác thân hiển hóa tan vào hư không
*

Vô cùng khoáng đạt mênh mông
Thì thầm đồng vọng khắp trong đất trời
Nào đâu đôi mắt biếc ngời
Này đây sắc tướng bao đời đam mê
**

Thênh thang cả lối đi về
Trùng trùng vô tận bộn bề gió trăng
Thiên hà vũ khúc sao băng
Vô sanh vui với vĩnh hằng phi phong

Đã từng say đắm cầu mong
Rần rần khí huyết từ trong tế bào
Sơn hà đại địa đổ nhào
Xích xiềng roi rặng máu đào trở hoa

Sen xanh biêng biếc pháp tòa
Diệu âm lan tỏa chan hòa nơi nơi
Len trong gió thoảng làn hơi
Vi trần bất động thâm lời Tâm kinh

Rạch ròi ảo ảnh vô minh
Xóa nhòa vết tích u tình ngần ngo
Một hôm vô sự tình cờ

...

MỘT NGÀY NÀO HOÁ THÂN

Những ngọn đèn vàng treo trong tuyết trắng
Nến leo lét ánh sáng giữa trời Đông
Nén hương trầm phảng phất khói xông
Cúng dường Phật khắp ba ngàn thế giới
Vùng trời phương ngoại
Chợt hóa cổ tích phương Đông
Vườn hoa vàng
Tự am
Tôi vào ra quanh quần
Đòi ngược xuôi rồi cũng quay về
Ngoài kia cùng người mưu sinh kiếp sống
Cõi hoa vàng ẩn thân
Con sâu cái kiến
Vẫn không ngăn ngại mơ mộng thần tiên

Đêm mùa đông tuyết hắt lên ánh sáng
Quanh mình huyễn hoặc liêu trai
Dấu giày mình in
Ngõ người đến vườn ta tình tự
Cảnh vật này nỡ nào mê ngủ
Ngồi xem những tấn trò đời
Tuyết đổ bên ngoài khung cửa sổ
Hồn mang mang
Hồ trường đầy rượu thiếu người say
Đêm tuyết bay nhớ về cố quận
Tháng chạp rộn ràng Xuân đang sang
Bạn vắng xa ngoài vạn dặm
Ai nào hay
Ta vẫn đi, đi hoài từ thuở
Đường tuyết sáng mờ mờ
Không rõ lối về
Vùi thân
Trời đất mông lung là nắm mộ
Hóa thân nào bông tuyết bay.

TIỆM HOA GÃ KHỜ

Gã nhà quê mở tiệm hoa giữa thảo nguyên
Chẳng đề tên, không biển hiệu
Người ta cười chế diễu
Khù khờ đến thế thì thôi!
Tháng năm dài mộng mơ
Gió trắng tràn một cõi
Phòng trong không người lai vãng
Ngoài sân chim hót líu lo
Hoa cỏ chân trời bát ngát
Nỡ nào cắt cấm lọ em ơi!
Bông cỏ rụng rơi
Mùa nối tiếp mùa
Cánh hoa lay từ hồng hoang cổ lũy
Tiệm hoa mở cửa mà chi
Bày biện ra từng con chữ
Mới hay chưa từng mua bán bao giờ
Đồng hoa ngút ngàn nắng gió

Tiệm hoa có đợi người qua?
Cất công múc bình nước mát
Tưới cụm hoa dại bên thềm
Mong manh ngày xòe cánh mỏng
Âm thầm đêm ủ tụ hương
Tiệm hoa trống tro bốn hướng
Khói trầm phảng phất làn sương
Gã chủ nằm dài trên cỏ
Hồn theo mây gió phiêu du
Đòi bạn cùng trang sách
Người từ vĩnh kiếp mộng còn say
Vô lượng lần xác thân lầy trong đất
Hồn bay bất tận mùi phương
Người đâu ăn được trăng gió
Muôn đời di dưỡng hồn hoa
Tiệm hoa giữa thảo nguyên xanh cỏ
Nào đâu là chuyện bán mua
Người đi kể từ lịch đại
Người về khoảnh khắc hôm nay

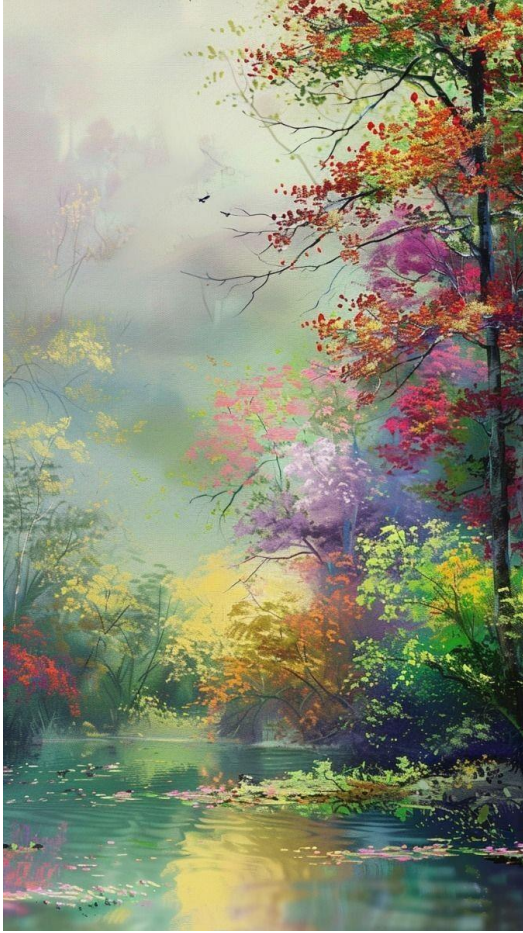
MỘT SỚM TRÊN SÂN GA NEW JERSEY

Một sớm đầu xuân
Trên sân ga New Jersey
Gió biển tự ngàn năm thổi
Những tàn tích hoang vu
Gã du khách đứng nhìn ngơ ngẩn
Thuở hoàng kim
Những con tàu đưa người đi khắp các tiểu bang
Tiếng còi tàu vang trong gió lộng
Quý bà xúng xính trong mớ bầy mớ ba áo xống
Quý ông trịnh trọng diện bành tô
Gió biển hoang đàng vô tận

Những tuyến đường sắt rỉ hoen
Lau lách đầu hiu
Tiếng côn trùng ní non
Nhà ga lặng lẽ trong nắng sớm chiều sương
Trải bao hoàng hôn cổ độ
Tiếng còi tàu vọng hư vô
Nhà ga New Jersey vẫn còn đây
Cô đơn trầm mặc trong trăng đêm
Phơi mình mùa nắng Hạ
Co ro tháng ngày băng giá
Thời gian
Dựng lên và đào thải
Thịnh – suy ấy lẽ thường tình
Sao mình thương nhớ
Biết đâu bến bờ
Đi với ở chưa từng rời tâm tưởng
Chuyện xưa nay
Ngày tháng năm dài
Nhà ga New Jersey mơ màng dĩ vãng
Người đến rồi đi không dấu vết
Bóng hình nào thấp thoáng trên sân ga

MỘT MÀU TRẦN AI

Từ tôi lỡ vận yêu người
Chữ sa sót
 chữ để đòi
 cho ai
Bây chừ quên chết tuổi trai
Riêng em mắt phượng mày ngài lạnh tanh
Vô duyên thì cũng đã đành
Đường mưa gió hú
 nên thành hớ hênh
Nỗi niềm nào có dễ quên
Yêu em cạn cả một đêm tình nồng
Vẫn còn âm ỉ lửa hồng
Không que còi cũng đỏ lòng hắt hiu
Câu thơ phơ phất dặt dìu
Linh tinh con chữ liêu xiêu nhớ người
Đi hoang những tưởng đã đòi
Ngò chẳng em hơi một lời thiết tha
Cuộc chơi giữa cõi Sa Bà
Vụn vắn manh mún cũng là vói nhau
Mình cùng quẩn quít con đau
Cởi ra trắng cả một màu trần ai
...

MỘT VÙNG KÝ ỨC

Anh

may mắn

được tượng hình

Em

nguyên sơ

thuở phục sinh đến giờ

Bên bờ

vuông vít câu thơ

Đêm huyền diệu

để

ầu ơ tình trường

Giao hoan
 hỷ lạc cương cường
Ri rên hưởng
 đến
 vô thường trăng sao
Nhắm mắt
 còn thấy má đào
Đất quay
 vũ trụ tuôn trào hư không

Sáng ngày
 đỏ ửng tuyết bông
Tiếng chim hót
 giữa mùa Đông ngút ngàn
Rằm lên
 tròn đóa trăng vàng
Một vùng ký ức
 nhân gian đã từng

MÙA HIỆN TẠI VÀNG LẠY

Viết gì đây về mùa Thu em hồi
Vốn ngập tràn trong sách vở nhân gian
Tranh, ảnh, phim cũng có đến vô vàn
E sáo ngữ làm vỡ tan hình ảnh
Mấy hôm nay khí trời se se lạnh
Chợ đã đầy ngộ nghĩnh những bí ngô
Và khắp nơi chùm bắp khô lủng lẳng
Bù nhìn rơm toe toét cười trong nắng
Hoa cúc vàng từ xa vẳng thôn trang
Đến phần hoa đô hội của muôn người
Trên thính không vắng vắng tiếng chim trời
Chúng gọi bầy bay về nơi nắng ấm
Rừng đổi sắc màu bùng lên tươi thắm
Đỏ, vàng, cam... rực rỡ lắm em ơi
Đẹp làm sao chẳng thể tả bằng lời
Ngập trong hồn và ngời ngời trong mắt
Nói làm sao những se sắt trong tim
Mắt nước hồ như gương sáng dịu êm
Mây trắng bay ngày và đêm bất tận
Mùa lên rồi lòng lại thấy lằng lằng
Lá vàng rơi cố cựa lại thanh tân
Tưởng vô tình mà sao gần đến thế
Đến - đi hoài vẫn dường như mãi ở

Đất trời vàng rất mực nhớ tương tư
Vàng trang giấy ký ức đọng trang thư
Mùa thu ơi! Tình ta như vĩnh viễn
Chữ tâm này phong phú đến vô biên
Vòng sanh – diệt quay mãi miết triền miên
Mùa lên rồi miền thiên nhiên ôn đới
Mùa Thu tới lá rừng thay áo mới
Đòi phong lưu đòi chẳng phụ ơn người
Đạp lá vàng đi trong sắc vàng rơi
Phút giây này cứ ngỡ đời ảo diệu
Người và lá như tâm hồn đồng điệu
Mỗi mùa lên ta lại hiểu nhau hơn
Cõi trần gian ngậy ngất những cung đường
Đẹp đến độ tưởng mùi hương cộng lại
Cõi địa đàng quá xa lòng ái ngại
Vui gì bằng mùa hiện tại vàng lay
Lá hóa vàng vô lượng bướm đang bay
Người và đất hòa điệu say ngậy ngất
Ta yêu người nói ra lời chơn chất
Tạ ơn đời tấm lòng này rất thật
Như Thu vàng không thể cất trong tim

MÙA LỄ TẠ ON

Trời đất tàn Thu
Gặt hái đã xong, những cánh đồng mơ màng trong sương khói
Vô số bí ngô ngô nghĩnh
Những chùm ngô hong gió đong đưa
Phố phường trang hoàng rực rỡ đèn hoa
Người rộn ràng vào mùa lễ hội
Tạ ơn mùa màng
Tạ ơn trời đất
Ở xứ này vật chất quá phủ phê
Tạ ơn đời cuộc sống tự do, dân chủ
Tạ ơn người tương tác cộng sinh
Tạ ơn em, cay đắng lẫn ngọt ngào
Đời thô tháo, em má đào mắt biếc
Lòng này nhiều tha thiết
Thêm một lần ta tạ ơn nhau

Xin tạ ơn cả những niềm đau
Cho trái tim khắc khoải
Tận tình yêu trọn thân phận con người
Dù hạnh phúc hay đơn phương thương nhớ
Đòi hiện sinh qua từng hơi thở
Có thể nào vẫn thương nhớ mãi tình ơi
Buổi tàn Thu mà đất trời rặng rõ
Hồn mang mang vương vấn cõi đi về
Mình đâu chỉ tạ ơn trong mùa lễ
Chữ ơn kia nào phải dễ tạ cho tròn
Đã bao đời vẫn còn mãi tạ
Đất trời vàng buổi tàn Thu êm ả
Thương nhớ người bằng cả con tim

MÙA ĐÔNG NÀO

Nay mùa Đông đây lạnh lùng buốt giá
Cây xương khô trút trụi lá tro cành
Trên tầng cao tràn mây trắng trời xanh
Ta loay hoay cuộc mưu sinh hạn hẹp

Bao bó buộc dù cuộc đời vẫn đẹp
Tình hôm qua đường đã khép lại rồi
Lòng còn mơ thắm má với đỏ môi
Thân nóng bóng đôi chân dài thon thả

Em có biết chữ tình kia rất lạ
Cứ thềm thường như nghiện hút cần sa
Đeo đẳng hoài chứ chẳng chịu buông ra
Thú đau thương cõi người ta hệ hụy

Mai mùa Đông tình có còn em nhi
Tình nồng nà tình vội vã tan đi
Mây trời bay nào có níu được chi
Tụ rồi tán gió Xuân thì thổi mãi

Ta với tình không một chẳng là hai
Cứ nương nhau suốt dặm dài sinh tử
Những buồn vui trên hành trình lữ thứ
Mùa Đông nào mình sẽ dứt tương tư

MÙA TRĂNG CỦA MẸ

Tháng bảy về đây nguyệt phi phong
Má ơi, thương má, tạ ơn lòng
Tháng ngày sanh dưỡng cùng nuôi nấng
Biển lớn làm sao lấy đầu đong

Hiếu hội Vu Lan lễ Phật đà
Nguyện cầu gia hộ má cùng ba
Sống đời an lạc niềm tin vững
Phước đức đồng song hưởng tuổi già

Hương trần thoang thoảng tỏa mùi phương
Phật đem chánh pháp sáng soi đường
Từ bi mở rộng tâm tăng trưởng
Giác ngộ loài người thương chúng sanh

Tháng bảy mùa trăng nhớ mẹ hiền
Ấy là những vị Phật đầu tiên
Thế nhân từ mẹ mà lưu xuất
Thủy tổ thừa lai với cửu huyền

Lại một mùa trăng soi thế gian
Về chùa vui trẩy hội Vu Lan
Phương tiện quyền thừa tu học Phật
Ánh đạo vàng lên thật hỷ hoan

MƯA TRƯA SÀI GÒN

Con mưa bất chợt
Thời tiết con gái thất thường
Người đa đoan ôm lấy chuyện vu vơ
Những bệnh viện đầy nhóc bệnh nhân
Quá tải
Nhọc thân, khổ tâm, cạn kiệt bạc tiền
Người bệnh và nhân viên đều cùng mệt mỏi
Tháng ngày trôi
Thân xác rã rời
Bệnh viện tấp nập người vào ra
Không một nụ cười
Chỉ có lũ vi trùng vui hoan ca
Đường phố Sài Gòn hối hả
Người, xe bất tận tuôn trào
Đi về muôn ngả

Ngày mai ở tận phương nào
Hàng cây cao bên đường trầm mặc
Nhìn người dưới ấy lao xao
Sài Gòn trưa dài hun hút
Ménh mông nắng trải trên đầu
Con mưa vội vàng trút nước
Quên mình chẳng biết từ đâu
Con mưa không thương người vất vả
Tạm nép mình dừng việc mưu sinh
Đồng tiền như chiếc lá
Cuốn vèo trong cơn gió lốc thổi qua
Chảy theo dòng nước
Làm sao vớt được bây giờ
Sài Gòn mưa trưa vội vã
Cuộc tình không lạ không quen

MÙA VÀNG LÊN

Mùa vàng lên cung trời xanh biêng biếc
Muôn sắc màu nhuộm thắm đẹp vô biên
Góc trần gian hóa cảnh giới địa đàng
Ai ngần ngại lòng mang mang thương nhớ

Ta chẳng biết mình đang về hay ở
Em nơi nào sao thấp thoáng trong tim
Phải chăng ta lạc lối mãi đi tìm
Bóng đáy nước vớt hương trong gió thoảng

Trong lòng ta em rúc mình ngoan ngoãn
Mộng mơ say tràn ngập những canh trường
Ngày xa xôi cách trở mấy đại dương
Mùa lại lên em chưa về nhật lá

Ta bước đi đất trời loang sắc lạ
Nắng vàng ươm lẫn trong lá cùng rơi
Tiếng em cười trong nắng gió chơi vui
Uổng cho ta lỡ đời không nghe thấy

Mùa lá đổ tình dâng cao biết mấy
Ngập trong tim, ngút ngát cả tâm hồn
Chiếc lá nào nhẹ như một nụ hôn
Nằm trên lá sương lằng lằng bất tận

Ngày rục rỏ xướng lên lời tuyệt mỹ
Đêm mơ màng khe khẽ chuyện tri âm
Tháng năm hoài ấp ủ mãi trong tâm
Mùa vàng lên mùa vàng lên em hồi

MÙA XUÂN NÀO

Một mùa Xuân nữa em ơi!
Mình vui có mặt với đời thế thôi
Gặp đây mai một
 nữa rồi...
Trùng dương bọt nước mây trôi ngút ngàn

Tháng ngày
 hồn những mang mang
Hợp hòa khoảnh khắc hỷ hoan giao tình
Bao giờ mới hết vô minh
Mà sao lòng vẫn định ninh thế này

Má đào mắt biếc mê say
Tương tư biết mấy còn lay lắt hoài
Dù xa tí tấp cõi ngoài
Hay từ cố quận ta nòi tình chung

Mùa Xuân nào lại tương phùng
...

MÙA XUÂN DÂN TỘC

Mùa Xuân sang
Năm ấy
Mấy thuở một chốc huy hoàng
Kỷ Dậu mừng năm chớp giạt sấm rền vang
Động địa kinh thiên
Giặc dữ tan
Chôn vùi giấc mộng xâm lăng truyền kiếp
Sâm Nghi Đống treo cổ
Tôn Sĩ Nghị vút cờ hiệu, ấn chương chạy tháo thân
Bọn bán nước ươn hèn khom lưng uốn gối
Cuốn gói theo lũ tàn quân ô nhục
Một sớm rồng Thăng Long trỗi dậy
Khương Thượng – Ngọc Hồi – Đống Đa
Sông Hồng loang đỏ máu Mãn Thanh
Đại đế vào thành
Lẫm liệt khái hoàn ca
Áo bào vàng nhuộm đen màu thuốc súng
Oai danh lẫy lừng
Xưa nay chưa từng

Thăng Long ngàn năm trong phút giây rạng rỡ
Cành đào đất Bắc về Nam
Tình yêu nơi Phú Xuân chờ đợi
Người anh hùng áo vải đất Tây Sơn
Trái lòng ra với non sông
Xác pháo hồng hòa muôn vạn cánh mai vàng
Sử Việt tộc vẫn truyền đời thế đấy!
Em có thấy
Mùa Xuân
Bát ngát Tiếng hát bay khắp mọi miền
Con cháu nối dòng tổ tiên
Huyết mạch lưu truyền thế thứ
Mùa Xuân bất tận trong tâm tưởng
Mùa Xuân giữa cung đường

MÙA XUÂN GIỮA CÔI VÔ THƯỜNG

Xuân xanh biếc lá trên ngàn
Mình vui phố chợ rộn ràng biết bao
Em xinh mắt biếc má đào
Rằng
 thanh vận
 tự thuở nào
 còn nguyên

Trăm nghìn cũng bởi nhân duyên
Thương em như thế
 tình riêng thế này
Hót hao qua những tháng ngày
Tắm lòng son sắc đắm say hỡi còn

Dáng xuân tha thướt gót son
Thanh xuân thánh thót núi non vọng về
Hương xuân bát ngát bốn bề
Vị xuân ngon ngọt đê mê cõi đời

Khí xuân lồng lộng đất trời
Tình xuân chan chứa với người yêu thương
Mùa xuân giữa cõi vô thường

...

MÙI HƯƠNG MÙA VÀNG

Tiếng chim thảng thốt giữa trời
Gọi bầy di trú ấy lời luyến thương
Mùa lên rục rờ cung đường
Sắc màu nhuộm thắm một phương chiều vàng

Mây muôn đời mãi thênh thang
Mặt mùa đi đến kẻ ngàn năm qua
Gấm thêu cảm tú sơn hà
Lòng người lay lắt thiết tha nhớ gì?

Gầy hao này nét thanh mi
Dáng hoa thanh tú vẫn thì xuân xanh
Người đi đã bỏ xa thành
Mặt mình cũ kỹ cũng đành thế thôi

Lá vàng nước biếc cuốn trôi
Xác xơ cây đứng núi đồi ngăn ngõ
Hư không tiếng ngỗng tình cò
Ấy âm đồng vọng có ngò chi chẳng?

Ngày tàn lại đẹp đêm trăng
Người dù xa cách vẫn hằng nhớ thương
Sá gì những dặm đường trường
Hồn còn phảng phất mùi hương mùa vàng

Mục Lục
TIỆM HOA GÃ KHỜ
(TẬP I)

<i>Thay Lời Tựa:</i> Làn Sóng Vô Thanh	5
Âm Vang Quá Khứ	8
Âm Ưong	11
Áo Trắng Xuân Thì	12
Bài Thơ Tình Không Tên	13
Bảo Ràng	14
Bến Tre	16
Biển Chiều Nghiêng	18
Biết Bao Là Hệ Lụy	20
Biết Nói Mấy Cho Vừa	22
Biết Sao Giờ	24
Bình Định	26
Bốn Mùa Vi Vu	28
Buổi Tàn Thu	29
Buổi Thu Vàng	30
Cái Chết Đẹp Rực Rỡ	32
Cái Đẹp Lắm Liệt	34
Chào Em Tháng Hạ Mây Hồng	36
Chào Tháng Chạp	37
Chiếc Lá Vàng Roi	38
Chiêm Bao	39
Chiều Nào Nghe Tango	40
Chồng Em	42
Chữ Tình	43
Chưa Tạ Từ	44
Chùng Này Thế Thôi	45
Chuyển Mùa	46
Có Chỗ Giống Nhau	48
Cô Gái Ukraine Xinh Đẹp	50

Có Những Con Đường	52
Có Thể Hay Không Thể	54
Cỗ Xe Bò Trên Đường Xuân	56
Cõi Người Vô Tâm	58
Lãnh Tinh	59
Còn Có Ngày Nào Nữa	60
Con Về Thăm Má Chiều Nay	62
Còn Vương Đến Giờ	63
Cù Nhây	64
Cũng Thế/ Đợi Người/ Đâu Đã Tỏ	66
Gã Nhà Quê/ Mỹ Miều Như Xưa/ Về Cố Quận	67
Cuộc Chơi Bất Tận	68
Cuộc Lữ Tinh Anh	70
Cuộc Nhậu	72
Cừu Và Sói	74
Đã Lâu Không Viết Thơ Tình	76
Đã Thương Thì Cả...	80
Dân Mây Nhảy Điệu Gì?	82
Đất Trời Ngoại Phương	84
Đất Trời Vào Mùa Xuân Mới	85
Đâu Đợi Ngày Mai	86
Để Nghe Cánh Hoa Roi	88
Đêm Đồ Bàn	90
Đem Lòng Yêu Bất Tận	92
Đêm Nay Nhớ Người	94
Đêm Say Men Tình	96
Đẹp Từ Cổ Độ	98
Di Ảnh Dư Hương	100
Diễm Xưa	101
Đi Cùng Xuân	102
Đi Tìm Bình Yên	104
Diệt Chúng Tàn Bạo Thay	106
Diệu Ngôn/ Tạ Ôn Em	108
Điệu Tango Trong Chiều Mưa	110
Điều Trần Quý Nhất	112
Dở Thâm Thăm Thâm	114

Đọa Đày Chưa Thôi	116
Đom Nụ Đợi Xuân Sang	118
Đơn Giản Chỉ Là	120
Động Mãi Trong Tâm	122
Dự Phần Hân Hưởng	123
Dư Hương	124
Dưới Tàng Đổ Quyên	126
Duy Thức	127
Dưới Trăng Hoa Trắng	128
Đường Thế Nhân Muôn Thuở	130
Đường Trần	132
Em Về Tháng Năm	134
Em Về	136
Em, Lệ Thần	138
Gã Da Vàng Và Lũ Bạn	140
Gã Nhà Quê (2)	142
Gã Tình Si Khờ Khạo	144
Ghi Tiếng Xấu Vào Sứ Xanh	146
Giao Mùa	148
Giàu Nghèo	149
Giọt Nước Gieo	150
Gởi Mây Trời	151
Cà Phê Góc Phố	152
Góp Sức Góp Phần	154
Hàn Nho Mẻo Nhạo Ca	156
Hàng Phong Bên Đường	158
Hết Mẹ Đòi Trai Trẻ	160
Hồ Nghi	161
Hồ Nghi Sạch Lầu	162
Họa Chút Gợi Là	163
Hoa Dương Sẻ Hời Sinh	164
Hoa Quỳnh	166
Họa Tàn Khố	168
Hoa Thịnh Đốn Ngã Bóng Hoàng Hôn	170
Hoa Vẫn Tỏa Hương	172
Hoa Xuân/ Vườn Xuân/ Tâm Xuân	174

Sắc Xuân/ Vọng Xuân/ Quá Xuân	175
Hiện Xuân/ Vị Xuân/ Nội Xuân	176
Ngoại Xuân/ Hội Xuân/ Tĩnh Xuân	177
Hoan Túc Thượng	178
Hồn Hiển Hiển Hình	179
Hồn Sung Sướng Liêu Xiêu	180
Hứa Hẹn Trùng Lai	181
Huế	182
Hương Minh Minh Oi	184
Huyền Thuyền	186
Kể Từ	188
Khách Không Mời	190
Khoảnh Khắc Đây	192
Khoảnh Khắc Tình Cờ Thế Thôi	194
Khoảnh Khắc Vô Biên	196
Huyền Tượng Chưa Tan	197
Khởi Mê Tình	198
Lạc Mê Tâm/ Xuân Đán/ Mộng Sơ Tâm	199
Không Hề Chọn	200
Không Hề Hối Tiếc	202
Không Đề	203
Không Một Ai Có Thể Trả Lời	204
Không Thể Nào Khác Được	206
Không Thể	208
Không Về Mùa Xuân	210
Đứng Lên	212
Lạc Hồn	214
Lại Thấy Trắng	216
Dại Khò	218
Lắm Lỡ Làng	219
Làm Sao Dụng Được Ngôn Từ	220
Làm Thơ Như Làm Tình	222
Lang Y/ Lão Độc Cô	224
Nan Khả Đoạn/ Cộng Cường Ca	225
Lay Lòng Lữ Thứ	226
Liều Chơi Tất	228

Lòng Say Lỡ Làng	229
Linh Hồn Xiềng Xích	230
Lỡ Đồi Lạc Nhịp	232
Lỡ Làng Chi Bấy	233
Loạn Tà Sư	234
Lời Của Con Người	236
Lời Kinh Nhân Thế	238
Tâm Kinh Đồng Vọng	240
Lục Lang Thanh	242
Lưu Dung	244
Lưu Hương Tình	246
Lũy Kiếp Sầu Đưa	248
Má Chập Chòn Giác Ngủ	250
Má Lặng Lẽ Trong Đồi	251
Mai Này Hết Nợ	252
Mộng Chưa Tan	254
Nhớ Lấy	255
May Chưa Có Ai Xem Qua	256
Mây Còn In Bóng	258
Mây Trôi Trôi Nhật Nắng	260
Mê	262
Tế Yêu	263
Meta Và Metta	264
Mình Tôi Nhớ Người	266
Mình Về Đến	267
Mơ Chưa Tan	268
Mồ To Mả Lớn	270
Mọi Ngày Thương Nhau	272
Một Biển Kinh	274
Một Cõi Hồn Hoa	275
Một Hôm Vô Sự Tình Cờ	276
Một Ngày Nào Hoá Thân	278
Tiệm Hoa Gã Khò	280
Một Sớm Trên Sân Ga New Jersey	282
Một Màu Trần	284
Một Vùng Ký Ức	286

Mùa Hiện Tại Vàng Lay	288
Mùa Lễ Tạ Ôn	290
Mùa Đông Nào	292
Mùa Trắng Của Mẹ	293
Mưa Trưa Sài Gòn	294
Mùa Vàng Lên	296
Mùa Xuân Cố Quận	298
Mùa Xuân Nào	299
Mùa Xuân Dân Tộc	300
Mùa Xuân Giữa Cõi Vô Thường	302
Mùi Hương Mùa Vàng	303

Đón Đọc

TIỆM HOA GÃ KHỜ (TẬP II)

Bút danh: Lăng Thanh
Tiểu Lục Thiển Phong,
Du Tâm Lăng Tỵ,
Phiên Nguyên, Thanh Nguyên,
Đông Thiên và Siemon N
Sinh nhật: 2003/1971
Nguyên quán: Diêu Trì – Bình Định
Hiện đang sống: Georgia - USA.

Viết bài thường xuyên cho:
Chinh Pháp, Việt Báo, Thư Viện Hoa Sen, Thư Viện Phật Việt, Trẻ, Ngàn
ngã, T-voice, Văn chương Việt, Quán cà phê, Diễn Đàn Thơ Kịch, All Poetry,
New Viet Arts, Thư Viện Phật Việt, Rộng Mở Tâm Hồn, Quảng Đức...

Tác phẩm đã in:
Giữa Con Đường Với Vết Trầm (thơ), Mộng Trăng Hoa (thơ), Em Vẫn Là
Nỗi Đau Dài (thơ), Hoa Đào Năm Ấy (văn), Lạc Cảnh (thơ), Kể Chuyện Mù
Chơi (tập truyện), Chỉ Có Con Đường Đó Mà Thôi (văn), Mồ Hôi (thơ), Kia
Trái Bức Hoa Vàng (thơ), thơ tiếng Anh Silentspark volume 3(E,book),
Nắng Tươi Ngàn Cánh (tập truyện), Cỏ Ngựa Giỏ Không (ebook), Chuyện Cũ
Phải Dùng Trữn (truyện ngắn), Việt Sử Ca (thơ – Ebook), Hạc Thành Hoa
(trường ca – Ebook), Khúc Trường Ca Hoa (trường ca – Ebook), Thơ Fm vào
Giữa Gió Đường (truyện thơ – Ebook), Bản Sách (tập truyện), Giọt Nước
Ngàn năm Minh (truyện ngắn & tùy bút)

p.s. Những sách in đều có bán trên trang Amazon (search Tiểu Lục Thiển
Phong)

Tác phẩm in chung:
Chân Niệm Trong Đời Thường (văn), Tinh Nghĩa Mẹ Cha (tuyển thơ), Thơ
Tình Mùa Xuân (tuyển thơ), Thơ Tình Quê Hương (tuyển thơ), Thơ Tình
Mùa Thu (tuyển thơ), Truyện ngắn chọn lọc (2023 – Nhân Ái), Dreaming
of Ink (thơ tiếng Anh), Tuyển tập truyện ngắn (in chung với Vô Phiếu).

Tác phẩm chưa in:
Ngày Tháng Năm Nay (tùy bút, đang in bởi
nhà Ananda),
Truyện ngắn nhiều tập, thơ...

LĂNG THANH

TIỆM HOA GÃ KHỜ (TẬP II)

**thơ Tiệm Hoa
GÃ KHỜ**
(TẬP 2)
LOVE 2026

TÁC PHẨM CHƯA IN:
Ngày Tháng Năm Nay (tùy bút, đang in bởi
nhà Ananda),
Truyện ngắn nhiều tập, thơ...

LOVE 2026